

הפועל הזה

**בעל סוכנות
וערוות-ליווי:**

כל

**הצמרת
הפוליטית
עברה
אצלנו!"**

**רפי גינת:
"לא היה
מגע מיני!"**

אליעז. הרנסנס של היין.

נא לא לשתות מכונית

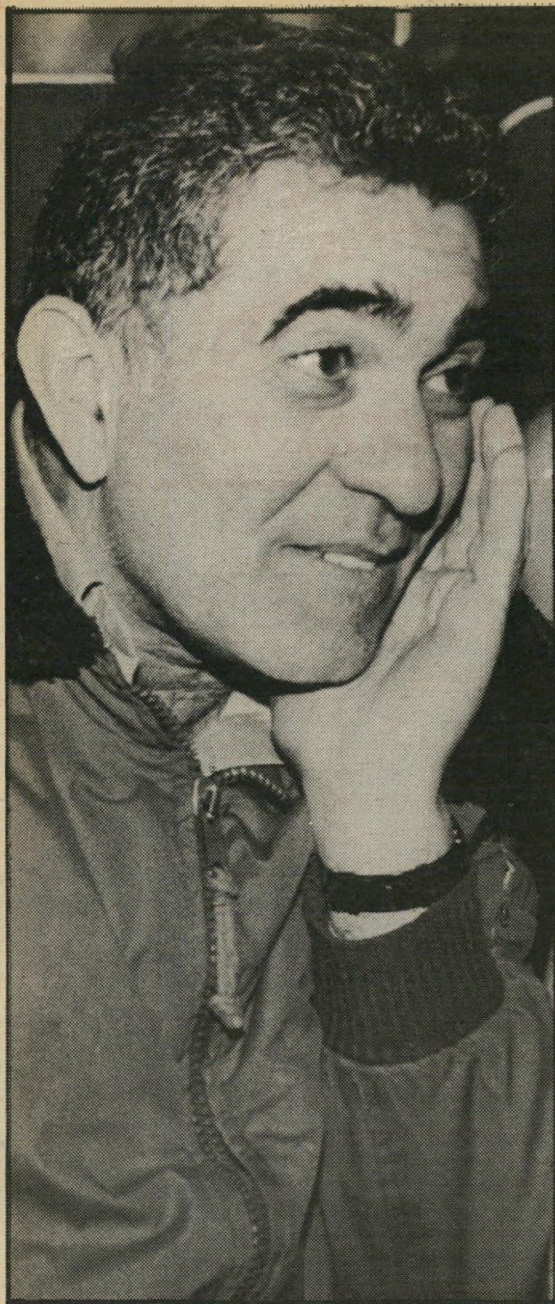
ELIAZ RENAISSANCE

רנסנס

רנסנס - כשורה לאוהבי היין. בשורה של התחדשות, של פריחה ושל תרבות. כשורה של יין טוב, של טעם וארומה.
רנסנס - סידרת יינות משובחים מענבי רמת הגולן, הידועים בטיבם בעולם כולו.
ועוד מאליעז:
פריבילג' - סידרה יוקרתית של יינות מוכחרים מענבי רמת הגולן.

רנסנס - סדרת יינות משובחים מענבי רמת הגולן.

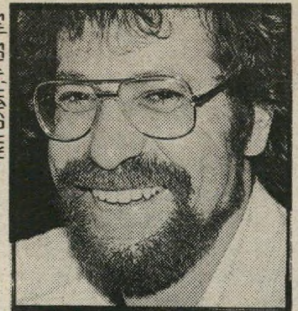
תת־אלוף בר

סגן־אלוף קליין

**„חוד החנית": עכשיו הם מביאים
את האמריקאים לישראל כדי ללמוד להילחם
לפי הפרוספקט, צבי בר יעבוד קשה
(עמוד 40)**

עובד חדש

**האגודה עוזבת את
מישרד־העבודה.
בחור־ישיבה וכנס.
מי זה שמואל
סלאווין?
(עמוד 46)**

מנהיגים

**אבא אבן, חלק
שוני: למה
מיפלגת־העבודה
לא תעשה
שום דבר
(עמוד 18)**

חוזרת לארץ

**עכשיו דפנה דן
כבר לא מחפשת
תפקיד בתיאטרון.
שערורייה קטנה
בכל זאת לא תזיק.
(עמוד 34)**

בתוך הגליון

29	רוחמה מלכה — משחזרת רצח	4	קורא יקר — מחפשים תחקירן
30	דף חדש — המהפכה המדעית	4	מיכתבים — שיש מן התניך
	מה הם אומרים — אפי שמונצ'ר, צביקה פרי, נד נילעד	5	עימות — נידעון ספירו
32	עידית שחורי, יורם אילת, אסף כהן	6	תשקיף — טראנספר בחולצות שחורות
34	דפנה דן — הילדה המוכה חוזרת הביתה	7	שי אבריאלי — הרבה אנשי־יבוא לא ישנים טוב בלילה
36	תשבצות	10	רפי גינת — לא היה לו מנע מיני
37	זה וגם זה — החברים הטובים של הוטרניר	13	במדינה — מדינה ללא הפסקה
38	רחל המרחלת — לא מהעולם הזה	13	יצחק רבין — החשבון הכפול
40	חוד החנית — יאיר קליין מביא תיירים	15	הנרון — אוהרה
	דיעה אחרת — גיל סמסונב • אילנה אדם •	16	אנשים — עין חדה לשמאי
	אורי יעקב • ענת נטניסמרי • מרדכי הרוביץ •	18	אבא אבן — גם לעשרת הדיברות התנגד רוב העם
	שמואל שטרן • רענן לוריא • אורי דן •	21	טימונאל גרוס — ראש בקיר
42	ליפשיץ והחברים של אופירה	22	שוהא בשארה — האם היא נרצחה?
46	תמרורים — סיפורי נירורק	24	קולנוע — המטרה מקדשת את האמצעים
46	שמואל סלאווין — ההיפי מתחח לכיפה	25	יומן אישי — מי היו הרוצחים?
48	ליבור — מילחמת נסיך בנסיך	26	לילות ישראל — פלייבויס מתבגרים
50	יוסף („ג'זזה") וילף — איפה הווירוס?	28	הורוסקופ — עקרבים בתש"ן

נעלמה בלבון

**שוהא בשארה
ניסתה לרצוח את
הגנרל לחד. אך
אחד אינו יודע
איפה הגופה שלה
(עמוד 22)**

מיכתבים

אובייקטיביות, בבקשה

על גישתם של הקומוניסטים הישראליים למדינה היהודית (מה נש' תנהג', "המפולת", העולם הזה 18.10.89).

גיליון מיוחד של העולם הזה הוקדש למתחם בתנועה הקומוניסטית בעולם ובישראל. יפה, אבל מדוע כשרים לראיון בנושא זה אבא אבן, ח"כ יאיר צבן, הטרוצקיסט מיקרו ואילו נציגי מק"י פסולים לראיון?

לזה ייקרא אובייקטיביות?

אולם חמור פי כמה הוא הסילוף בדיבורי העולם הזה: "אחרי המלחמה התנגדו הקומוניסטים לתביעה להקמת מדינה יהודית". עוד בזמן מלחמת העולם השנייה, ב־1943, קבעו הקומוניסטים שבארץ ישראל נוצר מצב חדש, חיים בה שני עמים, עם יהודי ועם ערבי פלסטיני, ולשניהם זכויות לאומיות.

וגם ב־1947, בהופעת נציגי הקומוניסטים לפני ועדת האו"ם (לענייני ארץ־ישראל), הם דיברו על אפשרות של פיתרון שיתבסס על שתי מדינות.

עיוני בורשטיין, חל"אבי הקורא בורשטיין, דובר המפלגה הקומוניסטית, אינו מדויק. עד לנאומו ההיסטורי של אנדריי גרומיקו, התנגדה פק"פ לחלוקת הארץ ולהקמת מדינה יהודית. "זכויות לאומיות" ניתנו להבטחה גם במדינה של רוב ומיעוט.

ש"ס מן התנ"ך

על מקור שם מישפחתו של איש־החנה תשמ"ט (העולם הזה 27.9.89).

לאישהשנה תשמ"ט, אריה דרעי, שם עברי תנ"כי מובהק. בספר דבריהם א' (כפרק ב') נזכרים השמות איתן והימן וכלכל ודרעי. ודרעי מתייחס לדרע כמו זרע לורח.

ד"ר ראובן סיוון, ירושלים

האמת על המת

עוד על טיבם של הז'ל"ים של תש"מ"ט (הם לא הגיעו לתש"ן), הער"לם הזה 27.9.89).

קראתי בעניין את סיכום שנת תשמ"ט מבחינת אלה שנשמטו בשנת תשמ"ט מן העולם הזה (וללא מרכאות), אבל לא כליכך התפעלתי מן השבחים שחילק העולם הזה לכמה מאלה שלא הגיעו לתש"ן. על כך אמר פעם ולמן ארן המנהל, מי שהיה שר־החינוך באחת ממשלות ישראל: "כל הספר למת הוא הספר לאמת".

נתן בן־עזרא, נהריה

התייעלות מוסכמת

על הרקע לפרישתו של אחד מב' כירי כור (הבכור ההיתוך", "רחל המרחלת", העולם הזה 14.10.89).

פרישתו של דן שנבל מתפקידו כמנהל קבוצת הכימיה וחבר ההנהלה המורחבת של הקונצרט, אשר תואמה לפני מיספר חודשים, והחלטתו לפרוש לעסקים פרטיים, נעשתה במסגרת מדיניותה של כור אשר נועדה להביא להגברת ההתייעלות ואיסכון בהוצאות על־ידי צימצום מיסגרות.

הסיכום על הפסקת עבודתו של דן שנבל נעשה בהסכמה מלאה ובהבנה הדדית. מסיבה זו לא היתה להנהלת כור, ואין לה אף כיום, כל ידיעה על עיסוקים אשר עסק בהם כניכיל דן שנבל, לא כאלה המתחרים בקונצרט ולא אחרים מכל סוג שהוא.

מכאן שלא היתה אפשרות שזו תהיה הסיבה לפרישתו והכתבה בעולם הזה ייחסה לעוברת הפסקת עבודתו של דן שנבל בכור משמעויות אשר אין להן כל אחיזה במציאות וזה מבלי שננסה כלל להתייחס לרכילות

הערכה זו את תפקידו וחשיבותו של בלבד סק קבעה כמה מהחלטות שלי בעבר, הנגזרות עות לרפי גינת.

במרוצת השנים הביאו לי מדי־פעם סיפורים ושמועות על בלבדוטק ועל גינת. הם ייחדו ליגית עבירות של כללי ההגנות והאי־תיקה המיקצועית. תמיד היו ליגית אויבים, ואלה דאגו תמיד להעביר לנו חומר נגד.

אני זוכר שדן עומר המנות, מי שהיה אז לנו בעל המרד נמר של ניר (קורמו של דף חדש), הביא לי מדי פעם תיקים על גינת. בדקתי את החומר ואף ביקשתי להיפגש עם גינת. בפגישה זו, לפני כארבע שנים, שמעתי מפי גינת את הסבריו.

הסיפורים נגעו לגסיעות שנסע בכיכול לחו"ל על חשבון אחרים, על אירוחים שונים בכיכול בלי תשלום, על חלטות שיכלו כביכול לגרום לניגודי־אינטרסים, וכו'.

החלטתי לבסוף שלא לפרסם את החומר הזה, בגלל שורה של שיקולים:

● אף במיקרה אחד לא היתה הוכחה שהיה מיקרה של שוחד.

● היה ברור לי שאדם בתפקיד כזה, הדורש על כליכך הרבה יבלות כלכליות, ישמש אוטומטית מטרה להשמצות ולעלילות בלתי־פוסקות, והרבה חייב והירות כפולה ומכופלת.

● חששתי שפירסום בלתי־מבוסס, היונק ממקורות דלוחים, עלול לפגוע לא רק בגינת עצמו, אלא גם ביכולתו של בלבדוטק למלא להבא את תפקידו, וככך להביא נזק עצום.

אין זאת אומרת שהסכמתי לכל מילה ששמעתי בלבדוטק. לא־אחת נראה לי שהייתי פול בנושא מסוים היה בלתי־הוגן, אבל תיזה. אבל כעורך אני יודע שפשלול מסוג זה הן כמעט בלתי־נמנעות, ויש לתת מרחב רב לשיקולי־הדעת של העורך.

השבוע הירדני מחדש בהחלטתי מאז, ושאלתי את עצמי אם צדקתי. נרמה לי ששיקוליי היו נכונים.

השאלה היא אם בכלל היה מוצדק להפקיד בידי איש אחד — רפי גינת — כוח כליכך אריר, כמו השליטה הבלעדית במדור כזה בטי לזוויזה. אם הייתי כליכך זהיר לגבי מדור צרכנות בשבועות זה, שאינו יחיד בתחום העיתונות, הרי הוהירות מחייבת שבעתיים לגבי מכשיר כמו הטלוויזיה, שכוחו עצום ושאינו לו מתחרה.

אולי היה צורך לכונן מזמן ועד־מפקח מיר חד ללבדוטק, שיקבל החלטות באופן קולקטיבי. הדבר היה משחרר את גינת הן מן הלי־הצים המופעלים על בעל מידת כוח, הן מן הפיתויים העצומים האורבים לו.

לעומת זאת אין לשכוח שבלבדוטק הגיע לעוצמה כזאת בשל איכותו, שהושגה בתקופת כהונתו של רפי גינת כמפקח התוכנית. אין אנהני יכולים לשפוט לגבי ההאשמות המועלות כלפי גינת. זה תפקידו של השופט, אם אכן יוגש כתב־אישום. אנהני יכולים רק לנסות להטיל אור על העובדות ועל הבעיות הכרוכות במדור חינוך ומסוכן כמו זה.

אומיילב רוחני וגופני, יכולת עמידה בפני כל ניסיון של סחיטה והפחדה. תכונות אלה דרושות, כמוכן, לכל עיתון נאי, ובמיוחד לכל עיתון־אחור. אך לבצל מדור כזה הן דרושות פי כמה וכמה, מכיוון שהוא מתמודד עם אינטרסים גדולים. עבודתו יכולה לקבוע את גורלן של חברות המגיל גלות עשרות ומאות מיליונים.

עד היום לא מצאתי איש כזה או אשה כזאת. אין לי ספק שיש כאלה, ואשמח להיכירם. אולם לפי שעה לא נחה דעתי לגבי אף אחד מן המועמדים. לכן אמנם עסקנו בכי קורת צרכנות מדי פעם, התגרינו לאי־אחת בחברות־ענק שהתנגמו בנו קשה ואספר על כך כאחד הגליונות הבאים, אולם נמנעתי מלהנהיג מדור קבוע. שיעסק בכך באופן שרטי. השארתי את זה, לפי שעה, לבלבדוטק.

אמרתיו מה שאמרתיו כדי להדגים את הבעיות הקשות הכרוכות בקיום בלבדוטק.

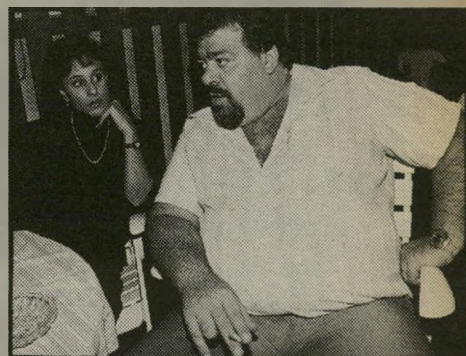
אני מעריך של המדור הזה. אני מכיר בחישיבותו העצומה להגנה על הצרכן. עקבתי באהרה רבה, אישית ומיקצועית, אחרי כמה מן המיכצעים הגדולים של בלבדוטק.

רפי גינת

לא פעם הציעו לי קוראים לפרסם אצלנו מדור של ביקורת צרכנות. מדור שיבדוק מרצרים ומחירים, יחקור עד תום תלונות של צרכנים וייוו מצידו חקירה של שירותים ומיצרכים.

לא היה צורך לשכנע אותי. אני משוכנע זה מכבר כי זהו אחד התחומים החשובים של החיים המודרניים. ככל שגדלים המונופולים והקארטלים, ככל שמתמעטת ההתחרות האמתית בשוק, כן גוברת תלותו של הצרכן בספק הסחורה והשירות.

לכן חיפשתי עורך או עורכת למדור חדש

רפי גינת
לפתח חמאת רובץ

קירני כזה. היו צריכות להיות לו התכונות הבאות:

● הגינות מוחלטת ובלתי־מתפשרת.

● שיקול־דעת שאינו ניתן לעירעור.

● יכולת של עמידה מוחלטת בפני פיתויים גדולים וקטנים, שוחד מכל הסוגים ודי מינים, התנזרות מידריות העלולות להפריע לו במילוי תפקידו, כך שלא ידבק בו הרבה הקטן ביותר.

● אומיילב רוחני וגופני, יכולת עמידה בפני כל ניסיון של סחיטה והפחדה.

● תכונות אלה דרושות, כמוכן, לכל עיתון נאי, ובמיוחד לכל עיתון־אחור. אך לבצל מדור כזה הן דרושות פי כמה וכמה, מכיוון שהוא מתמודד עם אינטרסים גדולים. עבודתו יכולה לקבוע את גורלן של חברות המגיל גלות עשרות ומאות מיליונים.

עד היום לא מצאתי איש כזה או אשה כזאת. אין לי ספק שיש כאלה, ואשמח להיכירם. אולם לפי שעה לא נחה דעתי לגבי אף אחד מן המועמדים. לכן אמנם עסקנו בכי קורת צרכנות מדי פעם, התגרינו לאי־אחת בחברות־ענק שהתנגמו בנו קשה ואספר על כך כאחד הגליונות הבאים, אולם נמנעתי מלהנהיג מדור קבוע. שיעסק בכך באופן שרטי. השארתי את זה, לפי שעה, לבלבדוטק.

אמרתיו מה שאמרתיו כדי להדגים את הבעיות הקשות הכרוכות בקיום בלבדוטק.

אני מעריך של המדור הזה. אני מכיר בחישיבותו העצומה להגנה על הצרכן. עקבתי באהרה רבה, אישית ומיקצועית, אחרי כמה מן המיכצעים הגדולים של בלבדוטק.

רפי גינת

אומיילב רוחני וגופני, יכולת עמידה בפני כל ניסיון של סחיטה והפחדה. תכונות אלה דרושות, כמוכן, לכל עיתון נאי, ובמיוחד לכל עיתון־אחור. אך לבצל מדור כזה הן דרושות פי כמה וכמה, מכיוון שהוא מתמודד עם אינטרסים גדולים. עבודתו יכולה לקבוע את גורלן של חברות המגיל גלות עשרות ומאות מיליונים.

עד היום לא מצאתי איש כזה או אשה כזאת. אין לי ספק שיש כאלה, ואשמח להיכירם. אולם לפי שעה לא נחה דעתי לגבי אף אחד מן המועמדים. לכן אמנם עסקנו בכי קורת צרכנות מדי פעם, התגרינו לאי־אחת בחברות־ענק שהתנגמו בנו קשה ואספר על כך כאחד הגליונות הבאים, אולם נמנעתי מלהנהיג מדור קבוע. שיעסק בכך באופן שרטי. השארתי את זה, לפי שעה, לבלבדוטק.

אמרתיו מה שאמרתיו כדי להדגים את הבעיות הקשות הכרוכות בקיום בלבדוטק.

אני מעריך של המדור הזה. אני מכיר בחישיבותו העצומה להגנה על הצרכן. עקבתי באהרה רבה, אישית ומיקצועית, אחרי כמה מן המיכצעים הגדולים של בלבדוטק.

רפי גינת

האישית הכלולה בכתבה, אשר לגביה אין לנו צל של מושג.

אמנון ברנז, הדובר, כור חעשויות בע"מ, חל"אבי

זהו: זמריר!

עוד על מונח עברי לגינגל ("מיכ־תבים", העולם הזה 12.7.89 והל־אה).

בשעתו הועלתה עליידי אחת הקוראות של העולם הזה ההצעה שירסום למונח הלר עזי ניונל. הגבתי וצינתי שהמונח חוזמר משי תגר והולך הן בקרב אנשי־הלשון והן בקרב אנשי־הפירסום.

עתה זה קיבלתי מיכתב מן היועצת לענייני־לשון בקור־ישראל, הגב' רות אלמגור־רמוז, ובו היא מעירה שהוועדה למילים בשרי מוש כללי שבאקדמיה ללשון העברית החליטה: ניונל — זמריר. חיים נקר, בחיים

המיספרים של סימון

על הצלחתו של מחבר־מותחנים ("תמוריס", העולם הזה 13.9.89).

נכון שז'ור' סימון אהב הכל בגדול. הרבה מכל רברו 10 אלפים נשים: 26 חדרים בוויולה שבנה בלואן השווייצית.

אבל המיספרים שהעולם הזה הביא בהקשר להצלחתו הספרותית, כמה שהם היו גדולים, בכל זאת לא אמרו את הכל.

ספריו של סימון לא תורגמו ל־45 לשור נות, כדירות העולם הזה, אלא ל־57 והם לא נמכרו ב־500 מיליון עותקים, אלא ב־600 מיליון עותקים.

נתן דרור, חל"אבי

הז'ל"ים של תשמ"ט

על אלה שהיו בתשמ"ט ושוב אינם עוד (הם לא הגיעו לתש"ן), העולם הזה 27.9.89).

צר לי שבין כל המורמים מעם, שהלכו מאיתנו בשנת תשמ"ט ולא הגיעו לשנת תש"ן, לא מצא העולם הזה לנכון לכלול כמה "עמר".

בין אלה אפשר היה להזכיר את אמי ז"ל, בלנקה פרקש, אשת־חיל במלוא מובן המילה. במשך עשרות בשנים היא סייעה לאבינו המנוח בחנות־המכולת הדלה שלו, גידלה אותי ואת שלוש אחיותי הקטנות במסירות ובתמסרות וגם מצאה זמן לעסוק בצורכי ציבור, בסיוע לאלמנות בודדות בשכונה. שושנה פרנקל, ירושלים

העולם הזה

השבועון של ישראל

העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם סימון
מנהלת מחלקת־מודעות:
רינה מיטרני

המערכת והמינהלה:

תל־אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפונים: 232262/3/4, (03)
5230662 (03)

פקס. (03) 245130
המו"ל: העולם הזה בע"מ
הדפסת: הדפסת החירש

הפצה: גר
תל־אביב, יר חרצים 7
טלפון: (03) 377056

המנהל הכללי: דוד גרשזונוביץ

אדוני הנשיא

לכבוד
אלי"מ (בדימוס) מאיר שמגר,
נשיא בית-המשפט העליון,
ירושלים

מר שמגר הנכבד,
סידרת-החלטות של בית-המשפט העליון מחייבת אותי לפנות אליך מתוך דאגה לנויר מות הדמוקרטיה, שאתה ועמיתך אחראים לה.

● העיתונים פירסמו ידיעה שלפיה ה"ליט בג"ץ" בראשותך (וכך עמיתך בך וקרמי) כי כוחות-הכיבוש הישראליים (כוחות הברית), בעברית הקולוניאלית שאתם עושים בה שימוש, "רשאים להרוס בית שבו התגורר מחבל", גם אם הבית רק הושמד לו.

אתה ועמיתך דחיתם את טענתו הכליכך הגיונית והמוכנת-מאליה של בעל-הבית, מוצטפא עומר מטולכרם, כי הריסת ביתו, אך ורק משום שהושמד למי שמיחסים לו עבירות, לוקה באי-סבירות קיצונית. החלטתכם מענישה את בעל-הבית שלא חטא.

עם החלטה זו הרחבתם את עיקרון הענישה הסכימטית והקולקטיבית.

להוכיח, כבוד הנשיא, אותו איש ששכר את הבית והמואשם עלייך כוחות-הכיבוש ב"שורה של פגיעות לא הועמד כלל למישפט, וכמובן שלא הורשע במאום.

● העיתונים פירסמו ידיעה שלפיה רחית (יחד עם עמיתך בייסקי ומצא) עתירה של הלינה לזכויות האדם והאזרח בישראל בכל הנוגע למדיניות השימוש של כוחות-הכיבוש בירי כדורי-פלסטיק, וקבעתם כי "השימוש בקליעי פלסטיק בשטחים הוא חוקי" (וכותרת בדבר) או "בג"ץ: מותר לירות כדורי פלסטיק" (וכותרת בידענות אחרונות).

נראה כי לא התרשמתי יתר על המידה מההחלטות המהירות על מיסור ההרוגים והפצועים, בהם תינוקות, ילדים ונשים, כפי שהוגשו לך ולחברך בתצהיר של סגן הרמטכ"ל האלוף אהוד ברק. כתבו הצבאי של עול המישור, אהוד בניהו, מסר פרטים מתצאה הירו של אהוד ברק, שפצו למד הקורא את התנאים הבאים: מיספר ההרוגים מכדורי פלסטיק בארבעת החודשים מרס, אפריל, מאי, יוני 1989 הגיע 46, מהם 10 מתחת לגיל 15, ומיספר הפצועים הגיע ל-900. האלוף מוסיף בתצהירו כי "בפועל, מיספר הנפגעים גבוה במידה ניכרת — אולם בני סיבות הפעילות בשטח קשה לעתים לתפסם או למנותם."

על כל הוסיף הכתב בניהו: "מהנתונים המצטברים ומתצהיר האלוף אהוד ברק ניתן ללמוד, כי כדורי-פלסטיק אינו משג את הייעוד שלשמו פותח, וכי מיספר ההרוגים והנפגעים גבוה ממה שציפו."

כמאמר מוסגר אני מוצא לנכון להביא ליד דעתך, כי אבי בניהו הוא יור"ר תא-הכתבים הצבאיים של אגודת-העיתונאים, חבר וכן קר

אין טעם להיכנס לכל הפילפול המישפטי. חשובה השורה האחרונה של פסקדינכם: שלילת הזכות לעבודה ופרנסה, והזכויות הסוציאליות הנלוות לה, למאות בני-אדם הגרים בישראל עשרות שנים, והמגדלים כאן דור שגולד בישראל ושלא מכיר כל חברה אחרת. אתה וחברך שללתם מהכוסים העב"יים את אחת מזכויות-היסוד המוכרות גם בהצהרה האוניברסאלית בדבר זכויות-האדם.

פעיל ספיר

נשיא שמגר

איך אפשר שלא לבכות נוכח חתונתו ההיסטורית...

● ידיעה מספרת על החלטת בג"ץ בראשית שות' (ועמיתך מלץ ואור), שדחתה את עתירתו של איברהים סנאר ממחנה-הפליטים חארינס, להימנע מלהרוס את ביתו. כוחות הכיבוש הישראליים החליטו להרוס את ביתו של סנאר משום שכנו מואשם בעבירות שונות.

בעתירתו אומר איברהים סנאר כי בנו התגורר רק בחדר אחד, ולא יתכן להרוס את כל הבית ולפגוע במישפחה המונה 15 נפשות. בהחלטתכם אתם אומרים כי סכל המישפחה הוא "תוצאה-לזוא" של כל ענישה, כגון קנס או אף מאסר, המוטלת על נאשם, והפר געת, לא פחות ולעתים אף יותר, באלה התלד יים בו."

הוא מישפט שלא ייאמן. העובדה שאתם שוקלים באותם מאזניים עונש קנס או מאסר בהריסת ביתה של מישפחה, וההפכת תי נקוה, ילדים, נשים וקנים לחסרי קורת-גג — מפחידה אותי ממש.

איך אפשר לכרוך בהינדק-קולמוס אחד עור

אתה, או מי מעמיתך, עשו את מה שאני עשיתי, ללכת ולסיר בבית-החולים מוקאסד ולראות את פצועי כדורי-פלסטיק מתייס רים יסורי-תופת, כתוצאה מאותה לחיצה קלילה על הדק-הרובה מצד חיילי-הכיבוש הישראליים.

על כן אני מודעוץ כשאני קורא את מה שאתה כותב, כי בחומר שהוגש עלייך האלוף ברק, אין נתונים המצביעים על מתן הוראות בלתי-חוקיות בשימוש כדורי-פלסטיק, וכי "שימוש בכלי-ירייה, בנסיבות המצדיקות זאת לפי עקרונות המישפט, אינו משמש עילה להתערבות הבג"ץ."

כיצד מתיישב מישפט זה עם התפיסה ההומניסטית והאוניברסלית, המוצאת את ביטוייה היהודי במישפט הנפלא "חביב אדם שניכר בצלם?"

● בעיתונים פורסמה פסיקת בג"ץ בראשית שות' (ועמיתך בך ומלץ), הדוחה את עתירת הכושים העבריים, להתיר להם לעבוד ולהתפרנס בכבוד.

נש ברברי, כמו הריסת בית, עם עונש הכרוך בקנס כספי, ולראות בשניהם רוגמות לענישה שממנה סובלות מישפחות נאשמים?

● העיתונים מספרים על החלטת בג"ץ (השופטים רב לוין, גבריאלי בך ואליעזר גול-דנברג), הדוחה את עתירתם של חמישה פלסטינים לבטל ציריגורש שהוציא נגדם אלוף-הפיקוד. הארץ מציינת כי בג"ץ פסק בהלכה עקרונית כי כאשר חומר מודיעיני סורי אינו מובא לפניו בשל הגשת תעודת חסיון של שרי-הביטחון — "זה אינו מספיק כדי להביא לביטולו של ציריגורש, גם אם בית-המשפט סבור שתומרי-הראיות הגלוי, לכשעצמו, אינו מצדיק זאת."

אני קורא את הקטע הזה שוב ושוב, ואני יכול לחדול מהתפעלותי נוכח גילוייה-הלב הזה של השופטים: נכון, אומרים השופטים, החומר הגלוי המונח לפנינו לא מצדיק גירוש; נכון, אומרים השופטים, הנאשמים לא יודעים כמה מאשימים אותם; נכון, אומרים השופטים, הס' ניגורים אינם יכולים לנהל כהלכה את הגנתם משום שאסור להם לראות את החומר הסודי שבגללו החליטו שילטונות-הכיבוש לגרש את לקוחותיהם; ואף-על-פי-כן, אומרים השופטים, אנחנו מאשרים את העונש הקשה, האסור על-פי אמנת-ז'נבה, ומגרשים את האנשים מבתים וממולדתם.

איך אפשר שלא לבכות נוכח תעתועי ההיסטוריה: השופט שכתב את פסק-הדין המחריד הזה, השופט בך, היה בעצמו קורבן של עריצות, שגירשה אותו ואת מישפחתו (וגם אותי) ממולדתם.

● על המישור מספר על טכס הטמנת מגילת-קלף ביסודות-הבטון של בניין בית המישפט העליון החדש, שבנייתו החלה זה עתה. בטכס, בהשתתפות נשיא המדינה, שופטי בית-המשפט העליון, שרי-המישפט וקוראים נכבדים אחרים, קראת את הדברים שנכתבו במגילת-הקלף. בין היתר נאמר בה כי מבית-המשפט העליון של ישראל, יצאו צווק ומישפט, חוקה אחת לאזרח והגר הגר בתוכה."

אתה וחברך השופטים, יותר מכל אדם אחר, יכולתם לדאוג לכך שכך אכן יהיה, אולם הדוגמות המובאות במכתב זה ורבות אחרות, שלא נזכרו כאן, מעוררות שאלות חמורות.

לא נותר לי אלא לצטט את דברי הסופר יזהר סמילנסקי, שביקרתו היתה לו ערנה מוסרית שאי-אפשר שלא להעריצה. וכך הוא כתב בדבר על קטנתה של החבורה המובילה בימים אלו את ישראל: "ובמה קטנם? במוחם. ובחוסר-ההבנה. בבדידות שבורים, וסבורים שהעולם-גולם אינו מבחין שהן בריות. בהוה הא הול, בהנאות עצמם ובחנות המציאות ובחוסר-ההבנה לאחז עיניים."

בברכה,

גדעון ספיר

לאזרחים זרים לבוא לפה ולעשות כבשלהם" ועכשיו: אני בעל מישפחה, עם ארבעה ילדים, ששתים מהם צריכות להתגייס בחורש שים הקרובים לצה"ל ואני עצמי השתתפתי במילחמות יוסי-הכיפורים והלבנון ואני לא מבין למה המדינה משקיעה כל כך הרבה מאי מציני להביא עולים לארץ ובמיוחד עולים מארצות-הברית, אבל במיקרה שלי אף אחד לא מוכן להמציא המלצה מאיזו רשות בארץ, שאוכל לעבור ארצה ולרצות את עונשי בארץ (ללא שום תנאים חריגים).

לאף לא יאכפת! ואני, בסך הכל, בעל מישפחה, שהסתכבתי, תי, בפעם הראשונה בחיי, בעבירה של צווא רון לבן ואני חושב שאפילו בתור אסיר בארץ הייתי יכול להביא חרבה יותר תועלת ממה שפה ולהישרף בין אויבי מדינת ישראל. אני יודע שקוראים רבים יתייחסו למיכ" תבי זה בתור "קיסור", אבל אני רוצה שכל ישראלי יידע כמה חובות יש לנו וכמה זכויות אין לנו, במיוחד בעיתות-מצוקה.

א. בית-הכלא דאבלן. קליפורניה

חיים מיסכנים מרורים ובכך הוא יוצר רושם מוטעה. מה זה? אנחנו, כאן, לא משלמים כל מיני מיסים — אגרת-טלוויזיה, מס-ערך-מוסף, מס-שכר וכו' וכו' — ולתושבי ישראל שאינם משלמים מיסים לא מגיעה ההוצאה לפועל בליזויית המישפחה ומחרמה דברים מהבית? סרגיו סלדמן, חל"אבי

זכות אזרח לארצו

על קורותיו של ישראלי בחו"ל.

אני אזרח מדינת ישראל, שנעצר בשנת 1987 בארצות-הברית, באשמה של עבירה על חוקי-המשפט המקומיים. לאחר שהייה של שמונה חודשים כעצור, ללא אפשרות של שיחרור בערבות (כי אני אזרח זר ואילו מקר מיים משוחררים בערבות אפילו במיקרה רצח ממדרגה ראשונה) נשפטתי ל-10 שנות מאסר. סר, וזה, למרות המלצת קציני-המבחן לשפט אותי לתקופת-מאסר של שלוש שנים בלבד, אבל השופט הרגיש בפסק-דינו: "לא אתן

סורת של הקיצי. ואכן, כעבור 16 שנים התברר כי ז'ק סוב" לן (האח הצעיר), שהיה בארצות-הברית ליצי רדמברשות מצלית, עסק שם בריגול צבאי לטובת ברית-המעצמות. הוא נעצר, הובא ל"מישפט וגדון לשבע שנות מאסר.

כעבור ארבע שנים נוספות נחשף הר"ר רוברט סובלן ופסק-דינו היה חמור בהרבה (מאסר-עולם). האמריקאים, כטיפשותם הרבה, שיחררו אותו בערבות (עד שמיעת עיר-עורו בערכאה גבוהה יותר) וסובלן ניצל מצב זה לבריחה מארצות-הברית וניסיון למצוא מיקלט בארץ. מנחם צימרמן, חל"אבי

כולם משלמים מיסים

על גביית המיסים מערביי השטח הכבושים (ואלה המכות), העולם הזה 6.9.89. כישראלי כואב לי שאנחנו, הישראליים, כותבים יותר על בעיות הערבים מאשר הערבים עצמם. העולם הזה מנסה לעשות מתושבי השטח

השתלה פסיכיאטרית

על איש-השנה תשכ"ב ("מיכתבים"), העולם הזה 6.9.89.

אולי זה לא הוגן להזכיר נשכחות, אבל רוברט סובלן, איש-השנה של העולם הזה לשנת תשכ"ב (שבחירתו אוזכרה באחרונה בהעולם הזה, תוך מיונם של 39 אנשי-השנה מאז יום העולם הזה מוסר זה), לא היה בדיוק טלית שכולה תכלית. איזה יוירי אמריקאי מיסכן שביקש ליהנות מחוקי-השבות ומשלא נתנו לו, הוא התאכזר.

ככל הידוע היה רוברט סובלן, שגולד כי ראובן לייב סובולביץ' לתעשיין יהודי אמרי נראשית המאה בליטא, פעיל קומוניסטי משי חר נעוריו. בדיוק כמו אחיו הצעיר יעקב אברי הם (השינה, לימים, את שמו לז'ק).

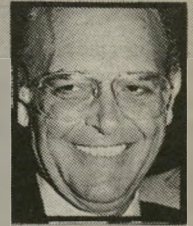
עד שהרוסים כבשו את ליטא ב-1940 עשה רוברט חיל כפסיכיאטר ז'ק — ככלכלן, ואז הורשו, למרבה הפלא, השניים ובני מישפחתייהם להגר לארצות-הברית. על מבני-ענייין מקובל, כי השניים לא סתם הורשו להגר, אלא פשוט נשתלו בארצות-הברית, לפי מיטב המי העולם הזה 2720

תשקיף

אורית זרובבל

רם —

מנהל החדשות?

רם

מתרבים סיכוייו של אלימלך רם לקבל את משרת מנהל מחלקת החדשות בטלוויזיה. רם ידוע כחבר אישי של שימעון פרס, ומנחים שהמערך הוא שיבצע את עיקר ההתדרלות למענו. הליכוד נוטה להסכים, מפני שאינו מצפה שרם ינקוט עמדות נחרצות.

הליכוד יסייר בשומרון

הליכוד מחדש ביום החמישי הקרוב את מיבצע הסיוורים ההמוניים בשטחים הכבושים תחת השם "מיבצע היום". המיבצע התקיים במערכת הבחירות האחרונה לכנסת והשתתפו כו עשרות אלפים, שביקרו בתצפיות מרכזיות, בהתנחלויות, באתרים קדושים וכו'. חידוש המיבצע הוטל על ישראל כן, מי שאירגן את סיוור הליכוד בתקופת הבחירות. הסיוור הראשון יתקיים ביום החמישי הקרוב, ומאות האזרחים, שיוסעו באוטובוסים על-ידי הליכוד, יבקרו, בין היתר, בקבר יוסף בשכם, בקבר יהושע בן נון מול אריאל ובהתנחלויות. ישתתפו בהדרכת הסיוורים ובהסברים למטיילים: סגן השר בנימין נתניהו, ח"כ עוזי לנראו ועוד. הסיוור יסתיים בעצרת ההמונים ביישוב אלפרימנשה, שבו ינאמו השרים משה ארנס, רוני מילוא ובכירים נוספים בליכוד.

641

ביום השני, ה-16 באוקטובר, מסר דוברי צה"ל על 508 הרוגים פלסטיניים בשטחים הכבושים. מיספר זה כולל הרוגים מירי חיילי צה"ל בלבד.

לפי ספירת "העולם הזה" עומד מיספר ההרוגים על 641. לעומת זאת, מוסרים מקורות פלסטיניים על 779 הרוגים, לפי הסירוט הבא:

- 563 הרוגים מירי חיילי צה"ל ומתנחלים.
- 82 הרוגים כתוצאה משאיפת גז.
- 53 הרוגים ממכות ומתחששות.
- 81 הרוגים מסיבות אחרות.

רוגז על לוי ולנדאו

הסיכסוך המתמשך על חלוקת התפקידים במרכז השליטון המקומי הגיע לשיאים חדשים. ח"כ דודי מגן, שמונה כבורר בין מקסים לוי, ראש עיריית לוד ללאי לנדאו, ראש עיריית הרצליה, התחיל כבר בתהליך הבוררות בין השניים. לוי החרים את הישיבה הראשונה, אולם מגן מתכוון להמשיך, גם ללא לוי, בתהליך הבוררות, שלוי, כנראה, חושש מתוצאותיו. בליכוד יש רוגז רב על הסיכסוך המתמשך בין השניים, המביא נזק חמור לתנועה, ומתנגשת מגמה, בין ראשי העיריות, לקיים בחירות חוזרות לתפקיד לוי מרכז השליטון המקומי, כדי "להיפטר" מהשניים. עדות לרוגז כלפי השניים מהוהו של פרנספר עזרון, יו"ר פורום עריהפיתוח, במטה הבחירות של הליכוד בהסתדרות. הוא היחיד מהתחום המוניציפלי ששולב במטה ואילו אל לנדאו ואל לוי אף לא פנו.

הפיצוץ של ג'וליאנו

מר

ג'וליאנו מר, השחקן שעורר סערה רבתה בחיפה בחודש האחרון, עומד, כך נראה, לחולל עוד סערה. אחרי שפוטר/התפטר מההצגה סדר המחז' עקב מחלוקות עם הבימאי, הפך השחקן ג'וליאנו מרחמים למוקד סערה ציבורית. הוא השתולל בתיאטרון חיפה, קילל את אלי מלכא, המנכ"ל, אושפו בבית החולים לחולדות בסירת הכרמל, ואף השאיר הורעה במענה האלקטרוני שלו בנוסח: "כאן ג'וליאנו מר, שמורה למיטרת" ישראל המנסה לשקם אותו. כמו כן רוצה להודיע שכל ניסיון של אבא שלי המודיעין תחת לאשפו אותי לא יועיל." הפיצוץ הוא שמתכנן מר הוא כפרמדיה של הצגתו החדשה, מינולוג שכתב בעצמו והוא מתכוון להעלות כבית. בהצגת הכוכבה הוא מתכוון לפתוח מעטפה, שהפקיד אצל עורדינו לפני שלושה חודשים, ובה כתוב שכל הסערה היתה מתוכננת כתרגיל תיקשורתי.

מח"ט גיבעתי — בחו"ל

איתם

אלוף-משנה אפי איתם, מי שהיה מח"ט גיבי עתי בימי שבירת העצמות, אינו בארץ. הוא נמצא בשנת-לימודים מטעם הצבא בבריטניה.

כמה ח"כים תבעו השבוע להעמיד את האיש לדין, באשמה של מתן פקודה בלתי-חוקית והשרת תפסות אישית בהתעללות בעצירים פלסטיניים, לעיני החיילים.

איתם, שהוא חוזר-בתשובה ורטיקנאי, נשלח על-ידי צה"ל ללמוד בחו"ל, וכך הורחק מזירת המיטשפים. הוא ממשיך להיות קצין בצבא הקבע.

גטו ערבי בעכו

סערת רוחות בקרב הציבור הערבי בעכו בעיקבות פירסום המסקנות של ועדת-ידקל, שבראשה עמד יועץ ראש-הממשלה, מיכאל דקל. הוועדה בדקה כיצד ניתן לשמור על האיזון הדמוגרפי בעכו, בשל נטישת היהודים את העיר בשנים האחרונות. היא מונתה לפי בקשתו של ראש-עיריית עכו, אלי דהקסטרו. המלצתה העיקרית היא הקמת שכונה ערבית נפרדת בשטח השיפוט של עיריית עכו.

"מאירלנד" לא נפתח

הבעלים של "מאירלנד שלום", חברת "וולפסון קלור", שהם גם הבעלים של שטח "כליבו שלום" עצמו, הציעו לבעלי הכליבו, הסגור בעיקבות התמוטטות, לפתוח בהגיהסוכות את "מאירלנד", גן-השעשועים לילדים, כדי שיוכלו להחזיר מעט מהחובות העצומים של שכר-הדירה. בעלי הכליבו, קבוצת משקיעים מארצות-הברית, היתנו זאת בכך שחברת וולפסון קלור, מאיר תשלם את שכר העובדים. ההצעה ירדה מן הפרק.

מחשב הטלוויזיה תכום

מחשב הטלוויזיה היה תפוס במשך הימים האחרונים באיתור החומר של "כלבוטק". המיטרה פנתה לרשות-השידור וביקשה למסור לה את החומר של כל תוכניות כלבוטק במשך ארבע השנים האחרונות. המיטרה מצפה, כנראה, לתלונות נוספות של הציבור בנושאי כלבוטק, ולכן הכינה לעצמה את כל החומר. הדבר השבית את מחשב הטלוויזיה, וכל מי שזוקק לו נאלץ לחכות.

כפרים ערביים

לשיקום הכרמל

הכפרים הערביים נעורה ותמרה גינו בתקופות את ההצעות ביערות הכרמל והם מתכוונים לסיע בשיקומם. נעורה תעביר ארבע משאיות של חציר לטובת חיות-הבר ותמרה תסייע בכסף ובמתן עזרה בעבודה פיסית במקום. בכפרי מרגישים שזאת רק ההתחלה של מיבצע-עזרה, ולדבריהם הם מארגנים מסע התרמות נרחב בציבור הערבי.

טראנספר בחולצות שחורות

נוער מולדת הנפיק חולצות שחורות, שעליהן מודפסת הכתובת "צעירי מולדת, טראנספר" ו"חשיבה אחת קדימה", והם מפיצים אותן לכל חבריהם. בתי-הספר התיכוניים מוצפים בתקופה האחרונה בעשרות-אלפי עותקים של הגיליון הראשון של "חצ". הביטאון מנסה להעביר מסר ימני בעטיפה של סיגנון צעיר וזרוק. קבוצות גדולות של צעירי מולדת הסתובבו ביום השישי האחרון ב"סייפשווק" בתל-אביב. הם מחלקים את הביטאון ומנסים לגייס בני נוער לתנועה. הם גם הציגו נוכחות מסיבית בפסטיבל לתיאטרון אחר בעכו.

הרבה אנשי-יציבור לא ישנים טוב בלילות

רוני מילוא מגיש את תעודת
"המוצ'ר המובחר" לשי אבריאלי, בעל
סוכנות נערות-הליווי "וי-איי-פי"

**פרשת
גינת**

ונערות-הליווי אין לשדר פירסומת לסוכנות
וי-איי-פי:

אבריאלי:

ממי הם מנסים לעשות צחוק? הרי כבר
שידרו מישחק אחד של הפועל-חולון נגד מכי
בייתל-אביב. מה קרה פתאום? הם מנסים למי
צוא שעיר לעזאזל. מנסים למצוא אותי. אני
קורבן של קשרים שונים ומשונים בפוליטיקה
הבכירה ובהנהלת רשות-השירות. אולי התי
חלתי להבהיל כמה פיגורות ברמה של שרים
וחבריי-כנסת, שחושבים שאני יודע יותר מדי.
אני יודע שאישה-קשר של כל האח"מים
למישרד שלי, י"ב, נחקר במישרת. הוא עד
המפתח. אם הוא ריבר, להרבה אנשים במדינה
יש סיבה להיכנס לפאניקה. מאז ששחררתי
ממעצר אני מנסה ליצור איתו קשר דרך האי-
חורות. עד עכשיו ללא הצלחה. אני רוצה לדי-
עק מה הוא סיפר.

לקחו את רפי גינת ועשו רעש גדול מזה

**שאלת-המפתח היא מי כלול ברשימת
השמות, המצוייה בידי המישטרה. הרבה
אנשים מכורסמים הוזכרו השבוע. נערות-
הליווי של חברת "וי-איי-פי" נחקרו במישטרה.
אחדות מהן גם סיפרו עם מי בילו בשנה
האחרונה. שי אבריאלי קורץ ל"העולם הזה"**

שרית רום

**"אם אני רק אספר, אם אני רק אפתח
את הפה ואתחיל להגיד שמות של
אח"מים שהשתמשו בשרותי-הליווי של מי-
שר, וי-איי-פי. הרבה אנשים, שמאיישים מי-
רות בכירות ביותר, יצטרכו ללכת הביתה.
מישרדי הרבנות יפוצצו בתורים של אנשים
מפורסמים שיתגרשו. אם אני רק אספר כל
מה שאני יודע, במשך שנתיים הסיפור הזה
לא ירד מהכותרות," שי אבריאלי מחייך, חיוך
מסתורי ביותר.**

בשלב הנוכחי אינו מוכן לספק פרטים נוס-
פים. הוא בעמדת המתנה, ממתין לראות עד
כמה תהיה המישטרה החלטית בחקירת לקי-
חותיו. הוא ממתין גם לתוצאות מאבקו נגד
רשות-השירות שבהוראת המנכ"ל, אריה מקל,
לא שידרה את משחקי-הכדורסל של הפועל-
חולון, קבוצה שאבריאלי הוא הספונסר שלה.
שם החברה שלו מופיע על חולצות השחקנים.
מקל החליט כי בעיקבות פרשת רפי גינת

כל מה שעניין את חוקרי המישטרה היה לדעת מי שילם עבור הבילויים

צתי וקרעה תליון זהב מצווארי. הזמנתי מישטרה. העניין נסגר בנוכחות השוטרים, ולא הגשתי תלונה. כ־24 בספטמבר הגישו הבנות תלונה נגדי על תקיפה ואיומים. נראה שהתלונה של הבנות נגדי, והחקירה הסמויה שניהלה היחידה הארצית לפשעים חמורים, (יח"פ), נגד רפי גינת, הצליבו אצלם נתונים. כ־3 באוקטובר, בשעה 2.30 בצהריים, פשטו על המישרד קציני מישטרה בדרגות פקדים ורבי־פקדים. הם אספו בקרטונים כל פרי סתנייר שהיתה במישרד. שוטרת אחת התגיישה ליד הטלפון, וכל אחת מהבנות שטילת פנה למישרד הזמנה לבוא מיד למישרד. "שיצריך אותך דחוף", נאמר לבנות. רובן הגיעו. כשאני הגעתי, נעצרת מיד.

כבר בתחילת החקירה הבנתי שיש פה עניין. החוקרים כל הזמן שאלי אותי מי זאת יסמין. לא עובדת אצלי בחורה כזו. הם, כנראה, התבלבלו בין יסמין לסיון, שהיתה עם גינת.

מי האנשים החשובים, שמקבלים אצלך שרותי־ליווי, שאלו אותי מיד בתחלה. הן חוקרים ציינו שמות של כמה חברי־כנסת ואנשי־תיקשורת ידועים. עניתי להם כי פרט לראש־הממשלה, סגן־ראש־הממשלה ושריה חוץ, הם יכולים להתחיל לספור מי לא היה אצלי, ואגיד להם כן או לא.

במשך 12 שעות רצופות נחקרתי על רפי גינת, והועברתי ללילה באכזריות. התברר לי שהבנות שנעצרו סיפקו למישטרה שמות של אנשים רבים וחשובים הנוהגים להזמין לעצמם שרותי־ליווי דרך המישרד. הכל הריח לא טוב. איך זה עוצרים אותי על תקיפה ואיומים של בחורות בראויליות, "אנגליקה הכושית" ו"אליזבת הקטנה", ופתאום מביאים עליי חקירה כזאת צולבת בעניין רפי גינת? למחרת הובאתי להארכת־מעצר. מניסיון הקודם עם המישטרה, אני יודע איזו מחלקה חוקרת באיוז עניין. אלי הצמידו את חוקרי היחידה הארצית לפשעים חמורים, שמתעסקים עם עבירות של אנשים חשובים.

כשהגענו לבית־המישפט, קצת החוקר מר טי אבירן ואמר כי רבי, שהיתה כרטיס־הבית קור שלנו במישרד, ושהיתה מבוקשת ביותר עליידי אה"מים, היא בעצם שכנה שלו. הוא דרש הארכת־מעצר של 15 יום, עד שתסתיים חקירתה של רבי.

רבי נידבה להם בחקירתה שמות רבים מאוד. היא סיפרה להם שקציני מישטרה בכיר ביותר ערך אצלי בבית אורגיה. היא טענה שזוהו שיחור של "עובר־ציבור". היא זימרה,

שהוא צריך את הנערות כדי שגנית ישפץ כתבה.

הדבר נראה לי מוזר ביותר. אם מישטרה באמת מתכוון לשחרר, מה פיתאום שהוא ידבר על זה בכזאת חופשיות?

קובי בנרל רצה לראות בעצמו את הבחורות ולבחור אותן, לכן הוא המתין במישרד במשך רבע שעה, עד שהגיעו הבנות. בכל הזמן הזה הוא סיפר פרטים על הכתבה על אודיטרון, ועל אופן השיפוט, והדגיש כי הבנות הן מחיר השיפוט.

כ־8 בערב היה אמור חיים אליהו, חברו של גינת, שחי מזה זמן עם נערה בלונדית ויפה פיה בשם שרי, לבוא ולקחת את הבנות למלון סוונסה בירושלים. קובי בנרל סיכם עם הבנות מחיר, מעבר לסכום שאנחנו גובים. התשי לום היה אמור להתבצע לאחר ביצוע ההזמנה. למחרת שלחתי את הנהג עם חשבונית למישרד אודיטרון ברחוב אהרדיהם בתל־אביב. כשהגיע הנהג למישרד, אמרה לו הגינת בריית כי אינה מכירה אדם בשם קובי בנרל, ושם לא הזמינו שרותי־ליווי. על החשבונית היה מצויין "שרותי תירגום".

הנהג חזר, ואני החלטתי לגשת לשם אישית. כל הזמן הדברים נראו לי חשודים. פניתי לגיבוי, שניסתה ללחוץ עליי להגיד מהם השרותים שנתנו. סירבתי. היא היתה מאוד אגרסיבית, ושילחה אותי.

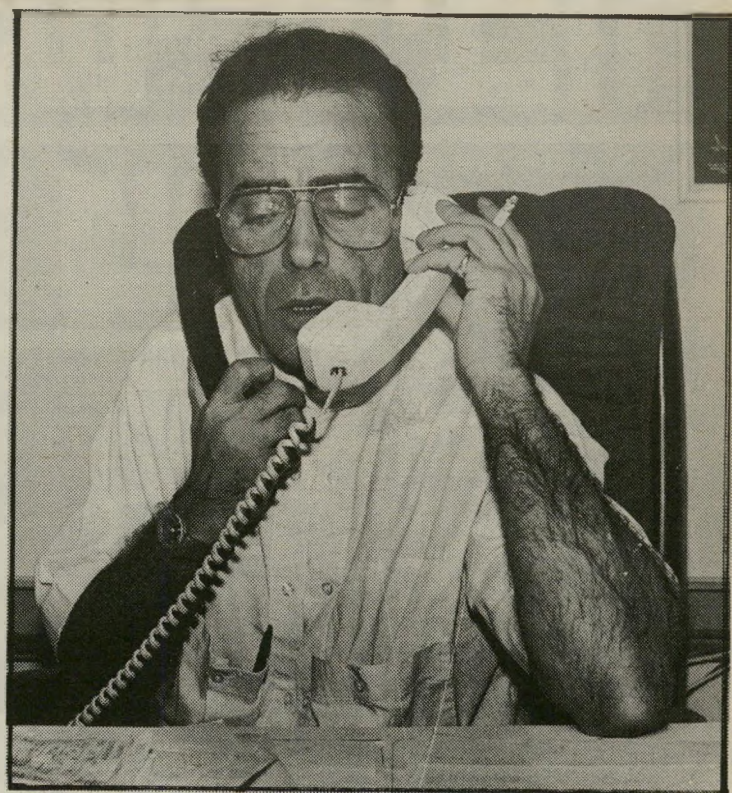
שעתיים מאוחר יותר התקשרה אלי הגינת ברת להתנצל. היא הסבירה כי דיברה עם ה"מנכ"ל" נתנה לו את החשבונית והוא הסביר לה בשביל מה זה. למחרת קיבלנו את הצ'ק.

★ ★ ★

אנשי־טליוויזיה עובדים אתי כבר מאז שפתחתי. ההזמנות עבורם תמיד נעשות דרך איש הקשר, י"ב. היה לי מוזר שפתאום מקום אחר מזמין עבור רפי גינת בחורה. יצאתי קשר עם י"ב, שהסביר שאינו יודע במה מדובר.

עכשיו אני מבין שכל הסיפור תוכנן עליי ידי אודיטרון כדי להפיל את גינת כפת. (עניין אודיטרון נשכח משי. בעסק הזה דברים כאלה קורים לא אחת. יש המשלמים במזומן, ויש שצריך לדרוף אחריהם לאחר שבאו על סיפור קטן. בדיוק באותה התקופה פיטר אבריאלי שתי נערות בראויליות, שעבדו אצלו כנציגות רותיליות, עקב "בעיות קשות שנוצרו איתן", כדבריו.)

הבנות באו למישרד ואיימו עליי. אחת מהן, "אנגליקה הכושית", אף תפסה בחול-

שי אבריאלי במישרדו השבוע אברהמין רעב ורוצה לאכול

עלילה נגד רפי גינת.

(שי השתחרר בשבוע שעבר, לאחר שנעצר ונחקר בעיקבות תלונה של שתי בחורות בראויליות, שעבדו במישרדו ושהתלונה כי אבריאלי שידלן לזנות ולסמים, ותקף אותן פיזית. במהלך החקירה הבין שי כי הסיבה היא מיתית, שבעיקבותיה נחקר, אינה תלונה של בחורות, אלא פרשה גדולה וסבוכה. פרשת ה"שוחר המיני שקיבל, כביכול, רפי גינת.)

בעל אודיטרון הצהיר כי לא ידע דבר. הוא טוען שקובי בנרל עשה הכל ללא ידיעתו. זהו שקר. אני יודע את האמת. כ־10 ביולי הגיע אלינו קובי בנרל למישרד ולפני כל הנוכחים בחדר אמר שהוא צריך שתי נערות עבור רפי גינת. בחדר נכחו בארבעה זמן נהג ומזכירות. הוא בפירוש הדגיש

(המשך מעמוד 7)

שהוא נפגש עם נערות־ליווי. על שאר הרבדים שמצאו נגדו אני לא יודע, ולא יכול לח' וות ריעה. אבל בעניין נערות־ליווי אני יודע שבטליוויזיה הישראלית לא רק שמזמינים אצלי בחורות. הרבה מההזמנות של אנשי־טליוויזיה הן לאורגיות של כמה אנשים בחדר. היום זה לא גבר מפורסם שמזמין נערות־ליווי. היום העניין הוא בקומבינציות של מי הם המשתתפים בחיננות.

יותר מזה אני יכול להגיד שישנו איש־טליוויזיה ידוע לא־פחות מרפי גינת, שנמצא בה ליכתיגורשין מאשתו. הגבר הזה חי עם נערות־ליווי ממישרד. אני חושב שדווקא פרשת־אודיטרון זוהי

חבל ימית, סרטים פורנוגרפיים, חברת ליווי — מי זה שי אבריאלי?

להופיע כשחקן בסרטים פורנוגרפיים. כשנודע בארץ על עיסוקו, מעל דפי "העולם הזה", הוא פוטר מעבודתו ב"מעריב". צ'ארלי שינה את שמו לצ'ארלס פיליפ, ופתח חברה המתמחה במתן שרותי־ליווי של נערות. 20 בנות צולמו ליד חון מיוחד שהנפיק מישדרו, שבאמצעותו יכלו גברים לבחור נערה הרצויה להם.

צ'ארלס פיליפ פתח מישדר נוסף באוסלו, נורבגיה. שלא כבדנמרק, פשטה המישטרה על המישרד זמן קצר אחרי פתיחתו וסגרה אותו. מאוסלו העבירו את חומרי־החקירה לבדנמרק. לא עבר זמן והוא נעצר עליידי מישטרת־בדנמרק.

כששוחרר ממעצרו, חזר לארץ. עבר לגור בימית ופתח מיסעדה וניהל את תחנת־הדלק. כשפונתה ימית, התפרסם שי צ'ארלי כבחור שענד טלאי צהוב על בגדיו.

ימית עבר לבארבאדוס. אחרי שנה חזר והתחיל לעבוד ככתב העיתון "חדשות". כאן נוצר תהליך הפוך — בעוד שבדנמרק לא הסתפק צ'ארלי בכסף ורצה בכבוד, בארץ לא הסתפק בכיבודים וחשק בכסף. הוא פתח לפני חמש שנים את משרד הליווי "וג'איי־פי". המישרד התמקד בלקוחות אכסלוסיביים. ממשרדו של שי אבריאלי לא ישלחו נערה למלון אם אינו בדרגת חמישה כוכבים. לא תישלחנה בחורות לאיזורי־מגורים שאינם נחשבים ליוקרהיים.

שי אבריאלי נולד לפני 45 שנים בשם צ'ארלי אברג'יל לממשחה מרובת־ילדים. גדל בשכונת מוסררה בירושלים. את שרותו הצבאי עבר כנחמן.

עם שיחרורו התחיל אברג'יל לעבוד כמלצר במיסעדה ידועה באותם זמנים בירושלים. תקופה קצרה הספיקה לו כדי להבין כי יעודו בחיים שונה. הוא מתכוון לשחק אותה ובגדול. שי, אז עדיין צ'ארלי, נסע לבדנמרק והתחיל לעבוד במיסעדה כשוטף־כלים. כעבור זמן קצר התמנה כעוזר־מלצר־ראשי במלון "פאלאס" היוקרתי. מכאן ועד ליצירת הקשרים הנכונים לבדנמרק התקצרה הדרך.

צ'ארלי רכש מיסעדה במלון והתחיל לנהלה. רווחים כספיים לא היו בראש מעייניו. הוא חיפש יוקרה. הוא פנה לעיתון "מעריב", שהיה באותם ימים העיתון הנמוץ במדינה, והציע את שרותיו ככתב בדנמרק.

התמחותו היתה בכתבות על העולם התחתון, על הברחות סמים מישראל וכן על פעילות ערבית עוינת. צ'ארלי יצר קשרים טובים עם אנשי העולם התחתון וצמרת הזונות הדניות.

במקביל הוא הזמין לאירועים החשובים בשגרירות ישראל בדנמרק.

בשלב זה החליט צ'ארלי לעזוב את המיסעדה והתחיל

שי אבריאלי משחק בסרט פורנוגרפי: מנוחה או עבודה

אתה מצבה לאורח מחוץ?

מקווה לחתום על עיסקה מוצלחת?

וי.א.פי הארוח המושלם

לרשותך

בת"א

חיפה

ירושלים

טבריה

אילת

מודעה של סוכנות "ויאייפי" עם מכנים אורחים

מהחרר. הטלפונים אינם מפסיקים לצלצל. במהלך הפגישה התקשרו עם שי כמה אנשים "מפורסמים", לדבריו, כדי לברר האם יש להם סיבה לדאוג. שי דאג להרגיע את כולם. שיחה נוספת הגיעה ממחלקת יחסייהציבור של אחת מרשתות-המלונות הגדולים בארץ. הפנייה היתה כדי להזמין בחורה.

אנשים מפורסמים פונים ישירות אלי. הם לא צריכים להודות. כל אחד אחר שמתקשר חייב להודות. **עד כאן דבריו של שי.** איש אינו יודע מי מכין בעלי השמות שער לים אכן קיים פגישות עם הנערות. רק שי, הבנות והאנשים עצמם. כרגע נראה שגם המישרה יודעת. הרבה מאוד אנשים צריכים לדאוג.

יש הריגזש, עד שהיכרתי את ברטה. בש" ביל מיכתבים כאלה שווה כל הבלאגן. אני חושב שבנאדם צריך לנסות כל דבר במין במשך חייו. אין דבר שהוא פסול. צריך לאכול כמה שרק אפשר.

(ככל שמתארכת הפגישה, כן צצים ועולים שמות נוספים. שי אינו מספק שמות בקלות. רמזות קלות, חיוכים וקריצות מאשרים שר רת ניחשים שלי. פגישה במישרו נראית לאנשים רגילים כמו הצצה בחורה-מנועול לארץ לא-נודעת. הבנות יפות מאוד. נחמדות ומפרגנות זו לזו. נראה כאילו ואין להן כל בעיה עם המיקצוץ שאותו בחרו בשלב זה של חייהן. אחת הבנות רוקמת גובלן. שתיים אחרות משחקות בחדר-ההמתנה במישחק-מחשב. מנהל-החשבונות נכנס ויוצא

איתם חשבונות על חקירה שלומיאליה. לאף אחתם אחד אין איסור להזמין נערות ליווי. אלי פונה, ברד-כלל, אישה-קשר. ברוב המקרים היה זה י"ב. הוא מזמין עבור אנשים, והבנות ברד-כלל מספרות לאחר מכן מי האנשים החשובים שאיתם נפגשו. אני גובה תשלום אך ורק עבור הליווי. כל דבר מעבר לכך נסגר בין הבחורה למזמין. אני בכלל לא רוצה לדעת על זה. שלא יספרו, ושאני לא אשמע. כך יותר בריא לכולם.

★ ★ ★

אני האדם היחיד היודע באמת מה קורה. אני האדם היחיד במדינה שיוזע איך מפנקים בארץ אנשים חשובים. אני בק שרים קבועים עם מישר-החזק. כשמיגיעה משלחת חשובה, וצריך לפנק אותה, פונים אלי. כל הפניות האלה מתבצעות על-ידי הרגים הגבוהים ביותר. אני חושב שהשימוש בנערות-ליווי נעצר רק לפני דלת ראשי-הממ"שלה.

מהגדולים ביותר, החשובים ביותר ועד הרגים הנמוכים, לכולם מכנה משותף אחד — אבר-המין. לא יעזור כלום. כשהאבר רע, לא חשוב לו מי אתה, מה התפקיד שלך וכמה אתה מרוויח. האבר רוצה לאכול. ככל שאתה איש בעל עוצמה רבה יותר, מתפתחים רג" שות-גדלות, אז אתה כבר לא מסתפק באשה החוקית וגם לא במאהבת מהצר. אז אתה כבר רוצה לנסות הכל. בכל קומבינציה אפשרית. אני יכול, למשל, לתת דוגמה על הקשרים שבין אמרגנים מפורסמים לבין אנשי-טלוויזיה, יח, הקובעים מה ישודר ומה לא. הרבה יותר וול לארגן אורגיה קטנה ב-2000 שקלים, מאשר לשלם עשרות אלפי שקלים על פיר-סומת. פונה אמרגן, מזמין כמה בנות, אפילו לאילת. אמרגן יודע מחזיק שם דירה. הן מיד נשלחות במונית מיוחדת.

הלקוחות של ויאייפי תמיד חוזרים פעם נוספת. אם נוצרת איזו בעיה, הם יודעים שיש אל מי לפנות, ומי שיטפל מיידית בתי לונה. אין לי בעיות לפטר במקום. תלונה אחת מספיקה לי. אני אפילו לא מנסה לברר עם הבחורה מה קרה. כרגע שמישהו מתלונן, הבחורה מפורטת. לכן יש לי מלאי של מיכ"ב תביעות מלקוחות.

סגן שר-חזק של מדינה גדולה ביותר — אני מדגיש, גדולה ביותר — הופנה על-ידי השגרירות של ארצו. הוא נפגש עם בחורה, ולאחר תקופה קיבלנו ממנו מיכתב-תודה כזה: "מעולם לא חלמתי שבמדינת-ישראל

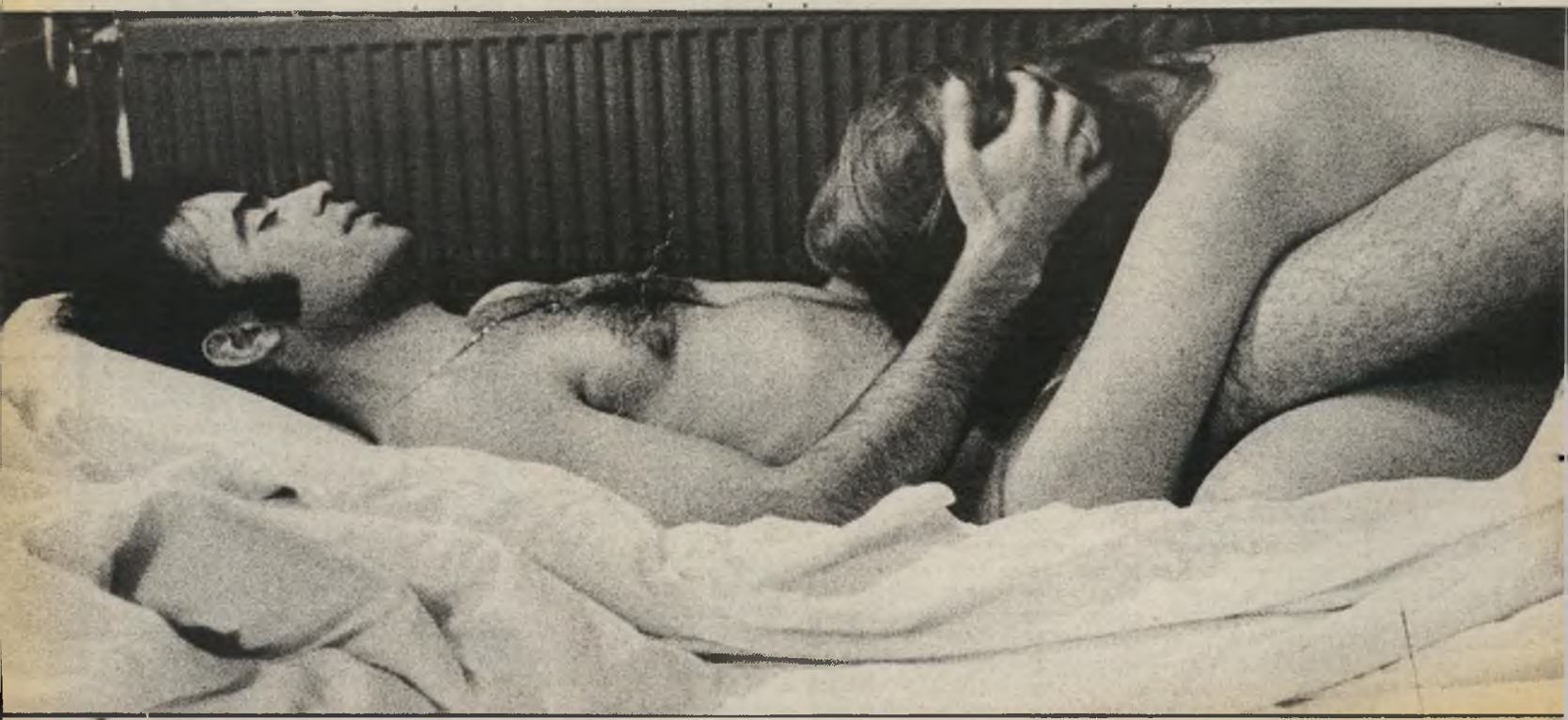
ווימרה חופשי. היא ליכלכה עלינו. אנחנו מקפידים בכל דרך אפשרית לשמור על דיסקרטיות. הפונים אלינו יודעים שהם יכולים לישון בלילה בשקט במיטה אחת עם האשה החוקית. פתאום באה נימפומנית, שהיתה לוקחת כל זבל, ומלכלכת. על רבי אני יכול להגיד שהרבה פעמים היו מתקשרים אלי אנשים ואומרים לי שהיא בעצם צריכה לשלם להם, ולא להיפך.

(כששי אבריאל מדבר על רבי, הוא מתרגז מאוד. הוא כועס על רבי אפילו יותר מאשר על ידיעות אחרונות ומעריב. שמואל הפרשה, לדבריו, הפסיקו לפרסם מודעות של ויאייפי. למרות ששילם להם מראש. רבי מהווה עבורו איום ממשי. כמולך פגישה ארוכה הוא ניסה לשכנע כמה בנות, שנהגו להשתתף עם רבי ב"חנינות", לדבר עליה. כולן סירבו. מפ" חדות מרבי. היא מסוגלת להכל, אמרה אחת מהן, וניתקה את השיחה. רבי וסיון, קלי וגי קול בילו — אם להאמין לדבריו של שי אב" ריאלי — עם כל הצמרת המדינית בישראל. אם אכן דיברו הבנות במישרה ומסרו שמות מפורטים, ואם אכן נכונים דבריו של שי, אזי בתקופה הקרובה, או עד תלילות הפרשה, כמו רבות אחרות לפני, יעברו לילול ללא כוונה על הרבה מאוד אנשים מפורסמים מתחומי הכלכלה, המישפט, התקשורת, מישר-היה ממשלה והכנסת. יש להם סיבה לדאגה.)

במישרה כל הזמן ניסו לעשות איתי עיס" קות. הם הציעו לי לבטל את התיק על סר" סרות, שנפתח נגדי לפני שנתיים, בעיקבות תלונה של בתי-אחי של רמטכ"ל לשעבר. התלונה אמורה להיות בהקראה בתחילת נר במבר. אני מציע למתעניינים לבוא באותו יום לבית-המישפט. יהיה להם מעניין מאוד לפגוש בדיון כמה בחורות מפורסמות מאוד, שעברו אצלי, וכך מימנו לעצמן את הלימו" רים. אחת מהן אף זכתה בפרס חשוב בתחום האמנות.

כל מה שעניין את חוקרי היח"פ היה שאני אספר להם מי שילם עבור בילויים של אנשים מפורסמים, שמות שהבנות שנחקרו, סיפקו להם. אני סירבתי. חשבתי להגיד להם שית- חילו לשאול אצלם במישרה מי שילם עבור אנשי-המישרה הבכירים שפנו אלי וקיבלו בנות. לא אמרתי כלום. שתקתי. הדבר שהר" גזו אותם יותר מכל דבר אחר היה שחזרתי ואמרתי שפרשת אודיטורן היא עלילה כדי לסגור על רפי גינת.

כבר עכשיו אני יודע שביח"פ מחפשים כמה חוקרים ממודר-הישראל, כדי לסגור

ציון צמיר, העולם הזה

האיש התופס את המושחתים

עכשיו נזכרים כולם בהרבה פרשיות עבר, שנקשרו לשמו של כוכב-הטלוויזיה, רפי גינת. הדלפות-המישטרה השבוע לא הולידו כמעט אף פרשיה חדשה. על נערו-הליווי אומר גינת: לא היה שום מגע מיני!

אייל ארליך

לשיא מסלולו הוא הגיע לפני ארבעה חודשים, שעה שמועמדותו לתפקיד מנכ"ל רשות-השדור הועלתה ברצינות רבה על-ידי השר רוני מילוא. עם-ישראל אולי לא היה נהנה ממינוי כזה, אבל הפוליטיקאים, שעמדו מאחורי המועמדות, היו נהנים מאוד, וזה הרי מה שקובע. כאופן מיקרי למדי נפלה מועמדותו של גינת, ולתפקיד מונה אריה מקל. עכשיו הכל גיבורים להתנפל על גינת בשצף-קצף. השאלה הגדולה היא למה לא נשמע קולם לפני התפוצצות הפרשה. האיש הזה כמעט והיה למנכ"ל רשות-השדור. הוא שימש במשך 10 שנים כעורך וכמפיק של כלבוטק. בשנים האחרונות הוא גם שימש, במקביל, כמנהל מחלקת-הבידור בטלוויזיה, וכמפיק ועורך בשידור חוקר. כמשך כל אותן שנים נשמעו נגד האתיקה המיקצועית של גינת טענות קשות, שחלקן לפחות התגלו כנכונות. רבים ירעו על הסיכונים, וכמעט כולם לא עשו דבר כדי לתקן את המעוות.

לכן, מן הראוי היה שלפחות עד גמר החקירה המיטלטלת והגשט כתב-האישום ימשיכו כל המתנפלים למיניהם לשתוק. דבר לא השתנה כל עוד בית-הדין המיטלטל לא יקבע אחרת.

★ ★ ★

רפי גינת החל את דרכו בטלוויזיה ב-1975, בקורס כתבי-ספורט. שלוש שנים הוא עבד, ככתב וכעורך, במחלקת-הספורט, וב-1978 הצטרף לכלבוטק ככתב. ב-1979 הוא התמנה לעורך ומפיק התוכנית העיתונאית משה ליכטמן חקר בצורה הרצויה נית ביותר את הטענות שנשמעו כנגד האתיקה המיקצועית של גינת. בספטמבר 1985 פירסם במונטין כתבת-חקירה מקיפה, שתיארה כמה פרשות של חריקות אתיות בהתנהגותו של גינת. בעיקבות פירסום הכתבה איימו גינת ועורכיו לתבוע את העיתון, ורון מיברג, עורך מונטין, פירסם התנצלות על הפגיעה בשמו הטוב של גינת.

השבוע שוחחתי עם ליכטמן, ובהתייחסו לכתבה הוא אמר: "ההתנצלות במונטין הייתה בניגוד לדעתי, ולא חשבתי שיש מקום לשום התנצלות". מבריקה שערבתי, מתברר כי אמנם היו בכתבה פרט או שניים שהיו מוטעים, אולם

יש משהו מאוד מתסכל בהתייחסות עיתונאית לפרשת רפי גינת. מצד אחד, זהו סיפור חם; התחקירן של המדינה נחשד בקבלת שוחד, נעצר, וכמובן זוכה בסיקור נרחב מאוד בעיתונות הכתובה. ומצד שני, האיש הוא ביתניים וכאי, לפחות כפי שהיה לפני שבוע. עכשיו הוא נחקר במישטרה, ועוד רחוקה הדרך עד להרשעתו, אם בכלל. למרות שהוא עדיין זכאי, עולמו חרב עליו, והתיק שורת, בעליהם אופייני, עושה חגיגה מפני לתו. הנטייה הטיבעית היא שלא להצטרף להילולת הכאוס, אבל אחר-כך באה המחוייבות המיקצועית לבדוק את העובדות. אני מבקש להדגיש ולהזכיר שתי נקודות. ראשית, מרוב בעיתונאי שעשה עבודה עיתונאית מצויינת בשנים האחרונות, שלא הירסס לצאת למלחמה בגופים כלכליים רב-עוצמה, ושכבש שנים נשא כגאון את רגל התחקירות הלוחמת.

שנית, יש מידה רבה של צביעות והתייחסות בדרישות הנשמעות היום להשעות את רפי גינת מתפקידו ברשות-השדור. טענות קשות מאוד בדבר האתיקה המיקצועית שלו נשמעות כבר זה שנים, אולם באופן אביסורי הן לא הפריעו כלל להתקדמותו המסאורית של גינת ברשות.

רפי גינת:

"לא היה מגע מיני"

מאז תחילת הפרשה והמעצר סירב רפי גינת להתראיין. בניגוד לכל הפירסומים שהיו בעיתונות, לא רק שלא היתה עיסוקת-שוחד, גם לא היה שום מגע מיני ביני לבין הבנות.

"יש פה תפירה קלאסית של חבורה-נוכלים, שנשחטה בבלבון-טק". הם החליטו להתנקם באמיצים שפלים במי שהרס אותם. תוך שימוש בחבר טוב שלי, מנסים לטפול עלי עלילת-שווא."

לם מארכיוני הטלוויזיה.

● לגינת יש חבר קרוב ששמו חיים סלוצקי, אמרגן במיקצוע. בכתבה של ליכטמן תורארו כמה מיקרים שבהם הביאו גינת וחבריו לסיקור אוהד למופעים של סלוצקי. סלוצקי הביא לארץ, בין השאר, את המופע בלט על הקרח. בהזדמנות אחת קודמו ענייניו של סלוצקי על-ידי כך שכאחת מההזדמנויות-החדשות בטלוויזיה שודרה כתבה המתארת את ההכנות לקראת הופעתה של הלהקה. מאחורי היוזמה עמד כנראה טוביה סער, חברו הטוב של גינת.

בהזדמנות אחרת קודמו ענייניו של סלוצקי על-ידי כך ששידור ההתרמה של הלב-החם התקיים גם באיצטדיון יד-אליהו, במה לך הופעת בלט על הקרח. השרד מאותה נקודה היה רפי גינת. שוב, היה זה טוביה סער שעמד מאחורי היוזמה לשרד מזירת-ההפקות של סלוצקי.

נעשה גם ניסיון נוסף לקדם את ענייניו של סלוצקי, על-ידי הכנת כתבה נגד מופע שהובא על-ידי אמרגן מתחרה, ושנשא את הכותרת בלט על הפלסטיק. גינת שיסה צוות של כלבוטק במופע המתחרה, אולם מכיוון שאנשי הצוות חשדו שהם מופעלים לטובת אינטרס מיסחרי, הוביל דניאל פאר תרגילי-השהייה שונים, שהביאו לכך שהכתבה לא שודרה לבסוף.

קידום נוסף לענייניו של סלוצקי בוצע על-ידי גינת בקשר למופע הדרדסים שהוא הביא לארץ. גינת פנה למפיקת תוכנית-הידי

בעיקרון הובאו כה סיפורים נכונים. מהכתבה של ליכטמן עולים מיספר מיקרים שבהם תיפקודו של גינת חרג לכאורה מהנורמות העיתונאיות המקובלות ברשות-השדור: ● ב-1980 התייחס רוח מבקר-המדינה לכך שגינת קיבל דירה מחברת חלמיש בני-גור לנחלים. וכך נכתב בדוח: "לרפי גינת, שבמהלך עבודתו נוצר מגע בינו ובין חלמיש, אישר הריקטוריון באמצע 79 דירה כחריג, מאחר שלא היה תושב תל-אביב ולא היה זכאי לסייע החברה. בנימוק לאישור צויון שרפי גינת נכון להתנדב לפעולות למען השכונות. בספטמבר חתם הזוג על חוזה-שכירות, עם אופציה לרכישתה. גינת לא מילא אחר ההתייבויות ולא ביצע שום פעילות חברתית או קהילתית, או פעילות אחרת למען השכונות. בינתיים הודיע גינת לחברה שפינה את הדירה מאחר שאישורו ובתו ממשיכות להתגורר בה, לא היה, למעשה, פניני".

● גינת ביצע "חלטורה" עבור כפר-הנופש בנביעות, והכין עבורו סרט-פירסומות פרטי. העיסקה כללה אירוח-חינם במשך שמונה סרפיי-שבוע.

● צוות כלבוטק הכין תחקיר על השרות והאחריות של חברת-האלקטרוניקה מן. מימד צאיר-התחקיר לא החמיאו לחברה. באותה עת עסק הברדן דובי גל בפירסום מוצרי מן. גל, מהחברים של גינת, פעל אצלו כדי שייפגש עם נציגי החברה לפני השידור, ובסיום הפגישה החליט גינת שלא לשרד את הכתבה. החומר שצולם במהלך הכנת הכתבה — נע

המלשין הלאומי

הרבה אנשים יהיו מאושרים לראות את רפי גינת מבלה שנה או שנתיים בכלא. חבריו לעבודה מאשינים לטעון: „בכלבוסק חמיד הקפידו על עבודה מיקצועית, ללא כל משוא-פנים“

עות סרוגסטי

בריצה רע מאוד, או לא הצלחתי לשים עליו יד. בכנף שלי יודעים שאסור להחזיר שום צ'ק שלי, כי זה מסוכן. גינת נולד בירושלים למשפחת ג'נאחי נהשוילי, לאבא ממוצא גרוזי ולאמא יקית משטוטגארט. הוא גדל בטיבעון ולמד בבית הספר הריאלי בחיפה. כנער עבר קורס לשופט-כדורגל והיה שופט בתישעה מישח קים, עד שחטף מכות-רצח במישחק בין מג'ד אל-כרום לבין מעיליה. אחרי השרות הצבאי הפך זמר בלהקת כר

שאלת הצעות-שחרור ונתינת טובות הנאה לאנשי כלבוסק עלתה לא-אחת בעבר, ושמעות שונות עשו להן כנפיים במה לך שנות שידור התוכנית הפופולרית. בראיון שערכתי בעבר עם גינת, שאלתי אותו אם אינו מקבל הצעות-שחרור. שום דבר. האמת היא ששאלתי פעם את בנימין זיגל על זה. כשהתוכנית יורדת על מיפעלים, או יש לפעמים איומים ולחצים קשים, אבל אף אחד לא ניסה לקנות אותי, או כתב, או תחקירן. זיגל אמר לי: לא נותנים שוחד כדי רמו שא' תה מוכן לקבל חוץ מזה, יש לכם תרמית שגם אם אדם חושב שתקבלו, הוא בטוח שגם את זה תצטוו ותשרדו. אף פעם לא היה ניסיון למנוע שידור באמצעות מתנות, אבל היו דרכים אחרות.

„למשל, להפעיל עורך-דין. דרך אחרת: טלפונים של חברים. ואם הם מספיק מתוודים כמים — אז גם טלפונים של קרובי-משפחה של אנשי-הצוות. אני זוכר כתבה בנושא אחת מסוכנויות הרכב. אז הגיעו אלי טלפונים של בכירים בטלוויזיה שביקשו לברר. אחר-כך טלפונים מחברים, אפילו כאלה שלא דיברתי איתם שנים. בסוף מישור הגיע עד אחותה של אש' תי. לא נכנעתי, להיפך, זה רק החרף את השידור, כי השיטה הרגילה אותו.“

★ ★ ★

בשנים האחרונות ניסו לא-אחת להתנכל לגינת, וגם לכתבים אחרים בכלבוסק. אך מובן שגינת, בהיותו העורך, המפיק וגם המגיש של התוכנית, זוכה לכל מטר השניאות והנקמות. היו איומים על הכתב עופר טלר, כשעשה כתבה על סוחר-רכב המתחזים כקונים פוטנציאליים, והמזכרים אחר-כך מכוניות דפוי קות. אורי פורת, שהיה אז מנכ"ל רשות השידור, שמע על האיומים והעמיד מייד שומרי-ראש לטלר ולגינת. כתבה אחרת, שגררה אחריה התנכלות פייט לרכוש, הייתה כתבה על גניבות-דלק בשנת 1979. „לי הייתה אז אלפא רומיאו ספור רט“. סיפר גינת בראיון, ובמשך חודשים כנהג דפקו לי אותה יום-יום — צמיגים חתריים ושמשות מפוצצות.

פעם אחרת ניסו להפיל עליי סיפור דרך הבנק שלי. יום אחד טילפן אליי מנהל-הבנק שלי, וסיפר שמישהו התקשר איתו והציע לו סכום גדול כדי שיתן לו צ'ק שלי בלי כיסוי. אמרתי שיקבע איתו פגישה בבית-קפה, ואני אבוא ואחשוף את העניין. אבל באתי לשם כמו טירון. הוא ראה אותי מרחוק וזכר, ואני

גבוהה של ניקיון-כפיים, ולא התקרב לחל"טורות או לקבלת כספים וטובות-הנאה, שיום אחד יכולים להביא ללחץ מצד המשלם. אפי' לו אם המנכ"ל נותן אישורים לחלטורות כאלה, אין לכך כל חשיבות. זה פשוט דבר לא אתי.

גינת הופיע בחלטורות ובעבר-יראויות כמעט בכל ערב, ברחבי-הארץ, ואין ספק שהוא קיבל את ההצעות להופיע בגלל הדי שיפה שהוא קיבל בתוכנית. תמיד, עם כל תפקיד שהוצע לו, הוא עמד על-כך שהוא ימשיך להופיע, כי הוא ידע שזה המפתח לחל"טורות.

אנשים, שעברו עם גינת בכלבוסק, מספרים כי במשך השנים היו ניסיונות רבים להכריז את גינת. לעיתים הרברים הגיעו לאבי סורדים. כך, למשל, כשהוא התחתן ב-1981, הופיע על ההזמנות לחתונה ציור נאיבי של טלוויזיה עם הכיתוב של כלבוסק. ההזמנה נשלחה גם לחברו של גינת מילדות, התעשיין מיקי שטראוס. לא ברור כיצד, אבל באחת הכתבות ניסו לטעון שהוא שלח הזמנות לתעשיינים, כשהזמנה מסתתרת איום מרומז נגדם.

שאלה נוספת, שאותה ביקשתי לברר, היא אם בשנים האחרונות היתה הפליה לטור בה של האמרגן חיים סלוצקי בטלוויזיה. פניתי לאמרגן מתחרה, מאיר קוטלר, השותף במישרד-האמרגנות קוטלר-אשר הפקוח. וביקשתי את התייחסותו. קוטלר: „קשה להגיד שסלוצקי הוא מחבירי או מדידריי, וגם ידוע לי על הידידות בין גינת לסלוצקי. אבל אם אני בוחן את התקופה של שלוש השנים האחרונות, שבהן אני מאוד פעיל, לא זכור לי שסלוצקי קיבל משהו בלתי-נורמלי שלא הגיע לו לקבל. אם מגיע קירקס מרוסיה לארץ, הוא היה מקבל טלוויזיה עם סלוצקי או בלדריי. נראה לי שבתקשורת יש באחרונה הרבה תוללות חסרת-הצדקה נגד גינת. במעורב תקפו השבוע את גינת ואהרון גולדפרינגר, על שהם קיבלו כרטיסי-כניסה בחינם למופע תורכי. זה ממש מגוחך. שניהם מקבלים ממני במשך שנים כרטיסים להופעות, באופן קבוע. זה חלק מהעבודה שלהם. להגיד שהם קיבלו כרטיסים כשוחד — זה ממש מוגזם.“

לדים שמניות באוויר, והציע לה כתבה מוכנה לשידור על המופע. המפיקה, שלא ידעה על המעורבות של גינת עם סלוצקי, הסכימה, וכתבתו החמה של גינת שודרה בתוכנית. בסיום הכתבה כתב ליכטמן: „על פני הדי-בריס, נראה שבפרשיות הללו נפרצו כמה סכריים של אתיקה עיתונאית על-ידי בעלי תפיסות קידים בכירים ברשות-השידור, המחזיקים בידע עוצמה תיקשורתית ניכרת. זהו המינימום שאפשר לומר. השאלה היא האם הרשות-השידור תבדוק אם אמנם מדובר במינימום הזה, או שיש בעיות של הפרת-אמונים ומעילה בתפקיד מצד כמה מעובדיה. לפני אורי פורת מוצגות כאן ראיות חדשות לכאורה. הכדור אצלנו.“

מיותר לציין שפורת, חברו הטוב של גינת, לא עשה כלום בכדור. הוא נתן לגינת גיבוי מלא לאורך כל הדרך. גם כימיו האחרונים ברשות-השידור, המשך לתת לגינת גיבוי. ב-27 ביולי השנה התפרסמה בהארץ ידיעה, שלפיה רפי גינת השתתף בפרט שהכין שקם במלאת 40 שנה להקמתו. גינת אמר להארץ שהתנאי שלו היה שחסר לא יוצג בפומבי, ושלא תהיה לו גינעה לצרכנות עכשווית. עוד נאמר בידיעה שפורת העניק לגינת אישור בעל-פה לחלטורה.

★ ★ ★

עיתונאים צריכים ברשות-השידור אמור לי כי למיטב ידיעתם לא היו כשינים האחרונות פסילות של כתבות מצידו של גינת, שלא היתה להן הצדקה מיקצועית. שטוריה. לעומת זאת, הם מחוץ ביקורת נוקבת על כך שגינת, כעורך וכמפיק בכלבוסק, עשה מאות חלטורות בשבוע השנים האחרונות. „לא יתכן שאדם שיש לו תפקיד כמו שלו בעיתונות הממלכתית יעשה כליכך הרבה חלטורות“, אמר לי אחד מהתחקירנים הטובים בטלוויזיה. „החלטורות הללו יוצרות בהכרח ניגודי-אינטרסים רציניים. לא יתכן שגינת יופיע בערב שהאמרגן שלו הוא האמרגן של ירדנה ארזי, או שהוא יעשה ערבי-ראיונות במלון שלום תמורת אירוח שלו ושל מיש-פחתו.“

כל הצוות של כלבוסק דרש מעצמו רמה

אירוח חשאי בסוויטה הושיאית

במלון „דן כרמל“ בחיפה, בקומה העליונה, נמצאת סוויטה נשיאותית, שממנה נשקף נוף המרהיב של המפרץ.

נוסף על שני החדרים המפוארים, זוכה המתארח בסוויטה ליהנות גם משירותי-אירוח מיוחדים, הכוללים מגש-מזון בחדר, חלוקי-הצהה ופרחים. עלותו של לילה אחד בסוויטה, לפי עדותו של מנכ"ל המלון, יוסף כרובי, היא 450 דולר. כשמדובר באורח רגיל, במובן.

לפני שנה וחצי נדחמו אחדים מעובדי-המלון לנלות כי יש מי שנהנים משהיה בסוויטה הנשיאותית ללא התשלום המקובל, ובנוהל מזורז למדי: באחד הימים הודיע המנכ"ל לקצין-הביטחון של המלון כי לסוויטה אמור להגיע רפי גינת. המנכ"ל מסר לקצין-הביטחון את המפתח של הסוויטה, והורה לו למסור אותו לגינת, שייגיע בלילה לחניון המלון. בקומת-החקר של דן כרמל יש חניון, שממנו ניתן לעלות במעלית הישנה לחדרים, מבלי לעבור דרך הקבלה. לאחר-אירוחה באותו ערב הורה המנכ"ל שלא להשכיר את הסוויטה הנשיאותית באותו לילה, כדי למנוע תקרית מביכה.

בערך בחצות הגיעה מכוניתו של גינת לשער-החניון. הוא קיבל מקצין-הביטחון את מפתחות-הסוויטה, ועלה אליה ישירות, מבלי להירשם בקבלה. מוקדם בבוקר הוא יצא מהמלון, והחזיר את המפתחות לקצין-הביטחון בחניון. תגובתו של מנכ"ל דן כרמל על הסיפור המתפרסם כאן: „לא זכור לי. אני לא זוכר מיקרה כזה.“

מסתבר שהיחזקות בין גינת והמנכ"ל כרובי החלה דרך גידעון רייכר. במשך שנים מנהל רייכר קורסים לעיתונות וליחסי-ציבור, ובעבר קבע את דן כרמל כמרכז פעילותו באזור-חיפה. בשנים האחרונות נהגו רייכר וחברו הטוב גינת להתארח מדי-פעם במלון (בעיקר בסוכות) עם בני-משפחותיהם. בתמורה לאירוח, הם עזרו לאורחי המלון ערבי-ראיונות: גינת מראיין את רייכר על כלבוסק, והחפץ, מה שנקרא כנהה המיקצועית. עיסקת בארטר" (חילופין). זיכרונו של כרובי התעורר כאן: „כן, אירחנו את גינת ורייכר, אבל תמורת השלום.“

האמנם, שאלתי, אני יודע שהם לא שילמו, בתמורה ערכו ערבי-ראיונות. כרובי: „כן, הייתה לנו עיסקת-בארטר, אבל זה היה מסודר, עם חשבוניות.“ תגובתו של גינת על הפרשה: „באותו לילה הרציתי במתנ"ס בנצרת-עילית. מכיוון שהרגשתי רע בסוף ההופעה, ולא יכולתי לנסוע לתל-אביב, נסעתי ללוח בדן כרמל. הם היו חייבים לי סוף-שבוע, לי ולמשפחתי, עבור ערבי-ראיונות קודם. המנוחה בסוויטה הנשיאותית שוות פחות ממה שהיה מגיע לי.“

גינת כזמר, לפני הטלוויזיה כמה להיטים

מון, והצליח אף להוציא כמה תקליטים. אחרי דים משיריו היו בזמנם להיטים. לפרנסתו עבר כנהג במיסלקה של בנק-הסחר בדרום. הוא עבר תקופה מסוימת ככתב פריי לאנס, והמשיך במקביל לעבוד במיסלקה של הבנק. אחרי חודשים אחדים מונה כעורך מבט-ספורט, ואחר-כך כרכז המערכת. ב-1978 היה אמור לנסוע לסקר את מישח קי הגביעי-העולמי בכדורגל, שנערכו אז באר-גנטינה. בישיבה של מחלקת-הספורט גילה, לתדהמתו, שאינו נוסע, והוא קם ועזב את המחלקה בטריקת-דלת.

„באותה תקופה היה חיים יבין מנהל מחלקת-החדשות, ואני החלטתי לדרת אליו, שתי קומות למטה, ולבקש ממנו שישבץ אותי בחדשות ככתב. למזלי אני עצלן, ובמקום לרדת בגל, ירדתי במעלית, שבה פגשתי שמן נוסף — גידעון לביארי, שהיה מפיק כלבו-טק. לא הכרתי אותו, אבל שאלתי אם הוא צריך כתב. הוא אמר שכן, אני אמרתי שאני בא מייד.“

„חצי שנה הייתי כתב מן המניין ועבדתי

בכסף או בגוף של בחורה

אפשר להשיג הכל או בכסף או בגוף של בחורה, אמר יהודה פרנקל, המאכער, שהיה עדימדינה נגד מזכיר בית-המשפט ונגד עורך-הדין רונלד חיים. פרנקל התמחה במתן שוחד, והפך זאת לאמנות ממש. הוא ידע שיש אנשים בלתי-גינתיים-לשיחוד בכסף, ואותם ניסה לשחד בעזרת גוף של בחורה.

שוחד מיני הוא ככל שוחד אחר, על פי החוק. אשר למיקרה של רפי גינת, על-פי העובדות שנודעו עד כה, על התביעה יהיה להוכיח בבית-המשפט שרפי גינת ידע, כאשר קיים את המגע-המיני עם הנערות – שהן נשלו לו בצורת יחסים-מיניים עם בחורה, מאשתו של נאשם שבי אחרי קסמו ושכבו איתו מרצון וללא תשלום, הרי שאין כאן מקום להרשעה בשוחד.

אולם אם ידע גינת שהנערות הינן מיקצועניות, כי הן שוכבות איתו תמורת כסף, וזו את התשלום מחלם אדם או חברה המעוניינים להשיג ממנו משהו הקשור בתפקידו הציבורי, הרי שגם אם עצם את עינו ולא רצה לדעת יותר מדי, ניתן להרשיעו בקבלת שוחד.

במיקרה אחד, שהגיע לבית-המשפט בתחילת שנות ה-70, קיבל פרנקליט מפרנקליט אדם מחזיק-היפה שוחד בצורת יחסי-מיניים עם בחורה, מאשתו של נאשם בתיק שוד. קבע בית-המשפט: „ברור שאשת הנאשם הביאה אל הפרנקליט את הבחורה כדי שישכב איתה – לא כדי לעשות לו טובה ידיונית, ולא מפני שציפתה לקבל שכר רגיל של מתוכות זונות, אלא מפני שרצתה לרכוש או לקיים את אחדת הפרנקליט בקשר למישיש-השוד. בין אם לעניין ספציפי, כגון שיחורו מכונת השוד, או סתם כדי שיטה פניו לנאשם. כך גם הפרנקליט צריך היה להבין את המניעים שהניעו את האשה להביא אליו את הבחורה כדי שתזנה בו.“

מאחר שכל עבירת-שוחד, גם ללא רקע מיני, נעשית בניגוד ובהחבא, ללא נוכחות עדים, מאפשר החוק להרשיע אדם בשוחד גם על פי עדותו של עד אחד, ואפילו היה עד זה שותף לעבירה. על-כן, אם יעיד אליהו חיים נגד גינת, תהיה עדותו מספקת להרשעה, גם אם זו עדות יחידה של שותף-לעבירה. החוק קובע כי גם נתן השוחד עובר עבירה, אם כי עונשו קל יותר, מחצית מעונשו של מקבל השוחד. מי שתיווך לשוחד עובר עבירה של תיווך-לשוחד, ונענש על פי תפקידו, אם תיווך מטעם המקבל יהיה עונשו עד שבע שנות מאסר כמקבל שוחד, אם תיווך מטעם הנותן ייענש כמי שנתן שוחד.

יודע על עבירת השוחד הוא שהמקבל הוא עובד-ציבור. אדם שאינו עובד-ציבור אינו יכול על-פי החוק לעבור עבירה שוחד. עיתונאי, למשל, הכותב עבור הציבור, אבל מקבל את שכרו ממעביד פרטי, אינו עובד ציבור לעניין זה, ואינו יכול לעבור עבירת-שוחד. השוחד צריך שניתן לעובד-הציבור בעד פעולה הקשורה בתפקידו הציבורי. בכונתו השאיר המחוקק את ההגדרה של „פעולה הקשורה בתפקידו“ רחבה וגמישה מאוד, כדי שאפשר יהיה להחילה על מיקרים רבים. יש חובה להוכיח שיש קשר סיבתי בין מתן השוחד לבין תפקידו הציבורי של הנאשם. במיקרה של גינת יהיה על התביעה להוכיח ששרותי-הממן ניתנו – אם ניתנו – לזידי מי שהיה מעוניין בטובת-הנאה מגינת, בעניין הקשור בתפקידו הציבורי.

אילנה אלן

מיקצועי או אישי, או אחר – טילפנו לביתו של גינת עשרות אנשים, ביניהם חברי-כנסת, אישי-ציבור ועמד, שעודדו אותו, הציעו לו את עזרתם והביעו את תמיכתם בו.

ובעוד גינת הולך מחקירה לחקירה, בלא לקבל תמיכה ממנהליו, מתלכטני אלה ביניו הם בשאלה אם חופשתו של גינת תגורר את הוצאתה של התוכנית כולה לחופשה, כפי שמציעים חברי אגודת-העיתונאים בירושלים וועד-העיתונאים בטלוויזיה, או שבמקום יפיקיעור-גינת את התוכנית רגיל פאר. מנהליו, שלא טרחו אף להתקשר איתו, מנהל לים את כל הדיונים האלה באופן חופשי מעל רפי העיתונות, תחת הסיסמה הזכה: אדם חף מפשע, כל עוד לא הוכחה אשמתו.

המיטרה טרם החליטה אם להגיש כתבי אישום, חוקריו רואים להרליף מידע מרויך לעיתונות על כל צעד קטן כגרול של החקר רה. ברשות-השירות כבר מיהרו המנהלים להתנער ממנו בזריזות.

אני כמעט לא מכיר עיתונאי, שלא מקבל טובות-הנאה מכל מיני סוגים, אמר השבוע בכיר ברשות. אני לא מכיר עיתונאי, שלא אוכל לפעמים בחינם במיסעדות. אני לא מכיר עיתונאי שלא מקבל המנות-החינם למד פעים, להצגות, לסרטים, לאירועים. אני לא מכיר עיתונאי שלא לו לעיתים חינם בבתי מלון. יש עיתונאים רבים, בעיקר כתבים לענייני צרכנות, שבתיהם מתפוצצים ממד צרים שונים ומשונים. עיתונאים רבים מקבלים דברים בחינם, ובכללם נסיעות לחו"ל, והם כותבים ומסקרים. האם זה שחור? האם זה נחשב למעילה-באמון? מישורו יכול לשים קו ולומר איפה הגבול?

פורת את כיסא המנכ"ל, הסיר גינת את מעמדו למיכרו על תפקיד מנהל חטיבת החדשות.

עם התפוצצות הפרשה וחשיפתה בעיתר, גים, מיהר אריה מקל, מנכ"ל-החדשות, להתייץ עם דורית כייניש, פרקליטת-המדינה, ועם עוזי חסון, מישהל-פרקליטת-המדינה, מה לעשות עם גינת. השניים המליצו לפניו להשעות את גינת. מקל לא השתהה הרבה. הנהלת החדשות החליטה לזמן את הוועד המנהל לדון בהשעייתו של גינת. כל זה, כא שר כנבוסק נמצאת במילא בחופשה עד לסוף חודש אוקטובר, כמו בכל שנה בתקופת-החדשים.

מקל, שעשה את כל הצעדים האלה, והמשך מש בצעם בתפקיד העורך הראשי של רשות השידור, לא טרח, עד היום השני, לדבר עם גינת – לא בטלפון, לא פנים-אל-פנים. חוק שרות המדינה. שגם עובדי רשות השידור כפופים לו, קובע באיזה תנאים אפי שר להשעות עובד. אחר התנאים המופיעים בחוק הוא שאסור להשעות עובד, אלא אחרי ששמעו את טיעוניו. הנהלת-החדשות זימנה את גינת לשיבת הוועד-המנהל ביום השלישי, כדי לשמוע את טיעוניו לפני ההחלטה אם להשעות או לא.

אך ביום השני בבוקר ביקש גינת, באמצע עות אורי סלונים, עורך-דין, לצאת לחופשה. אריה מקל, מנכ"ל-החדשות, אישר לגינת חופשה בתשלום, החל מן היום השני השבוע ועד ה-15 בנובמבר.

בניגוד למנהליו בטלוויזיה, שלא טרחו לטלפן אליו, לשמוע אותו, לתת לו עידוד

פה גבוהה יותר בתוכנית. יתכן שלא היינו צריכים להשאיר אותו כעמדת-כוח כל-כך מרכזית כל-כך הרבה זמן. הבעיה היא שאני לא רואה מי יכול להחליף אותו. אני גם יודע שהוא עשה תוכנית מצויינת.“

וזה, אגב, טענה שנשמעת לא אחת במהלך הימים האחרונים, מאז פרצה „פרשת-גינת“ לעמודים הראשונים בעיתונים – מיקצועי ות של האיש. גם שונאיו ומתנגדיו, בטלוויזיה ומחוצה לה, לא מערערים על המיקצועיות העיתונאית של גינת. גם אילו הנחנו שהוא אכן אשם בחלק מן הדברים המיוחסים לו, אמר איש טלוויזיה, „אי-אפשר להתעלם מן העובדה שהוא עשה את שתי התוכניות הכי פופולריות בטלוויזיה: כנבוסק ובשידור חוקר. האיש יודע לעבוד.“

★ ★ ★
עיד החודשים האחרונים לא התעסקו אנשי-הטלוויזיה הבולטים והפעילים באינטיגות למיניהן כרפי גינת. אלה מרוכ

גינת עם אשתו, נאורה ינשוין מאוחרים

זים בעיקר במחלקת-החדשות, שם נמצא מוקד-הכוח של הבניין. הם לא התעסקו עם גינת, כי גינת היה עסוק בענייני צרכנות, והם עסקו בחדשות, ובעיקר בספיחים שלה: בפר לטיקה ובפוליטיקאים.

לפני חודשים אחרים, כשעמד על הפרק מיניו של מנכ"ל חדש לחדשות, עם סיום כהר נתן של אורי פורת, עלתה הצעת-פרשה של הליכוד למנות את רפי גינת כמנכ"ל-הטל-וויזיה. ההצעה עוררה התנגדות הן בבניין הטלוויזיה, הן במסדרונות החדשות, הן במיסדרונות הפוליטיים. במקביל הועלתה גם ההצעה למנות את גינת כמנהל מחלקת-החדשות, במקומו של יאיר שטרן, שנשע או לור שינגטון כשליח-הטלוויזיה. הצעה זו קוממה חלק מאנשי מחלקת-החדשות. עם עזיבתו של

(הספר מעמוד 11)
קשה. אחרי חצי שנה לביארי התמנה למנהל הרדיו, ואז טומי לפיד נכנס לתפקיד המנכ"ל. חיפשו מפיץ לכנבוסק. לא רצו לתת לי את התפקיד. טענו שאני צעיר וחסר-ניסיון ויש חשש מתביעות מישישטיות, אם החומר לא נברק עד הסוף.“

לבסוף, בספטמבר 1979, קיבל גינת את תפקיד העורך והמפיץ של כנבוסק.

★ ★ ★

גינת היה מודע, במהלך השנים, לכוחה הרב של התוכנית. הוא ידע, כמו שידעו רבים אחרים, שביכולתה של מילה שלו להפיל או להרים מיפעלים, להרוס או לרום חברות בסדר-גדול גדולים.

משום שגם בתפקיד העורך וגם בתפקיד המפיץ, היה גינת המחליט הכמעט בלעדי איזה חומר יסוקר ויטופל בתוכנית. הדברים לא נקבעו בישיבות-מערכת, או בפר רומים אחרים. כך היתה ההחלטה בידיו, וגם

האחריות. כך היה הוא, היושב כל-כך הרבה שנים בתפקיד-מפתח בעל עוצמה כל-כך גדולה, נתון ללחצים רבים במהלך השנים, אם איזמים גלויים, אם הצעות שונות ומשונות, אם ניסיונות-נקמה של אחרי שידור כתבות-תחקיר בתוכנית. אך מעולם לא היתה התנגדות בתוכנית, והיא מעולם לא הפסידה במיש-פס.

אני נוסע הרבה בקו ירושלים-תל-אביב, ואני נוסע במהירות 100-90. לפעמים אני רר אה מישור עוקף אותי משמאל ב-120. כשהוא מגיע לקרע-האיי של ורואה שזה אני, הוא מייד לוחץ ברכס וחוזר, כאילו אני המלשין הלאומי, וזה מרגיז.“

„יתכן“, אמר השבוע בכיר ברשות השידור, „שעשינו טעות שלא קיימנו תחל“

לכל אחד מגיע היום שלו!

לפני ארבע שנים צילצל הטלפון בביתם של לאה ודן אמיני, ועורך-דין הודיע לאשה שכדאי לה לצפות בתוכנית כנבוסק שעמדה להיות משודרת תוך שעה.

„ידעתי שעצרו את בעלי לפני שעתיים, אבל לא ידעתי למה“, סיפרה אז לאה. היא צפתה בתוכנית וגילתה שעקב תלונותיהן של שתי נערות נשלחה מזכירת מערכת כנבוסק, צביה וייצמן, לפגוש את אמיני ולהקליטו בסתר. אמיני פרסם אז מודעות בעיתונות וחיפש מזכירות. כאשר באו מועמדות הוא ניסה לפנות אותן להשתתף במסיבות-השק ולרכוש לו לקוחות דרך המיטה. הוא הציע למועמדות שכר של 3000 דולר לחודש ונסיעות לחו"ל, והסביר להן שעליהן לעבור השתלמות ולשכב קודם כל איתו. הוא נעצר ונחשד בשידול לזנות.

שידוריו של אמיני, עורכי-הדין מנחם נוסבאום וגילעד ישעיהו, טענו שהיה זה מעשה-קונדס בלבד, וכי אמיני ניסה למצוא נשים כדי לשכב איתן. בבית-המשפט המחוזי הורשע אמיני בשידול לזנות, ונידון לחצי שנת מאסר בפועל, שאותה ריצה בעבודות למען הציבור. בית-המשפט העליון, בערעור, שינה את האשמה משידול-לזנות להשגת דבר במימה, ובכך קיבל בצעם את טענות הסינוורים.

היום, אחרי ארבע שנים, לאה טרם שכחה את התקופה הקשה. דן אמיני עצמו נמצא כעת בחו"ל לרגל עסקיו, אבל כאשר נשאלה אשתו מה היא חושבת על מעצרו של גינת בחשד לקבלת שוחד מיני, אמרה: „חיכיתי שיגיע היום שלו! נניח כששמעתי על הפרשה זכרתי במיקרה של בעלי ושמהתי. אבל אחרי-כך חשבתי: מי אני שאשפוט אותו! הרי הוא עוד טרם נשפט על-ידי בית-המשפט ולא הורשע, אם אשפוט אותו אני עושה לו את מה שעשו לבעלי!“

השבוע קרה הכל: כדורגל.

בורסה. חשדות שחיתות

וגם פרשה ביטחון

על פי האגדה, מתעניין הישראלי המצוי רק בשני דברים: כדורגל ובורסה. השבוע הזה סיפק התפתחויות דרמטיות בשני הנושאים האלה.

המדינה כולה גזרה על עצמה מעין עוצר כדי לעקוב אחרי המישיח הבינלאומי בין ישראל וקולומביה.

בחורשים האחרונים הצטלבו הדרכים של ישראל וקולומביה יותר מפעם אחת. גילוי פעילותם של שכירי-חרב ישראליים בארץ הדרום-אמריקאית, מוקד-הקוקאין הבינלאומי, קירב אותה לתודעת הישראלי השבוע, כמשך שתיים, היו ישראלים רבים בליכס שם. הם עלו כל עוד שרר התיקו על המיגרש, נעצבו מעט כאשר ירדה התוצאה ל-0:1. אולם הם התנחמו בכך שהתוצאה תתקן כאשר יכר או השחקנים השחומים משם לרמת-גן.

בבורסה היתה מפולת. מקורה רחוק מישראל. בול-סטריט צנחו המדרים בעיקבות פר-שה פניס-אמריקאית, שלא נגעה לישראל כלל. אך על פי האמירה האומרת שהעולם מצטנן כאשר ארצות-הברית מתעטשת, גררה המפולת שם מפולת כאן.

בעוד שהכדורגל והבורסה התחרו זה בזה על מקום-הכבוד בראש העמוד הראשון של העיתונים, באה פרשה ישראלית עסיסית ורתבעה גם היא מקום-כבוד בעיתונים. היו בה

„אתה יכול לזוז מילימטר?”

כל התבלינים המגרים את התיאבון של הקורא המודרני: שחיתות, זונות, כסף, כוכבי-טלוויזיה ואנטי-ציבור (ראה עמודים 117).

וכאילו לא די בכל אלה, באה פרשה ביטחון.

החשבון הכפול של רבין

● **תנאי מס' 2:** על רבין להיות בטוח, ברמה גבוהה של סבירות, שמיפלגת העבודה, בראשותו, תצליח להביס את הליכוד בקלפי.

זהו תנאי קשה שבעתים. למרות הפופולריות של רבין, הוא יסחוב על גבו מיפלגה בעלת דימוי ציבורי גרוע ומפסידני, מול הליכוד הנמצא בתהליך עלייה, ושלא יתן לרבין, במהלך מערכת-הבחירות, את החסינות מהתקפות פרועות, שממנה הוא די נהנה כיום.

לכן רבין נזהר. נזהר מאוד. לא די בכך שיאמין שהוא יכול לנצח את פרס בתוך מיפלגתו. לא די בכך שיאמין שמיפלגת-העבודה, בראשותו, עשויה לזכות בניצחון אלק-טורלי על הליכוד. עליו להעריך שהוא יכול לעשות את שניהם גם יחד. שכן אחרת, עלול רבין לפרק את שותפותו – המוצלחת מאוד מבחינתו – עם שמיר, ולהמליך את פרס כראש-ממשלה, או לגרום במו ידיו לממשלת-ליכוד צרה, אולי עם אריאל שרון במשרד-הביטחון.

לא בשננית. רבין זוכר היטב את „התרגיל המבריק” שלו של 1976. אז, מתוך חישובים פוליטיים פנימיים, עשה תרגיל שנראה „מבריק”, והפיל את ממשלתו שלו. העילה היתה שטותית: הדתיים מחו על בואם של מטוסי-קרב מחו”ל אחרי כניסת-השבת. הוא שבר את הברית ההיסטורית בין מיפלגת העבודה לדתיים. הוא לא חזר מאז לכס ראש-הממשלה.

לכן חזר השבוע רבין לקו סופר-ניצי. בוועדת-החוק והביטחון הוא הביע את התנגדותו לצירופם של אכנס הניה ומוחמד מילחס, המגורשים, למישלחת הפלסטינית האמורה לדון עם ישראל על הבחירות בשטחים. הוא גם הבטיח לשבור את מריה-מיסים של בית-סאחור ו”ללמד אותם לקח”. הוא „פיתג” לשמיר ולארנס, והותיר להם בלעדית את הדיאלוג עם הממשלה האמריקאית. הוא סימן להם שאינו מעוניין בפירוק הברית איתם, ושהוא עדיין נאמן לראש-הממשלה.

בכירים בליכוד טענו שהוא הבטיח שלא יתמוך בממשלה צרה בראשות המועד, שפרס כה עמל להקימה. הוא לא רוצה לעשות „תרגיל מבריק” מס’ 2 לעצמו. הוא לא ייתן לממשלת-האחדות להתפרק כל-כך בקלות.

גידעון סער-סרצ'וסקי

בראיונות שהעניק שר-הביטחון יצחק רבין לעיתונות סוף-השבוע ניתן היה לזהות את הקו החדש שלו: בריחה מההשוואות המחמיאות עם וינסטון צ'רצ'יל ושאול דה-גול, והתנגדות לכך ששמו יזוהה בלבדית כאחראי לתהליך השלום וסיכויי-הצלחתו.

האסטרטגיה היצאתית בימים אלו מלישכתו של רבין היא אסטרטגיה של המעט-ציפיות.

היא החלה כבר לאכזב עיתונאים ופרשנים רבים, בעיקר ממחנה-השלום, שכבר עטרו לרבין את כיתרי משיח-השלום החדש, שיש לו, כביכול, מחויבות אישית כמעט בלתי-מוגבלת לתהליך-השלום.

למעשה כל זה מוגבל בערבון מוגבל מאוד. ניצחון כפול. רבין הוא קודם כל פוליטיקאי, ופוליטיקאי מוכח מאוד, שלמד משווא מאז נפל מכס-ראש-הממשלה לפני 12 שנים.

בממשלת-האחדות-הלאומית צבר רבין עוצמה אדירה. הוא מקבל מיצחק שמיר גיבוי מוחלט לאוטונומיה המלאה שלו בענייני-הביטחון. הוא גם הצליח להוביל את שמיר וארנס צעד שמאלה, ולגרום לאימוץ „יוזמת-השלום” שלו על-ידי ממשלת-ישראל. הוא הצליח לדחוק לקרן-זווית את יריבו, שימעון פרס, שנותן יתרון-ראש המיפלגה רק בתואר.

כל המערך הפוליטי בישראל בנוי היום על ציר שמיר-רבין. שמיר ורבין הם השליטים היחידים בענייני מדיניות-החוץ-והביטחון של ישראל, תוך שהצליחו לדחוק הצידה את אריאל שרון ודודי לוי מימין, ואת פרס משמאל.

רבין לא יוותר על מעמד זה בקלות, כדי ללכת לעבר הבלתי-יודע.

כדי שתהיה לרבין מוטיבציה לפרק את ממשלת-האחדות, צריכים להתקיים שני תנאים.

● **תנאי מס’ 1:** על רבין להיות בטוח, ברמה גבוהה של סבירות, שינצח בהתמודדות הפנימית במיפלגתו את שימעון פרס, מבלי שההתמודדות תגלוש לפסים שיגרמו נזק חמור בקלפי למיפלגה כולה.

פרס, למרות מצבו הקשה, אינו מתכוון להיות – והוא גם לא יהיה – טרף פוליטי קל. בתככים פנימי-מיפלגתיים, הוא אינו נופל מרבין, בלשון המעטה.

חזנית מובהקת – חרירת המטוס הסורי – כדי לעגל את התפריט השבועי, שאיפשר לי התעלם ממוסיקת-הרקע הצורמנית של ה-אינטימארה.

מדינה בלי הפסקה.

ביטחון

עומק אסטרטגי

אפשר למנוע הפתעות.

צריכים רק לכבוש את

לבנון. סוריה וירדן.

ב-28 במאי 1987 נחת הטייס-החובב הגרמני מתיאס רוטס במטוס קל מדגם צ'סנה בלב הכיכר האדומה במוסקבה, אחרי שחרר באין מפריע מבדע להגנה האווירית הסובייטית ר-טס לאורך מאות קילומטרים.

העולם כולו צחק, אך לא כן הסובייטים. תוך שעות הועפו מתפקידה כמה מבכירי המערכת הסובייטית, וביניהם שר-הביטחון והאלוף האחראי להגנה האווירית.

לא עפים. משהו כזה, בממדים מוקטנים, קרה השבוע בארץ. הטייס הסורי בסאם עאדל חדר לתחום האווירי של ישראל, טס בגובה נמוך במשך שבע דקות ונחת באין מפריע בשרה-תעופה אזרחי קטן ליד מגידו.

בישראל אין מתפוסטרים כל-כך מהר. שום ראשים לא נפלו. הרמטכ”ל מינה שני קצינים לחקור את הפרשה, אלה הציעו תיקונים לנהל לים, ודנו גם בהיבטים אישיים.

הישראלים יכלו להתנחם בכך שמעו יצא מתוק. עריקת הטייס הסורי חיוקה את המור. אל הלאומי בישראל ופגעה במוראל הסורי. העברת מטוס סובייטי – לא הדי חריש – ליד ישראל הועילה לחיל-האוויר.

אך העובדה נשארה על כנה: מטוס אויב יכול היה לחדור לשטח ישראל, לטוס בו ולנחות, מבלי שהופל ומבלי שנעשה ניסיון לירותו.

גבולות ביטחון. אין ספק שהטייס הסורי עשה טובה לישראל בכך שהצביע על הליקויים בהגנה האווירית. ליקויים אלה בודאי יתוקנו.

אולם המיקרה הצביע על עובדה פשוטה: לא תיתכן כלל הגנה אווירית מוחלטת במשך 365 ימים ולילות בשנה, כשם שלא תיתכן עירנות טוטאלית בימי רגיעה.

כל צבא ערוך למלחמה, והדבר כולל הגנה אווירית על שטח המדינה מפני המטוסים ושאר אמצעי-הלהימה של האויב הפוטנציאלי. אולם לא תיתכן הגנה מושלמת מפני ה-יוזמה של טייס יחיד, הפועל על דעת עצמו. יוזמה כזאת אינה יכולה להיקלט מראש על-ידי מערכת-המודיעין, וקשה לקבוע מראש גוהלים כיצד לטפל בה.

אולם הוכח במרחבים העצומים של ברית-המועצות הענקית, קל וחומר בשטח הועיר של ישראל.

הדבר מצביע על הגיון היסודי של כל הריבונות על „עומק אסטרטגי”. גבולות ביטחון. כאשר מדובר על מרחקים הנמדדים בפרקות ובשניות, כמה קילומטרים אינם משנים הרבה. ואם זה נכון לגבי מטוסים, הרי על אחת כמה וכמה לגבי טילים. עומק אסטרטגי גי מחייב לפחות את כיבוש כל לבנון, סוריה וירדן.

אילו היה בסאם עאדל טייס סורי משתולל, שקיבל על עצמו משימת-התאבדות בהתקף של קנאות לאומית או דתית, יכול היה ל-הפציץ את טבריה או עפולה, לגרום למאות קורבנות.

שטחים או שלום. כל אחר יכול להסיק מפרשה זו את הלקח הרצוי לו, בהתאם להשקפתו.

אולם כל אדם סביר יסיק לפחות מסקנה אחת: אין אמצעי היכול להבטיח לישראל ביטחון של ממש, מלבד השלום.

בטיסת היחיד שלו הטיל בסאם עאדל, בלי כוונה, אור חדש על השאלה הישראלית המרכזית: שטחים או שלום.

הצטרפו למהפכה

* לקוח נכבד, הקפד לערוך את קניותך רק בבתי עסק הנותנים את שוברי האירוח חינם בבתי מלון ותזכה בנוסף לקניה טובה גם באירוח חינם כיד המלך.

* אם אתה בעל עסק המעוניין לקדם את מכירותיו רכוש עוד היום עבור לקוחותיך את שוברי האירוח שלנו.

בעלי עסקים הצטרפו גם אתם לרשימת
בעלי החנויות המעניקים WEEKEND (סוף שבוע)
חינם ומצליחים לקדם את מכירותיהם

דרושים מקדמי מכירות
לשוברי-אירוח בבתי-מלון
פרנסה מובטחת
פרטים בטל. 03-454203.
03-5468787.03-455924

זו מהפכה בתחום השיווק!!!

WEEKEND
סוף שבוע
חינם

סניפנו בירושלים 02-221434

שמות הלקוחות:

פסט-אור אביזרי רכב, יד חרוצים 13, תל-אביב
אלי פרטס שיווק והפצה, המסגר 23, תל-אביב
שחקים סוכנות ביטוח, הנציב 32, תל-אביב
חנות רהיטים, הרצל 64, תל-אביב
מכולת שירן, דהומי 14, ירושלים
מסגריית תומר אבישי, מושב אורה, ירושלים
אלומיניום, כורזין 5, גבעתיים
ב.ג. חשמל, החרושת 26, אור-יהודה
אליפז הפקות, ניסנבוים 7, נתניה
אולמי נתניה, שמואל הנציב 5, נתניה
אוריון רהיטים, איזור התעשייה הישן, נתניה
סמדר ביטוחים, שמואל הנציב 2, נתניה

אביבי בע"מ, שער העמקים 2, נתניה
שחר ייצוג, שער הגיא 8, נתניה
צבי דורון, החלוצים 8, נתניה
מריאז', מספרה וסלון לכלות, הרברט סמואל, חדרה
בית הסטריאו לרכב, הנשיא 36, חדרה
עיצוב המאה עליזה, הרברט סמואל 47, חדרה
תכשיטי רוזנפלד, הנשיא 48, חדרה
רהיטי פאר, הנשיא 1, חדרה
דקור השומרון, תרנ"א פינת הנשיא, חדרה
רהיטי סימון, תרנ"א 33, חדרה
רהיטי הנשיא, הנשיא 30, חדרה
קליאוט תחנת-דלק, פרדס-חנה
רהיטי מיני קניון, מרכז המושבה, פרדס-חנה

פרסום שווק והשקעות בע"מ, טל. 03-452194, 03-454203; פקס. 03-5468787

זה יכול לקרות בכל רגע!

לחרף את הנפש, לספוג קורבנות ולעמוד בייסורים למען השחרור הלאומי והאנושי.
ההפתעה היתה שלמה.
זה קרה ב־9 בדצמבר 1987. שום מאורע גדול לא גרם לכך. סתם תאונת דרכים שיגרתית.

אזהרה

אותו הדבר עצמו עלול לקרות מחר או מחרתיים. אינתיפאדה חרשה. אינתיפאדה שלב ב'. רם ואש. שוב תהיה ההפתעה שלמה.
הממשלה, שרהביטחון, המסכ"ל, השב"כ, המימשל הצבאי, המינהל האזרחי, כל המומחים הדגולים — כולם יפתעו. **כי עמישראל, העולם כולו, התרגל לאינתיפאדה. זה הפך למצב של קבע. נדמה שזה יכול להימשך כך. עוד שנה. עוד חמש שנים. לנצח.** שרהביטחון בשלו. כשם שהכריו בהתחלה שצריכים לשבור עצמות, כך הוא מכריז עכשיו שצריכים. ללמד לקח את בית-סאחור, סמל המרי האזרחי הבלתי-אלים. חוץ מזה האינתיפאדה גוססת, שוככת, מתעייפת, מותשת. **ובינתיים נהרגים הפלסטינים בקוממונות — אחד-שניים ליום, וכל הרוג שני או שלישי הוא ילד. בדרווייהגומי מוציאים עיניים לילדות. אלפים הסכו נכים. הכל ירדו מנכסיהם.**

איש אינו מתרגש עוד. אם נהרגים ילדים, הערכים אשמים בעצמם. מדוע הם מתירים לילדים להסתובב בחוץ? מדוע הם בכלל עושים כליך הרבה ילדים? וחוץ מזה, הערכים הם לא כמונו. להם לא איכפת שהילדים שלהם נהרגים. **בינתיים מצטבר הזעם. בשקט-בשקט, לאט-לאט, כמו זרם מתמיד של מים שחורים. הזעם של עם שלם עולה ועולה, מצטבר ומצטבר, עד שיוגיע לנקודה הקריטית.** ואז, באחד הימים, לפתע-פתאום, יתמוטט הסכר. והכל יהיו מופתעים. איך אפשר היה לדעת מראש?

האינתיפאדה פרצה כאשר נפגשו שני רגשות: הזעם שהגריש את הסאה וההתייאשות מכל ישועה מן החוץ. בדצמבר 1987 הסתבר גם לאחרון הפלסטינים כי העולם הערבי נטש את העם הפלסטיני, ששתי המעצמות הגדולות מתעלמות ממנו, שקצרה ידו של אש"ף מלהושיע. **הזעם והיאוש — זהו מזיגה נוראה.** עכשיו שוב מתקרב הזעם לנקודה הקריטית, ושוב מגדיש היאוש את הסאה. מדיניות-השלום של אש"ף, הכרת המועצה הלאומית הפלסטינית במדינת-ישראל, 20 חודשי הסבל והייסורים של האינתיפאדה — כל זה לא נשא פרי פוליטי. **שוב מתקרבים זה לזה הזעם והיאוש. כאשר ייווצר המגע, תתחולל ההתפוצצות.**

וב נפל בחלקי התפקיד כפוייהטובה של המתריע. בראשית שנות ה־70 הוזהרתי בכנסת ובעיתון זה שסכר בנות-השלום של גולדה מאיר תביא בהכרח להתקפה ערבית. בא יוסי-הכפיר. לפני מלחמת-הלבנון הוזהרתי שישראל עומדת להתקף, ושהמלחמה תסתיים באסון. שנה לפני האינתיפאדה פירסמתי בעיתון זה סיפור שבו שירטטתי את קווי ההתקוממות הבלתי-ינמנעת. **אזהרה: אנחנו מתקרבים למרחץ-דמים.**

הממשלה. הכנסת. שרהביטחון. צה"ל. מתי-אפיהפעולות. המימשל הצבאי. המינהל האזרחי. השב"כ. איש לא ציפה. לא היו דוחות-מודיעין. לא היו דוחות-מודיעין, מפני שאיש לא התלס על האינתיפאדה. שום מוסד לא התכנס. אילו נשאל שרהביטחון לפני-כן, אם צפויה התקוממות, היה אומר שיש לכך "סבירות נמוכה מאוד. **כמו אז. ביום-כיפור 1973, "סבירות נמוכה."** שערבים יתצו את התעלה? שערבים יכבשו את קרית-לב וישמידו מאות טנקים? אבסורדי! הם כבר השלימו עם כיבוש סיני ורמת-הגולן. הם התרגלו. אין ממה לחשוש. אפשר להתעלם מכל סימני-האזהרה. **התקפה ערבית? על צה"ל? הדהדה-דהדה: כך גם לפני האינתיפאדה.** שוהרבים בשטחים יתמרדו? אבסורדי. לעולם לא! הם לא כמונו. הם התרגלו לכיבוש. טוב להם. יש דוקיזם. הם מרי

וויחיים מהקמת ההתנחלויות על האדמה שלקחנו מהם. יש להם טלוויזיות. אין להם כבוד. תן להם לעבוד במיטבך או כובל, תן להם את חצי השכר של היהודים, והם יהיו מבוססים חאלס. **התקוממות? מרי אזרחי? אצל הערבים בשטחי חיים? הצחקתני?** כך היו עונים כל הקצינים, כל הפקידים, כל ה"מומחים, ביום ה־7 בדצמבר 1987.

אשר פרצה האינתיפאדה, השוויתי את המאורע לפי-ריצית-סכר. **פריצת-סכר היא מאורע פתאומי, דרמאטי. אבל הפתאומיות אינה אלא מדומה.** כי במשך זמן רב מצטברים המים מאחורי הסכר, לאט-לאט, יום אחרי יום. אפשר לראות זאת. אפשר למרוד זאת. אבל למראית-עין לא קורה כלום. בעיני הצופה האדיש זהו מראה פסטורלי.

ואז, לפתע, כאשר המים מגיעים לגובה מסוים, כאשר הלחץ עובר את הנקודה הקריטית, מתחולל האסון. הסכר נסרץ בשאגה אדירה. המבול זונק ומציף ערים וכפרים, הורג והורס.

כך האינתיפאדה. במשך שנים ארוכות הצטבר הלחץ בשטחי חיים הכבושים. העלבונות היומיומיים, ההשפלה המתמדת, ההתעללויות הקטנות והגדולות, הניצול, חוסר הזכויות האזרחיות והלאומיות, תחושת השיעבוד, המצוקה הנפשית והחומרית של העם הכבוש, גזל האדמות, השחצנות הגוברת של המתנחלים, השאיפה לכבוד האדם והעם, הכמיהה לחרות — כל אלה הצטברו לאט-לאט.

הצופה האדיש — וכמעט כל ישראלי היה צופה אדיש — לא הבחין בדבר. הוא כבר התרגל למצב. היה נדמה לו שזהו מצב טבעי, שכך צריך להיות, שזה יכול להימשך לנצח. ולמה לא? הרי זה היה נוח, זה החניף לאגו הישראלי, זה הוכיח כי אנחנו עסאדונים, עסינבחר, ושהערבים הם עם נחות מטיבוע, תת-אדם.

ומכאן ההפתעה, כאשר הפלסטינים התחילו לפתע, בלי שום סיבה נראית-לעין, להתנהג כמו עם גורמלי, להילחם.

כעוד כמה ימים תתקיים ישיבה של מפקדת האינתיפאדה. הרברים יתנהלו כך: **נציג חמא"ס יאמר: "עוד מתי, יא אחים? עוד מתי נפקיר את ילדינו לרצח שיטתי בידי הפושעים היהודיים? הגיע הזמן להשיב אש?"** זאת תהיה שגיאה גדולה, יגיד איש האגף המתון של פת"ח. **"עלינו להיאזר בסבלנות."** עד מתי? יקרא איש חמא"ס. **"אנחנו מתקרבים ליום-השנה השני של האינתיפאדה. זה לא יכול להימשך כך!"** מה אתה מציץ? ישאל איש החזית העממית. **"עין תחת עין. להשתמש בנשק. להרוג חייל יהודי עבור כל צעיר שלנו. ילד עבור ילד! אשה עבור אשה!"** תהיה שחיטה. מרחץ-דמים.

או מה? היהודים מבינים רק את שפת-הכוח. כל זמן שאנחנו נהרגים, לא איכפת להם. הקריינים שלהם ממש מפקחים כשהם מודיעים שעוד ילד שלנו נהרג. הם לא יפהקו כאשר יצטרכו להוריע שילד שלהם נהרג. ויכורו את לבנון. מתי הם יצאו משם? רק כאשר הרגו בהם יוסי-יוסי!" אני מתנגד, יאמר איש פת"ח. **"נהגנו בחוכמה רבה כאשר נמנענו במשך שנה-שנתיים משימוש בנשק. העם כולו הסכים לזה."** **"אולי זאת היתה חכמה בשעתו, אבל השלב הזה נגמר. עכשיו זה לא מועיל. האינתיפאדה חדרה לה להיות מאורע. היא הפכה למצב. כולם התרגלו לזה. דרוש שלב חדש, כדי לנער את העולם."** אני חושב שזה מוקדם, יגיד נציג פת"ח. **"עוד לא מיצינו את כל האפשרויות המדיניות. האמריקאים עוד לא אמרו את המילה האחרונה."**

אל תצחק אותי," יגיד איש החזית הרמוקרטית. **"עד מתי נשלים עם הבריחה הזאת, שהיא על חשבוננו? איש לא מציץ לנו שום דבר. גם יצחק רבין מציץ לנו רק כניעה ללא תנאי."** אבל נפסיד את תמיכת מחנה-השלום בישראל. **"איזה מחנה? יש כמה יפיי-נפש, וכל הכבוד להם. אבל רובם רוצים בסך-הכל להוכיח לעצמם שהם יפים. מאז שהתחילה האינתיפאדה הם לא עשו שום דבר רציני. הכוח הפוליטי שלהם אפסי."**

ורעת-הקהל העולמית? **איש חמא"ס יפליט מילה גסה. "800 הרוגים: 200 ילדים! איפה דעת-הקהל העולמית?"** **"העם תמך באישימוש בנשק חם. זאת היתה החלטה עמ'מית."**

"אבל לעם זה נמאס. אין תוצאות. כמה זמן אפשר? כמה הרוגים? עכשיו העם רוצה שנשיב אש!"

יהיה מרחץ-דמים: הם יהרגו עשרות משלנו על כל הרוג שלהם. הם יהרגו אלפים על כל עשרה. הם יהרסו כפרים שלמים. הקצינים שלהם רק מחכים לזה: **"כן, אבל הם לא מבינים. הם יהרגו אלפים ויהרסו כפרים. העם שלנו יעמוד בזה. העם שלנו יעמוד בכל דבר, מפני שאין לו עוד מה להפסיד. העם של היום לא יעמוד בזה, ודעת-הקהל העולמית לא תעמוד בזה!"**

הישיבה הזאת עלולה להתקיים בעוד שבוע, בעוד חודש או בעוד כמה חודשים.

אולי היא כבר התקיימה. אולי היא כבר ישיבות כאלה. **ואולי אין בכלל צורך בישיבה כזאת. אולי זה יקרה מעצמו, כפי שקרתה האינתיפאדה עצמה.** איש אחד, שכנו הפעוט נהרג על-פי "גוהל עצירת חשודים", יקח אקרה מן הסליק ויהרוג את החייל הראשון שייכנס לסימטה שלו.

או שחברו של צעיר "רעולי-פנים", שגורה למוות אחרי שכבר שכב פצוע על הארץ, יקח תת-מקלע ויהרוג חמישה אנשי מייסרה-הגבול בקסבה. לפתע, בלי שום החלטה מוקדמת, זה יקרה. התקוממות מוויינית.

ובולם יהיו מופתעים.

וזה יהיו מופתעים. כולם גם היו מופתעים כאשר פרצה האינתיפאדה.

שם, בין היתר, שטפר, המיליונר הישראלי החי בלוס-אנג'לס, הוא החבר הכי טוב של המפיק ארנון מילצ'ין ושל כוכביהקולנוע רור ברט דה-ז'יר, וגם החבר הכי טוב של אדם ברוך, וחבר של כל מיני שחקנים ומפיקים בהוליווד. זה מוכיח שאדם ברוך נמצא בחב"ר מכובדת.

■ בסוף השבוע האחרון הופיעה עורכת-הדין **נירה לירדס** קי כשהקוקסינל זלמן **שושי**, המרצה חמש שנים על סחיטה ואיומים מאחד מלקוחותיו, הביא לביתה שני בקבוקים של משקאות חריפים — בקבוק ויסקי ובקבוק ורמוט, שניהם תוצרת חוץ, ובובנוניירה ענקית. לירדסקי חשבה שהקוקסינל, שקיבל חופ"ש להג, הביא לה מתנה לחג, אך הוא גילה לה שאלה הן מתנותיו

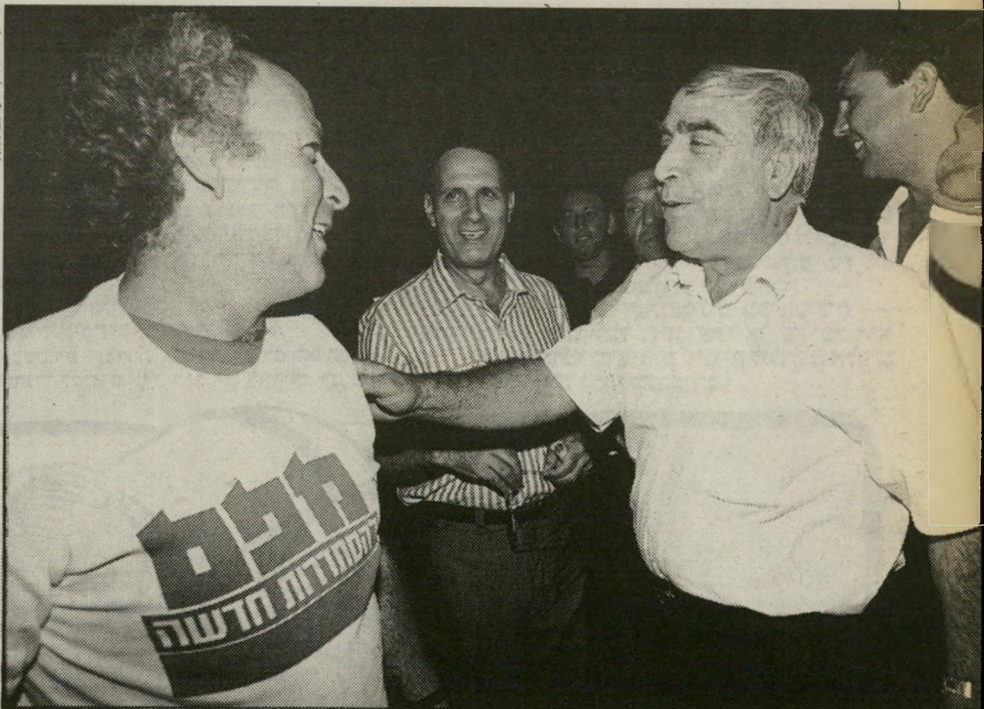
לדרת מהבימה. השניים סירבו, אך השומר לא הירפה ואילץ אותם לדרת. כל העת עמדה מהצר המפיקה **ליהי חנוך**, גרו של הזמר **שלום חנוך** ובת-דודתו של ג'וליאנו, וחשה במבוכה. במהלך הערב התהלכו שמועות עקשניות שאלי ישראלי חוזר לעבודה בנ"ל צה"ל, ושבי קרוב תבוא עליכך הודעה רישית.

■ מדורה של רחל המרחלת טען לפני שלושה חודשים שאת חגיגת הבת-מיצוה המפוארת ביותר שנערכה בארץ עד כה ערך היהלומן **בני מזרלוביץ** לבתו **גלית**. היהלומן, האוהב להרשים את עסיישראל בהיש"גיו, נתפס בשבוע שעבר כשהוא נוהג במכונית-הספורט שלו במי הירות של 202 קילומטרים לש"ש.

איש על חשבוננו, תמורת הפירסום שיקבל בעיתונות. אך כפרי על הגיעו 300 אנשים, והמיסערן נאלץ להשקות ולהאכיל את האורחים הנוספים. עם סיום המסיבה לא הציעו לו המפיקים לפי צותו על ההוצאה הכספית הגדולה. בניכור שנערך לאחר מכן

■ **אילן רבה** בן ה-20, אחיינו של המיסערן **בני רבה**, נפצע בלכנון באורח קשה לפני חודשיים, כשמכונית-תופת התפוצצה כשעבר במקום ברכב צבאי. רבה שכב חודשיים ללא הכרה, כשהוא מטופל על-ידי טובי הרופאים. בני-מישפחתו, השומרי

■ בכל שנה מתקיימת הרמת כוסיט לכבוד השנה החדשה במיסרדי קבוצת-הכדורגל בר"רירושלים. עסקני הקבוצה ופעיליה קיבצו את השחקנים והודיעו להם שבגלל מצבה הכלכלי הקשה של האגודה הוחלט על הירוקיהתגורה. שחקני-הכדור

ציון צמיר, העולם הזה

אלי דסה, העולם הזה

יעקב שמאי (מימין) חבר-הכנסת ומועמד הליכוד לראשות ההסתדרות בבחירות הקרובות, בא לכנס-חברים בכפר-סבא. בכניסה לאולם עמדו פעילי מפ"ם, וחילקו כרוזים. שמאי פנה לחבריו ואמר: "האיש הזה הוא חבר-קבוצה!" כשהתברר שצדק, והמפ"מניק הזדהה כחבר קבוצה מענית, קרן שמאי מאושר ושיבה את עצמו על עינו החדה.

התברר שרבים מהמוזמנים, ששמותיהם פניחים מקשטים את טורייהרכילות בעיתונות, הגיעו למסיבה מבלי שהוזמנו.

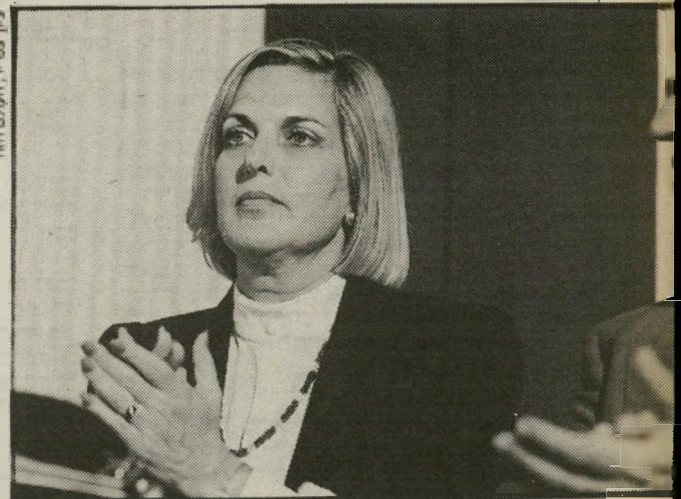
■ תקרית לא נעימה קרתה לאשת-החברה **מילב בקר**, הי מתגוררת בשכונה היוקרתית ביותר בתל-אביב. בנה **שוף**, בן ה-5, נפל על נכרתו של **אבי רהם אגמון**, מנכ"ל חברת-הדפוס דלק. כשהשניים שיחקו בריב. לדיכרי בקר סטר הנמכ"ל על פניו של בנה, וכשהיא ירדה לרחוב כדי לברר מה קרה, הוא תקף אותה מילולית. לטענתה אמר שהוא יכה גם אותה. בקר ההמומה חזרה לביתה, ובעצת חברותיה עמדה לגשת לתחנת המיטרה כדי להגיש תלונה נגד אגמון, אך ויתרה עליכך כדי להימנע משערורייה.

■ **השרון אלי ישראלי** סיים את עבודת-החוף שלו, בהתאם לעונש שהוטל עליו על-ידי בית-הדין המחוזי בתל-אביב בעוון שימוש בסמים. מאות מחבריו ועמיתיו-למקצוע באו למועדון זמן אמת כדי לחגוג עימו. בין החוגגים היה גם השחקן השערווייתי **ג'וליאנו מר**, שבא בחברת חברתו השווייצית, **ג'וליאנה**. השניים עלו על הבר מה והתחילו להתפשט ולרקוד באופן פרובוקטיבי. כשהחלו השניים בהכנות לביצוע של מה שנראה כאקט מיני, ניגש אליהם אחד משומרי המקום וביקש מהם

רים על קשר יומי איתו, מצאו שפה משותפת עם מנתח ערבי, שניתח את אילן, ונוצרו ביניהם קשרי-ידידות.

■ פאשלה אירעה לבני רבה, המכונה "בני הדיג". הוא אירח במיסערת-הדגים שלו ביפו את אורחי הצגת-הבכורה של הסרט אבא נונו. הוא סיכם עם מפיקי הסרט שהוא יאכיל וישקה 150

רגל שלמה שירזי אמר שאותו לא מעניין הידוקהגורה, מפני שהוא צריך לערוך קניות במכר לת. עם סיום האירוע הוגשו לשחקנים, הרגילים למתנות יקר-ות-ערך משנים קודמות, חב"ר לות-שי שהכילו דיכרי-מתיקה שונים. השחקנים החליטו פה אחד להשאיר את המתנות במי קום.

רבקה ברילב מועמדת הליכוד לתפקיד מזכ"ל "נע" האשה בתעשייה, תמיד מרשימה את באי הכינוסים הפוליטיים בהופעתה הנאה ובלבושה האלגנטי. רבקה ברילב, המשתייכת למחנה שרון בליכוד, הפסידה בפאנל ערב הבחירות האחרונות, אך לא נואשה והבטיחה לנסות את מזלה שוב בבחירות הבאות.

ציון צמיר, העולם הזה

יעל דיין הנראית צעירה בהרבה מ-50 שנותיה, באה ב"גינס ובסנדלים לאולם בתל-אביב שבו נערך סימפוזיון שנקרא "חשבון נפש בטרם הכרעה", שאורגן על-ידי "המרכז לשלום". דיין יושבה על המדרגות והאזינה בקשב לנאמר.

ליום-הולדתה, שחל בשבוע שעבר.

■ אשת-האופנה **חווה לוי**, החיה כיום עם איש חייה-הלילה **רפי שאול**, ערכה מסיבת יום-הולדת גדולה ל**אלכסנדרה**, בתה בת ה-5 מנישואיה לאופנאי **גי פולרס**, המתגורר באיטליה. לוי הומינה את ידידיה הרבים לארוחת-צהריים, וגם ביקשה מהם להביא את ילדיהם. בלטה באירוע האופנאית **ג'קי בינג**, שכאה בחברת שני ילדיה המי-אומצים שאותם הביאה מבראזיל.

עה, המהירות הגבוהה ביותר שאי-פעם נרשמה במכ"ם המיש"טרי.

■ **אדם ברוך**, עורך שבועון של ידיעות אחרונות, לא יכול להגשים עד כדי כך ולהכניס לש"בועון שלו סיפור על אדם ברוך. הכתבה על החבר שלו **מאיר טפר**, הכתובה בסיגנון הארסי-כרוכי המוכר והחתומה על-ידי העיתונאית **תחיה אדר**, נכנסה ביום השישי האחרון למקומון התל-אביב של העיתון. כתוב

אר היו נשות אמנים. בניה התחרו במירוץ לילדי-אמנים. בעלה ואמרגנה שמואל אומני (משמאל) העדיף עיסוקים אחרים, ביניהם השתתפות בתצוגת-אופנה היתולית, שאירגנה שלוה בן-גל.

אלי דסלר, העולם הזה

■ כתבי-ספורט רבים התקשרו עם ביתו של משה סיני, קפ"ט נבחרת-ישראל הנמצאת בקר לומביה, כדי לראיין את אשתו. הם הופתעו לגלות שאשת-השחקן סירבה לדבר איתם, עליפי הוראה שנתן לה בעלה מראש.

■ לפני שנה וחצי נפטר העייתונאי מורק סגל, שכתב במשך שנים בעיתון נירוזלם פוסט. הוא התגורר ברירה שרכש ברמי-מפי תה, כשחלק מהרירה ממומן על-ידי התקלים. ארי ראט, עורך העיתון לשעבר, הציע למכור את הרירה, ובכסף שיתקבל ממכירתה להקים קרן על שמו של סגל, שתעניק מילגות לסטורני-טים. ראט הופתע לגלות שהתקלים מסרבו לוותר על חלקו ברירה.

■ לגינקולוג קובי זר יש חושיהומור. לאחת מירירותיו, עיתונאית צעירה ונאה, הוא שלח ליוס-הולדתה ערכה לבדיקת פירות השחלות. זר לא קיבל עדיין את תשובת העיתונאית על תוצאות הבדיקה.

■ לורי צנטנר, בתם של חניתה ואבנר צנטנר, הגייעה לאחר מימות השבוע לדירתה של סבתה מצד אביה, כדי לנקות תה. במהלך עבודתה הניקיון נית זר על פניה כמה טיפות של חומצה חזקה. לורי נסעה לבית החולים לטיפול, ושם התברר

מירי אלוני הזמרת באה בחברת שני ילדיה לאירוע-הספורט השנתי שאירגן אמ"י. היא השתתפה בתחרות-ריצה, והיא היתה הזמרת היחידה שהתחרתה. הש"כ

כבדיקות שהקרנית באחת מעיניה נפגעה.

■ מלכת-היופי לשעבר שירלי בן-מורדכי עמדה כחברתו של בן-צוגה-לחיים, הזמר יהודה אליאס, ושוחחה עם ידידים. לפתע ניגשה אליה ידידה ותיקה, והתחילה להחליף איתה מילים. כעבור כמה דקות הסתובבה הידידה לעבר אליאס, וביקשה ממנו להביא לה כמה סיגרים (ריכר-מאפה מרוקאיים). הזמר נעלב מכך שידירתה של חברתו חשבה אותו למלצר העובר במקום.

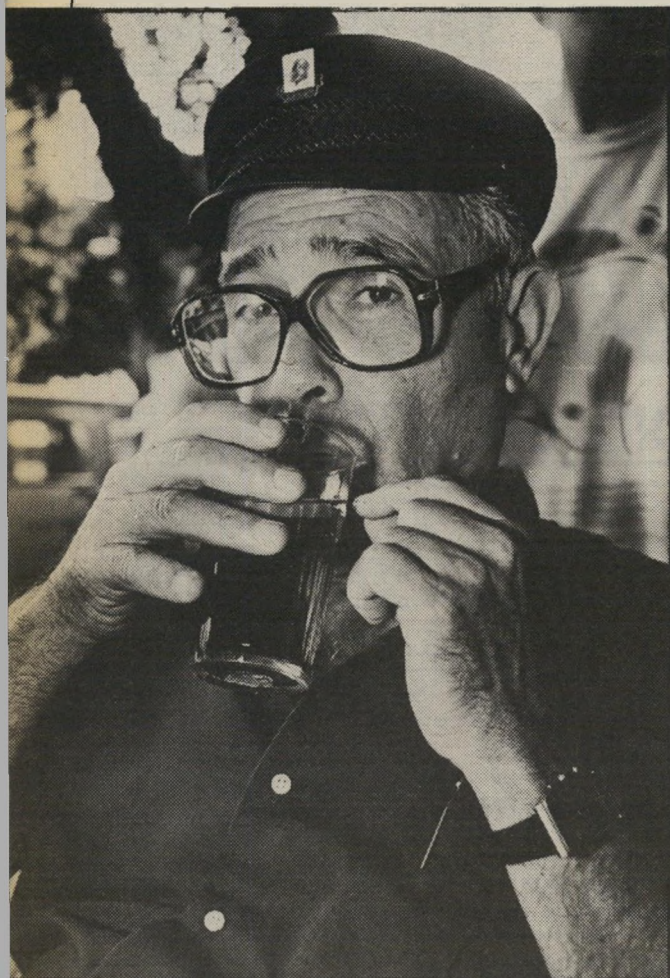
זוהר אהליאב ■

פסוקי השבוע

■ הפרשן המדיני חנו קריסטל, בהסתמך כו על אימרתו של מדינאי ברטי, על יוסי ביילין: "אם יש לך כלב טוב, אתה פטור מלנבוח בעצמך!"

■ יעקב ליפשיץ, מנכ"ל משרד-האוצר ור-למניכן מנהל מצליח של חברת אלקטרה: "כשא תה מנהל שנה אחת ולא מצליח, ושנה שניה ולא מצליח, ונכשל גם בשנה השלישית, הסברים אולי יש לך בשפע, אבל אתה כבר לא מנהל!"

■ סילבי ברשטיין, אן, יוצאת-רומניה ועוזרת-המאמן של נבחרת הנשים הלאומית בהתעמלות: "במה שונה ישראל מרומניה! שם יש לך מקום-עבודה אבל אתה צריך לחפש אוכל. כאן יש לך אוכל, אבל אתה צריך לחפש מקום-עבודה!"

רחל אבנר, העולם הזה

עליקים גורביץ ביקר בפעם הראשונה בבית-המועצות, וחזר כשהוא חובש כובע-מיצחיה ועליו דמותו של לנין. גורביץ, שהיה בשעתו מחסידיו של משה סנה, חזר מלא התפעלות מן העם הרוסי. בכיכר האדומה במוסקוה איבד גורביץ מצלמה, שהשאילו לו ידידים. רוסי שמצא את המצלמה רץ אחרי התיירים בכיכר, ניפנף במצלמה ושאל מי איבד אותה. רק אז גילה גורביץ שהמצלמה נפלה וקיבל אותה

הסוכן, כשהגיע לארץ, נאלץ להוציא את האיש חזרה ונעלם.

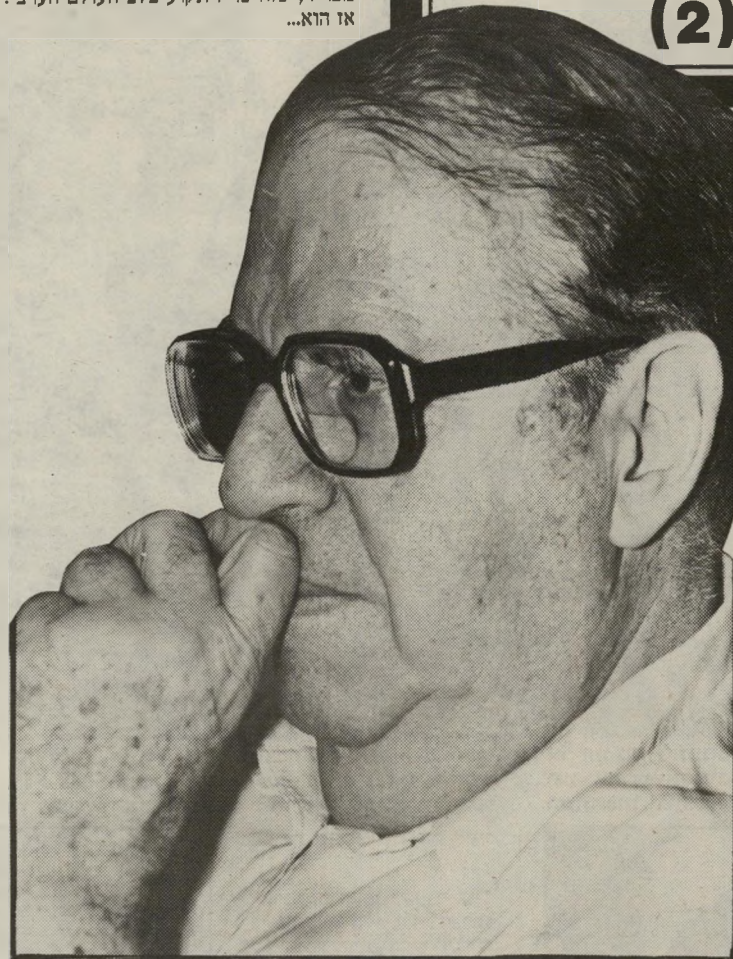
גידי מקייטן הזמר המרותק לכיסא-גלגלים, הוכיח שהוא מסוגל לשמור על שיווי-משקל למרות נכותו. הוא הציב בעדינות על ראשו בקבוק-יין, שאותו הצליח להחזיק במשך כמה דקות, מבלי להפילו. לצידו ישבה אשתו המרובת והנמה חנה, וראתה שהיא לא התלהבה מהעניין

אורי אבנרי

שוחח עם

אבא אבן (2)

אמרנו לו: האידאולוגיה של נאצר אומרת שישראל לא צריכה בכלל להתקיים, שזה מפריד, שזה טריוויוזי תקוע בלב העולם הערבי. אז הוא...

● ניתן היום להגיע לשלום?

יש כאן כמה היות. ההויה של הימין שאפשר גם להשיג שלום וגם לא לוותר על אף שעל מה שממיר אמר שככל אפשר להשיג שלום מבלי לוותר על שום דבר.

● אפשר לוותר על ערבים...

יש הויה שאפשר להגיע למשאומתן בלי אש"ף, בעצם שאנחנו יכולים לקבוע את הניצוגות של הצד השני. אני לא רואה הצלחה אחת בעניין הזה.

● אם נסכים לכך שהצד השני ימנה את הניצוגות שלנו, אולי אפי' שר להגיע להסכם: כל צד יבחר בניצוגים של הצד האחר.

יש כאן עירובי בין רצון למצוי. אילו הייתי באיזה מישחקטנים, הייתי מאוד רוצה למנות את הצד השני. הייתי ממנה אדם ששבר את שתי רגליו בתאונת-סקי, או משהו כזה, כדי להבטיח לעצמי ניצחון. זה אבסורד. כשאנחנו יושבים וקובעים מי יהיה הפרטנר, כאילו זה עיסקנו מי יהיה הפרטנר — זה משונה מאוד.

● אתה מצאת דוגמה בזאת בי היסטוריה?

צריך ללמוד קצת את ההיסטוריה הקולר-ניאלית. לא שאני אומר שהמצב הוא קולר-ניאלי, אבל נזכר על השילטון הזה, כנוסחה ההולמת הכל.

אנגלים אמרו בהרוד שהם לא רוצים לדבר עם גנדי ועם הקונגרס. הם אמרו שהם לא רוצים לשבת עם מקארוס בקפריסין. בורדי לא רצו לשבת עם קניאטה והמארימא. בסוף הם ישבו עם כולם.

הצפתים אמרו: לא נשב עם הפל"ן. מרגי

כל הנושא הזה שאנחנו נרצה לדבר רק עם אנשים שאנחנו נבחר בהם... אם הם ייצאו ממחשבי האנונימיות, ותעוררנה הויות שלהם תאמר שהם נבחרו בגלל ההסכמה של רבין ושמיר, אז איזה ערך יהיה להם? כלומר, המצבים שבהם יתאפשר להם להופיע יהיו מצבים שלא יאפשרו להם בכלל לתפקד: משונה מאוד.

אבל אני חושב שמוצדקת קובלנה על ארצות-הברית. היא אוהדת ישראל בלב ובכ"ף. אבל איך היא מפרשת אהבה? לעזור לנו לקיים את ההרמוניה — זה יפה. לעזור לנו לקיים את ההרתעה, את הכלכלה שבלעדיה לא היינו יכולים לקיים אותה, לאפשר לנו לקיים את מעמדנו המישפטי, לא להיות מגורשים. אבל שזה דבר אוהד לישראל לנסות להשיג הסכמים עם הערבים — הם חושבים שאולי יהיו לא יחשבו שזה דבר כל-כך מסייע, כל-כך אוהד. אם כי אני אומר שכפאנר תיאון שלי — מי שעוזר לנו להגיע להסכם מים, אני קורא להם ידידיישראל. קיסניגר, שהפסיד את הקרח אחרי יום-כיפור, וקארטר, שבלעדיו לא היינו מגיעים להסכם-שלום ראשון. אבל בפאנאון הציוני והישראלי הם לא נחשבים בכלל כידידים.

● מי בן?

אדם כמו רגן, שכמו איזה דוד חביב נותן לילד סוכריות המקלקלות לו את הבטן וגם את השיניים. אבל הילד חושב על הדוד הזה באהבה. זוהי אהבה בלי שום גורם מחנך, בלי שום מישמעת של דוד, או של אח, או של אבא, שיכול לפעמים גם להגיד: היי, תפסיק את זה!

● איך אתה רואה את בוש?

אני חושב שהוא פחות סנטימנטלי מרגן. לרגן היתה ראייה מאניכאית כזאת. כמו המיסמך הראשון של המלחמה בין כוחות האור וכוחות-החושך. כל עם רואה כך את ההיסטוריה. ויש רק חילוקי-דעות מיהו בן אור ומיהו בן-חושך. אנחנו הבחורים הטובים עם הכובע הלבן.

גם לעשרת הדיברות

הם רצו בעגל-הזהב. יהיה דרוש מנהיג אמיתי כדי שתורת משה תתקבל. כן, גם אבא אבן משווע למנהיגות שתוכיח לעם כי אפשר לחיות עם הפלסטינים. במיפלגת-העבודה הוא לא רואה מנהיגות כזאת. החלק השני של הראיון

אבל זה מבוסס על מה ששאלת קודם, על אנטיסוכייטיזם. אני חושב שפה גורבאצ'וב, למרות ההסכנות האמריקאית, עשה פריצת דרך חשובה. באמריקה הרטוריקה של המיל-חמה הקרה התמנה מאד. יש מי שאומרים זהירות, מי יודע מה: אבל הם לא אומרים שהמצב הנוכחי אינו חשוב, אלא אולי הוא לא ימשך, אולי מחר, אם נחבק אותו יותר מדי, אולי נתעורר בבוקר ונראה איזה סטא-לין או ברז'נייב.

אבל הסיכוי הוא שבמידה שהמצב יחריף והקיפאון יקצין, הנטייה של ארצות-הברית תהיה לקבל את הדין ולהגיד: עם ברית-המועצות יש יותר סיכוי להשיג פיתרון. תמיד שואלים אותי: אם אתה מזמין עזרה, אתה מזמין לחץ. זהו עניין סמנטי.

אין בזה כנות, כי למדינת-ישראל יש כל הפרסים, יש הגביע האולימפי על היכולת שלא לקבל הכרעות. אין בישראל דבר כזה. את פיו של מי לא הצלחנו להמרות? מועצת הביטחון ועצרת האו"ם, ברית-המועצות ביחד עם אמריקה. אז יש איזה חוסר ביטחון עצמי שכל הצעה היא בגדר של לחץ.

בכל תיווך יש כמה שלבים צורמים. גם קארטר וגם קיסניגר היו מוכנים לקבל את

רט תאצ'ר אמרה: מוגאבי, מי שתפקידו במח-תרת היה להוריד מטוסים אזרחיים, עם זה לא אשכ! כעבור שנתיים הוא בא לכנס ראשי-הממשלות של חברה-עמים הברית, והיא עכ"שיו עורכת ביקור אצלו בוימבאבווה. אין סוף. אגב, בביורגפיה על בן-גוריון של שבי-תאי צבי — סליחה, הוא לא ישמח, טבת, שבתאי טבת, מה היה פרויד אומר על זה — טבת אומר שהוא מביא איזה התכנסות של מיפלגת-פועל-ישראל, ובן-גוריון אומר שמציעים לו להיפגש עם נשאי-ביי, והוא לא רוצה, בכלל. אם ככלל להיפגש אז עם המופי-תי, עם חאג' אמין חוסייני. ואז משהו, ביילי-סון, אמר — אבל חבר יקר, אתה יודע שהוא עשה פה פוגרום. אז בן-גוריון אמר: כן, משום-כך אני רוצה לדבר איתו. הבעיה זה לא הרשע אלא היכולת לחייב.

אז בשנות ה-50 המאוחרות רצינו להציע לבן-גוריון פגישות עם באראזאני, הכורדים וכל מיני דברים כאלה, אז הוא אמר: אם בכ"ל, אני רוצה להיפגש עם נאצר. הוא גם הטיל עלי...

הוא לא היה כל-כך להוט לדבר עם ערבים בכלל, אבל אם בכלל, אז עם הכוס, וזה האיש.

* ראע"ב אל-נשאשיב, לשעבר ראש עיריית ירושלים ומראשי הציבור הפלסטיני בימי המנדט, נחשב בעיני יהודים רבים כאלטרנטיבה למופתי חאג' אמין אל-חוסייני.

* דת שנוסדה במאה השלישית על-ידי מאוס בפרס, והרואה כל חופעה על רקע של מילחמת בני-אור בבני-חושך.

ליות, הנובעות ממקורות יותר עמוק
קיים? מה מקור הפחד הזה?
קודם כל, צריך לומר שהשכנים שלנו
תרמו לזה. קשה להסתגל לתמורות של הזר
לת. כאשר אש"ף יצא לאוויר העולם, אם

את מדיניותה לאור של טוהר-מידות ואלט
רואים.
האמריקאים צריכים, לפי דעתי, להסביר
מדוע הם רואים כדבר לא-טוב — אני לא
מדבר על העניין של הגבולות, אני מדבר על

מדינה פלסטינית. כי כל מוסר שייבחר יית
שב, לגבי כל השטח שעליו הוא ישלוט,
כגרעין של מדינה, וכל העולם יכיר בה, אולי
פרט למדינת-ישראל. כלומר, הוא אמר
בעצם שכל העניין של אוטונומיה, של בחי

זה. אבל אם אתה משיג הסכם, אתה חוגג על
ההסכם ואתה שוכח את הרגעים הצורמים.
אם אתה לא משיג הסכם, אז שום דבר לא
השתנה.

צריך להיזהר, כי לפעמים אומרים משא
ומתן ישרי והמטרה היא בעצם להתחמק ממ
שאומתם בכלל, כלומר להקשות עליו בצורה
כזאת שזה לא יתקיים.

● אילו זה יהיה תלוי בך, מה היה
יוצא מהמשא-המתן הזה?

המוקד הוא השאיפה להתקדם לקראת
קהילה מיוחדת-כוננית. יש שקוראים לזה
קונפדרציה. בעיניי עדיפה המילה קהילה
(קומיוניטי). קהילה זה משהו שקיים (באיר
פה), ופרט לקונפדרציה ההלוותית (שווייץ)
אין בעולם קונפדרציה.

כלומר בקהילה יש איזון, יש ריבונות,
מבחינת הרגל והביטוי הלאומי, אבל...
נאמר את זה ככה: מדינה פלסטינית שיי
כולה לעשות כל מה שהיא תרצה — אני
חושב שמוצדק לחשוש מזה. מדינה פלסטי
נית שמעמדה בעצם מסוייג עליידי התאפי
קות צבאית, אני לא אומר שזה פירון, דבר
מוחלט, אבל הסדרים כמו אלה שיש לנו עם
מצרים — אגב, שטחים עצומים מפורזים
שם, יותר מאשר כל השטח של הגדה המער
בית.

כלומר, אין שם טנקים ויש שם מחוייב
יות קהילתיות, לגבי גישה הרדית, לגבי תי
אום של מדיניות-חזק, בעצם כמו מדינות
הקהילה האירופית. כמה זה מסוכן? ניבצר
ממני להבין, אני מבין מדוע הליכוד לא רוצה
כליכך. הוא בכלל לא רוצה לוותר. הסתירה
היא בתוך מיפלתג'ה-עבודה: לרצות להיפטר
משטחים ואז להניח שתוכל לקבוע את המע
מד המישפטי של השטחים שתיפרד מהם.
שמחתי לראות סימנים לכך בניתוח הזה
של מרכז יפה*. הם אומרים שני דברים. הם
אומרים בדברים לא-טובים לגבי תקופת-מעבר
של 15 שנה. אבל הם אומרים שיש תנאים

שאלה: אולי אפשר להגיע להסכם: כל צד יבחר בנציגים של הצד האחר.
תשובה: אילו הייתי באיזה מישח-טנים, מאוד הייתי רוצה למנות את הצד
השני. הייתי ממנה אדם ששבר את שתי רגליו בתאונת-סקי. זה אבסורד.

התנגד רוב העם

איריאולוגיה של "כולה שלי" ולא להתחלק,
כלומר בעצם אותו דריקליוס טרטיוראלי
שיש אצלנו, אז הם יצרו בזה שליהודים אין
שום דבר, אין להם שום זהות לאומית, ואז
הבנו שרוצים לחסל — כל הטרמינולוגיה
הקומוניסטית, הברזנית, לחסל את הישות
הציונית, אייזהצון לכבר אותנו בשם המפור
זאת, אפילו להשתמש כפי שהשתמשו ב
רש שלנו, ישות ציונית, וכו'.

● זה כמו הישות הפלסטינית ש-
זאב שיף כתב עליה.

אני לא צריך לומר "ישות", כי זה בדיוק
מה שהם אמרו כדי להתחמק מהמושג של עם.
מה שקורה הוא שקשה מאוד לפשוט תד-
מית. לפתע פתאום, מתוך התפתחויות שחלו
אצלם, הם מוכנים לנטוש את הרטוריקה ה-
זאת, אפילו להשתמש כפי שהשתמשו ב-
סטוקהולם במושג של להכיר בישראל
כמדינה באזור. אגב, זה יותר טוב מהניסוח
של קסינג'ג', להכיר בזכותה של ישראל
להתקיים. כי להתקיים אפשר גם באוגנדה, או
ישראל יכולה להיות איזו פרובינציה, כמו
אונטאריו. להתקיים, כמדינה באזור.

בכל זאת לא פשוט להתפשט מהתבניות.
אגב, זה קורה גם לגבי השאלה שעוררת לגבי
האמריקאים והמילחמה הקרה. דעת-הקהל, ה-
פחד הזה מרעת-הקהל, המושג הזה עלה הרכה
בשיחה שלנו. קודם כל, מימסד יוצר את
דעת-הקהל. למשל, המימסד האמריקאי חייג
את האמריקאים שהמושג של הכרה בסין הא-

הסטרקטורה, ששלוש ישויות כאלה...
● אנשים פחדים מהמילים מדי-
נה פלסטינית.

אבל מדינה בתוך קונפדרציה, מדוע זה...
אבל יש עוד פרדוקס. מיפלתג'ה-עבודה אר
מרת שהיא נגד מדינה פלסטינית. אבל בעצם
כל השנים הסיסמה של מיפלתג'ה היתה
מדינה פלסטינית גדולה. כי כשאמרנו מדינה
ירדנית-פלסטינית, שתשתרע מטולכרם עד
גבול עיראק, וכשמביאים בחשבון תוספת
האוכלוסיה, אז זוהי מדינה פלסטינית גדולה,
גדולה מאוד אפילו, עם טנקים.

● אני חושב שזו דוגמה יחידה
בהיסטוריה שמדינה מעדיפה שתי
קום לידה מדינה גדולה, ולא מדינה
קטנה.

לא רק זה. לירדן יש כוח צבאי, יש טנקים,
יש ציוד בריטי וסובייטי די מרשים.
כלומר יש כאן איזה מין רתיעה ממילה,
יותר מאשר מהדבר עצמו. אבל אם זה עוזר
לקרוא לזה "ישות", אז מה זה איכפת.

● כשיש פחד בזה מפני המילה
אש"ף, פחד מפני המילים "מדינה
פלסטינית", ובמשך הרבה זמן היה
פחד מפני המילה פלסטינים, האם
לא עלה פעם על דעתך שיש לכך
סיבות תת-הכרתיות, איריציני-

רות, מוביל למדינה פלסטינית.
● מי אמר?

קסינג'ג' כתב את זה בספרו. אני ציטטתי
את זה. הוא אמר: הפרדוקס הוא שרואים מי
שמתנגד למדינה... הניסוח שלו היה לגבי
בגין: המיסמך שהוא חתם עליו עולי בלי
התאמה למדיניות שהוא דוגל בה.

● זה קורה לפוליטיקאים.
אבל אם זה נכון — ואני מהסס לומר את
זה — מה שאומרים התחיה ומולדת ושרון
זה לא כליכך מטומטם, מבחינתם, שהם
עושים חשבון שאם יש בחירות אז ייבחרו
נציגים.

קודם כל, מה שזה מוכיח הוא שהערכים
עשו שגיאה גדולה שדחו את קמפדייוויד.
אילו קיבלו את קמפדייוויד המדינה שלהם
כבר היתה קיימת, כבר חוגגת את העשור
הראשון. אבסורד כזה, מגאווה פצועה של
חוסין ושלחם.

אבל כששרון והתחיה אומרים שמה שש-
מיר רוצה זה דבר אחד, אבל מה שהוא יגיע
אליו זה שלב ראשון, יש מומנטום כזה, וזה
לא כליכך חריג, ולא כליכך רחוק מהמצי
אות.

אבל מי שמבין ששילטון-קבע איננו אפשר
רי, מבחינה ישראלית, לא מדבר מבחינה
אלטראיסטית.
אמרת באיזה מקום שכל מדינה קובעת
את מדיניותה כאור ויש האינטרס, ומסבירה

אשר בהם מדינה פלסטינית המשולבת בתוך
איזו קונפדרציה, שזה לא בהכרח פוגע
בביטחון של מדינת-ישראל. שמעתי גם הרים
פלסטיניים שמבחינה סטרקטורלית הם
אנם מתנגדים לזה. גם אתה פירסמת כי
ערפאת פעם התייחס לזה, ואפילו הזכיר
שמות של ישראלים שדגלו בזה...

● בפגישה שלנו בבירות הזכיר
ערפאת את הרעיון שלך להקמת
ברית בנלובס** של ישראל, פלס
טין וירדן, והביע תמיכה.

אז מה שלא ברור לי הוא מדוע האמררי
קאים, לפחות, אינם בודקים את האופציה
הזאת.

● זהו פחד מפני היהודים, אני חר-
שב.

מדוע הם חושבים ששילטון עצמי, לפי
הדינמיקה הזאת, לא תהיה מדינה.
ציטטתי מאמרים שקסינג'ג' כתב אחרי
קמפדייוויד. הוא צילצל לריניק, והוא דיבר
איתי ואמר, אני רוצה שבגין חתם, נגד כל
דבר חזוי ומשוער, על הסכם שפירושו בעצם

** המכון למחקרים אסטרטגיים באוני
ברסיטת תל-אביב. הכוונה היא למחקר של
הקצינים.

*** בולנס: ראשי-החיבות של בלניה,
הולנד ולובסמבור, שבניהן היתה קיסם
הסכמה שהיתה דומה לקונפדרציה.

"האם אני מבוזבז? להיפך, אני חושב שאני משוחרר!"

(המשך מעמוד 19)

דומה זה סימן היכר לאנטי-אמריקאיות. הפט-ריטיות שלך נגזרת לפי מידת התנגדותך לעניין הזה.

ואו להסכמה שצריך לשנות את זה, ואז הם כבולים עליידי הפרנקשטיין שבצעם הם הקימו.

ידוע שג'ונסון רצה להכיר בסין, אבל הוא היה שותף ליצירת המעצורים שמנעו ממנו לעשות זאת.

● **מיפלגת תרמה הרבה לדמוני-זציה של אש"ף.**

עד היום הזה, אפילו לומר את המילה פלסטינים או העם הפלסטיני... יש איזו שמרנות סמנטית בזאת. הפרדוקס הוא שמי ששכר את המחיצה הוא דווקא בגין, שהלך לעניין הזה וחתם — לא בכנות, או בכנות — שיש העם הפלסטיני ויש לו זכויות, וכל המושגים הללו...

● **אבל אחריכך כתב מיכתב וקבע שבעברית זה אחרת.**

לעברית אין שום מעמד בינלאומי, כי סא-ראת וקארטר לא חתמו בעברית. זה לא תרגום, זה זיוף לשוני. אפשר לומר שבהצהרת בלפור המושג "בית לאומי ליהודים" זה איזה מושג צוקני כזה. המילה "עם" — יש כל-כך הרבה תוכן למילה הזאת.

■ ■ ■

● **איך אתה רואה את ההתפתחות בארץ? אמרת מה שאתה רואה בסוף התהליך. איך אתה רואה את הדרך מנקודה א' לנקודה ב'?**

יש כמה התפתחויות. קודם כל, במידה שיש ערך למישאליס — אני לא חושב שמישאליס תורמים הרבה — אבל בכל זאת, יש רבים המוכנים לומר שבסניכיות מסוימות צריך להידבר עם אש"ף. אלה שאומרים כן אולי לא רוצים במדינה פלסטינית, אבל כאופן דטרמיניסטי אנחנו יודעים שזה יהיה. **איך זה יתורגם לתהליך הפוליטי?**

באים אנשי מכון למחקר, שהשתתפים בו הם ככל וזאת אנשי הורם המרכזי, ואומרים שבסוף התהליך, עם כל הזהירות, יכול להיות צר מצב שמדינה פלסטינית קטנה, שאין לה אמצעי-לחימה ושיש לה מחוייבות, שזה דבר שלא בהכרח מוכרח להיות מסוכן.

● **איך אתה חושב שזה יתורגם לתהליך פוליטי? אם אנחנו מסכימים שיש תזוזה בסיסית בדעתהקל הל — ודעתי בדעתך בעניין זה — איך אתה חושב שזה יתורגם לעובי דות פוליטיות במערכת הפנימית?**

טוב, מתבקשים שני תנאים. קודם כל, העובדה שמיפלגת העבודה היא בממשלה מכבידה מאוד על התהליך הזה, כי היא נגררת אחרי המנהיגות של הליכוד. בטוח שבאופוזיציה היא היתה מביעה את עצי מה ביתר-חופשיות.

העובדה שאנשים שמדברים עם שימעון פרס באים ואומרים שכבוד שהוא ריאליסטי, גם לגבי אש"ף, אז אם כל אחר אומר את זה, אז למה הוא לא יאמר את זה? או ברור שהוא חושב שיש לזה התנגדות בדעת-הקהל. מי יודע מה זה דעת-הקהל זה?

אני זוכר שנדרשתי, בפעם הראשונה שבא תי להיפגש עם ולטר ליפמן בווינגטון. היו לו מוניטין של ליברלי. אז הוא אמר: "הדמוקרטיה היא יותר מרי חשונה מכדי להשאיר לה דעת-הקהל". לימים הוא כתב את זה באחד הספרים: דעת-הקהל היא יותר מדי קיצונית בימי מלחמה, יותר מדי פייסנית בימי-שלום.

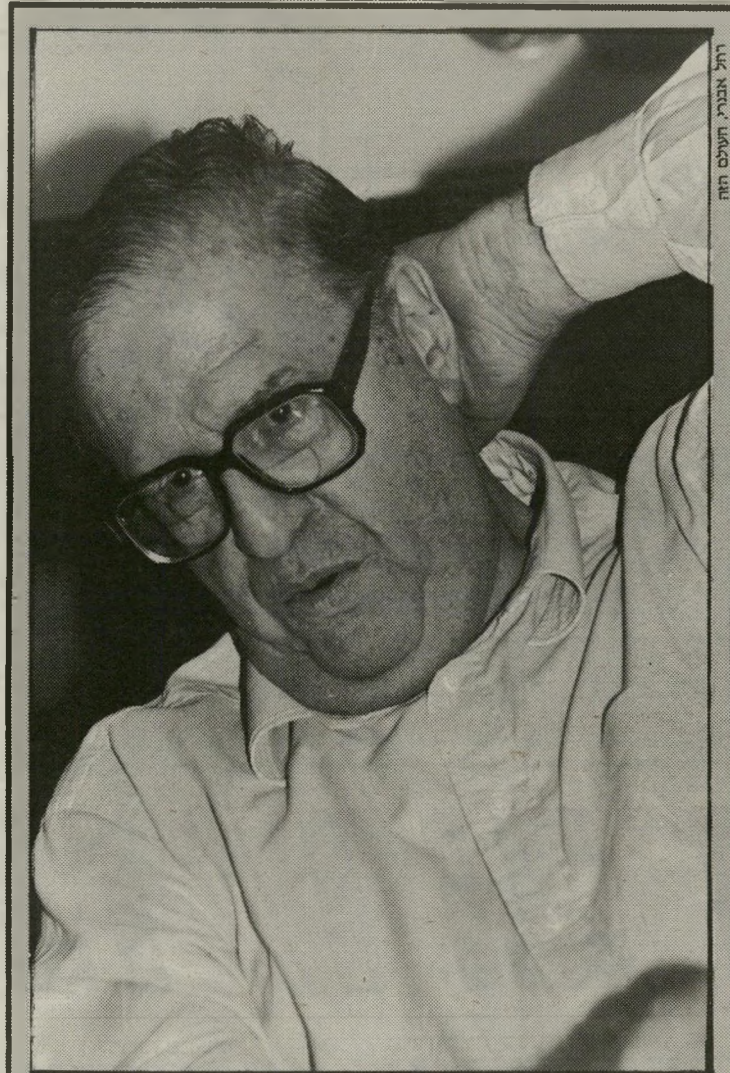
דעת-הקהל ממנה נציגים, כדי שהם יידעו את העניינים. היה לו המושג האליטיסטי הזה.

* ולטר ליפמן היה הפרשן המדיני מס' 1 בארצות-הברית, מחשובי בעלי השורים בעיתונות.

תום פרידמן, שסיפרו מביירות לירושלים הוא בסט-סלר בארצות-הברית, טילפן אלי כבהלה: הגה 70% של בוגרי-תיכון הם בעד טרנספר. אני אמרתי לו: תום, רוב היהודים היו נגד עשרת הדיברות ובעד עגל-זהב. אבל אז היתה מנהיגות שקבעה את התוצאה. המישאליס הם גרועים, כי לדעתי הם

● **תלוי מי המנהיג.**

כן, כלומר כיוון שיש חלל של מנהיגות, אז הפוטנציה של הרציונליות בדעת-הקהל אינה באה לידי ביטוי. אבל מהלכים של ריאליזם... קראתי ראיון עם דן מרדור. ברור לאנשים רציניים שהמצב הקיים של השליטון בשטחים אינו יכול להחזיק מעמד. מה שמעניין אותי

שאלה: האם יש לזה דוגמה?
תשובה: אמרו לו לבן-גוריון שהמופת, חאג' אמין אל-חוסייני, עשה כאן פוגרום. בן-גוריון אמר: "דווקא משום-כך אני רוצה לדבר איתו."

במיוחד זה שההנמקה שהוא הביא זה אינטרס ישראלי, ולא נימוק אלטרואיסטי. לכן זה יותר משכנע. אם בכלל ניפרד מהשליטון הזה הכפיתי (בשטחים), זה מפני שישראלים יגיעו למסקנה שכבוד יוצא בהפסד.

● **שום עם לא ויתר, לדעתי, על שום שטח, אלא כשזה היה כדאי לו משום שזה הפך ליקר מדי.**

■ ■ ■

● **אתה לא חושב את עצמך קצת מבוזבז עכשיו?**

אני לא יודע, כי אלמלא הייתי מכובז הייתי יושב כאיום ממשלה שהרוב...

להיפך, אני חושב שאני משוחרר. על כל פנים, אני יכול להתבטא. אלה שמקשיבים

למה שאני אומר וחותר, מתרשמים שיותר כדאי להקשיב עכשיו, כי אני לא כבול על-ידי כל המחוייבויות הללו, ויש תהודה יותר גדולה. וכיוון שהמדיה הבינלאומיים פתוחים לפני, יש נידורק מיימס ויש להמונד, יש לי גישה חופשית, ואני לא צריך לחשוב שאולי מה שאני אומר יחייב איזה קבינט שאני לא רשאי לחייב אותו, או מיפלגה שאני לא חייב... אני עושה את זה יותר טוב.

● **איך המיפלגה שלך תחזור למר-טב?**

אני לא רואה התאוששות כאן. יש שמועות על שתי נשירות (מהכנסת), על עוזי ברעם שרוצה, שכמעט פרש, ושל ליבאי. אז זה לא מיקרה ששניהם בחבורת המתונים. אגב, במידה שהיה כירסום, היה דווקא במחנה הזה. אין לנו בכנסת לא אבן ולא הראל, ועכשיו לא ליבאי, ולא עדי אמוראי ולא... אני רק זוכר את השמות האלו.

● **איך אתה מסביר זאת? אתה אומר — ואני מסכים איתך — שדעת-הקהל באופן בסיסי זה לעבר עמדות מתונות, בעוד שהמיפלגה שלך נחלשת, בכל אופן החלק היווני נחלש, לעומת הליכוד. זו סתירה.**

אני חושב שהסתירה היא בתוך המיפלגה, שההשקפה האמיתית שלה היא יותר מתונה, אבל היא לא רוצה להביא את זה לידי ביטוי, מפני שהמומחים אמרו לה שזה יתנקס בנו בבחירות.

זה לא עמד במבחן. הרבה סבורים, ואני בתוכם, שמה שהציבור יכבד, וגם יגמול טוב, זה מי שיאמר דברים בטמפרמנט נמרץ, נועז וחרישני. הציבור יותר מעוניין בחרשנות ובתעוזה של מנהיג מאשר בתוכן המצע שלו.

לכן, כיוון שיש אצלנו פרס ורביץ, וכיוון שהם כל-כך מסוייגים ומכופתרים בנושא הזה של השטחים... המישגה החמור ביותר של המיפלגה היה לוותר על התחום המדיני, לפנות את השטח שהיה התחום הקלאסי של ההגמוניה של תנועת-העבודה מימי ארלוזורוב בעצם, מהימים שווייצמן היה השליט, במשך 50 שנה. הוחלט לפנות את זה ולהעמיד הכל בידי הליכוד, ליצור מצב שבכולם כל דבר רישמי של מדיניות-החוץ הוא ביטוי של "אף שעל". גם ראש-הממשלה, גם שר-החוץ, גם סגן-שר החוץ, אפילו יושב-ראש הכנסת, כל אחר הוא במחנה ההוא.

בשיחה היחידה שהיתה לי עם בייקר אמרתי: אתה שומע רק מחצית מהציבור. יש ציבור כזה, יש 1,240,000, שהצביעו בעד מצעים אנטי-סייפוחיים. כלומר, אם מצרפים ביחד את 800,000 מצביעי מערך עם ר"צ ושינוי וערבים וכל זה, והנה יש מכון מחקרי שואמר שדווקא הסייפוח הוא גרוע, וקונפדרציה זה לא כל-כך בלתי-אפשרי וכו' — ולכן אתה שומע רק מחציתו של הנוף. אבל הוא אמר לי כי מיטב טכסאסי: כן, אבל זו לא אסמתי, אלא אסמתיכם. אתם החלטתם להיערך כך. אתם נערכים כפי שאתם נערכים. אנחנו רואים רק את מה שיש.

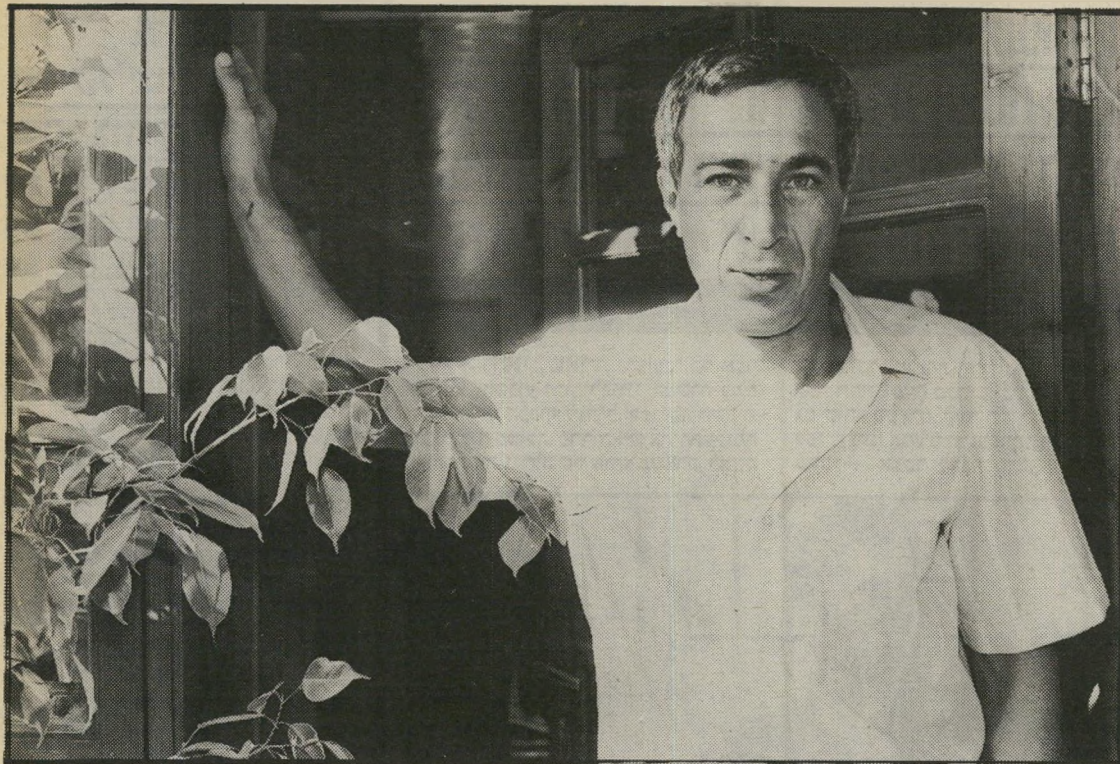
פקיד המימשל — זה לא נכון לומר שהם כל-כך אוהדים את שמיר. אבל הם אומרים: זהו המישק המיחדי שיש בעיר, זה כל מה שיש. אנחנו לא יכולים להתייחס למה שאיננו בעל-מעמד.

לכן המישגה הגדול ביותר אחרי הבחירות זה לא היה רק להיכנס לממשלה, אלא להיכנס לממשלה בלי דריסת-רגל במדיניות-החוץ, ר על רקע של נחיתות. זה אבסורד גדול.

● **אולי האמריקאים אומרים כמו שאמר בן-גוריון לגבי המופת: בוא נדבר עם הקיצוני דווקא.**

אולי יש גם... אני חושב שהם יתאכזבו. הם מסיקים גם מדרגול וגם מניקסון ואולי גם מבגין. אני לא חושב שזה נכון. שמיר וארנס הם טריטוריאליסטים כנים. אני חושב שיש גם אידיאליזציה של בגין. הוא ויתר על סיני

(המשך בעמוד 36)

ראש בקיר

בתקרימים ובנימוקים מישפטיים. פסקהדין הארוך, יותר ממאה עמודים, מנתח בעיקר את העובדות ומסתמך רק על פסקדין כפרי קאסם. הוא לא השתמש בתקרימים הרבים שהגישו לו התביעה והסניגורים.

ואכן, יש דימויו מסוים בין אופיו של גרוס ואופיו של השופט בנימין הלוי, שטבע את הפסוק ההיסטורי על הרמגל השחור של אי החוקיות. נגד הלוי הוגשו טענות דומות לטענות המושמעות כיום נגד גרוס.

הכל מסכימים שגרוס הוא אדם ישר כסר-גל. הוא ניגש למישפט גיבעתי א' כשהוא משוכנע שהנאשמים הרגו את האני אל-שאמי. הוא לא היה פתוח לעדויות שאמרו אחרת. אבל כאשר השתכנע, והבין שהסניגוריה מנעה ממנו לגרוס לעיוות-דין, הוא שמח עליה ונתן לסניגורים מחמאות. גם מתנגדיו מודים שהוא אדם בעל עקרונות נעלים. אני מכבד מאוד את הנורמות שקבע בפסקהדין, ואת הועם האמיתי כאשר תיאר את מה שקרה להאני אל-שאמי. אמר אחד הסניגורים.

דרכו של הר"ר גרוס במערכת המישפטית לא היתה קלה, למרות שהגיע לתפקידו הנוכחי כבר בגיל 40. משנת 1977 עד 1980 שרת כשופט צבאי בשכם. אחר-כך עבר ליחידת בתי-הדין המישפטיים הצבאיים, ולפני שנה מונה כנשיא בית-הדין הצבאי של מחוז-דרום. המיני לא היה חלק. טוענים שהרמטכ"ל התנגד לו, ושוכנע רק אחרי התערבותם של מישפטיים בכירים. אל"מ הר"ר גרוס בוודאי מהיר-הלב בימים אלה אם אומץ-לב הוא דבר משתלם בצה"ל.

כאשר קבע כי ארבעת נאשמי גיבעתי ביצעו מעשי "אכזריות ושיפלות אשר העבירו בנו חלחלה", ופעלו על-פי פקודה בלתי חוקית בעליל, הוא הקים על עצמו את כל המיסד של צה"ל ושרהיבטחון. החנינה שניתנה לנאשמים על-ידי אלוף-הפקודות נתן וילנאי, לפירמו של יצחק רבין, היתה סטירת-לחי לשופטים.

עימואל גרוס מסרב לפסול את עצמו, למרות כל הלחצים המופעלים עליו. האיש שקבע במישפט גיבעתי א' שהואשמים ביצעו "מעשים שהעבירו בנו חלחלה", ושאלוף הפיקוד סטר על לחיו בהוראת רבין, אינו נכנע

אילנה אלון

ה"ר גרוס, שכבר קבע ריעה בעניין, יפסק כאן ההיפך.

מדוע מתעקש גרוס לשפוט בתיק? מכריז וידידיו טוענים כי הוא אדם החש באחריות מוסרית עמוקה, ושמוני וגמור עימו לעמוד על מישמר המוסר של צה"ל. מתנגדיו טוענים שהוא רוצה להיכנס להיסטוריה ררך המישפט.

פסקדינו במישפט גיבעתי א' היה סימך ררך בתולדות צה"ל ובמיחד בתקופת האינתיפאדה. הוא לא הטיל על ארבעת החיילים עונש חמור די הצורך, לדעת רבים, אך גינה את מעשיהם בלשון בוטה מאין כמוה.

מתנגדיו חולקים על כישורו המישפטי. "עם כל הכבוד לדוקטורט שלו, הוא בלתי צפוי, מזכה ויכוים מוזרים ומרשיע בלי הגי מקה מספקת. הוא מפסיק את הצדדים בחקירה, פועל בניגוד לפרוצדורה ומפתיע את הצדדים. כאשר לפסקהדין במישפט גיבעתי א', בסוגיה של פקודה בלתי-חוקית בעליל, שהוא הנושא הקשה ביותר במישפט צבאי בכל העולם, הוא לא נימק את פסקהדין

מתקדימים ידוע כי בית-הדין המישפטי העליון אינו נוטה לפסול שופטים. במיקרים קודמים, בעיקר בעניינה של השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן במישפטו של השר אהרון אברחמיא, כאשר כינתה אותו השופטת בלישכנה "הטיפוס הזה", וכן בפרשת עורך-הדין רונלד חיים, סירב בית-הדין המישפטי העליון לפסול את השופטת, והיא המשיכה לשבת בדין עד הסוף. אם יפסק בית-הדין המישפטי העליון, במיקרה זה, שיש לפסול את גרוס, תהיה זו התערבות נדירה.

★ ★ ★

מישפטיים המצויים בחומר המישפטי, טוענים שהתעלמותו של השופט גרוס מהמלצתו של בית-הדין הצבאי לעיר עוררים היא חריגה. לדעתם, פסיקתה של אל"מ גילי פלד, נשיאת בית-הדין המישפטי הצבאי של מחוז-הצפון, מפסקה במישפט חיילי גולני שהפקודה אמנם בלתי-חוקית, אבל לא בעיני ליל, הפכה את הקערה על פיה, ויש לתת לשופט חוש, שטרם פסק בעניין, להכריע במישפט גיבעתי ב'. "אייאפשר להאמין שהר

ב מעריציו וגם מתנגדיו מתארים את אל"מ הר"ר עימואל גרוס (41) באותן המילים. ההבדל הוא רק בנקודת-המבט של המסתכל.

אין ספק שאל"מ גרוס, נשיא בית-הדין הצבאי של פיקוד-דרום, הוא עוף מוזר. הוא אינדיבידואליסטי, עצמאי מאוד והולך בדרך-ללא פשרות. ידידיו אומרים שאצלו השחור — שחור מפתח, והלבן, לבן משלג. אדם כזה הוא יוצא-דופן בכל חברה, ובחברה צבאית, שבה הקונפורמיזם הוא חובה, הוא כוודאי בולט בשטח.

"הוא קרייזונג", אומרים אפילו ידידיו, "האבא של הקרייזונים! כשהוא חוטף התקף זעם, הוא מאדים מחימה כמו תרנגול-הודו. אבל זה עובר מהר, ואז הוא מתחרט כמו ילד קטן. יש בו מתיקות כואת."

אצל שונאיו זה נראה אחרת: "הוא איש עצבני מאוד. מהיר-חמה, מתערב שלא לצורך במהלך המישפט, צועק על עדים ועורכי-דין, ומנהל את המישפט בצורה עלובה."

ידידיו אומרים שהוא אינו חנפן, אינו מנסה למצוא חן ואינו מתייפף. ידידיו אומרים שנציגי הצלב האדום, שנשלחו במיותר מלואן כדי לעקוב אחרי מישפט גיבעתי א', שהתנהל לפניו, התרשמו לרעה מצורת ניהול המישפט על-ידיו.

ידידיו מספרים שהוא שקרן וחרוץ עד מאוד. את כל לימודי המישפטים עשה תוך כדי שרותו בצה"ל. כל הזמן ישב בספריה ונבר בספרים. את עבודת הדוקטורט שלו סיים לפני שנתיים, על הנושא "ערימדינה העבודה התפרסמה כספר."

"הוא לא אדם חפוף. הוא כמעט כפייתי בעבודה, ואפילו סגפן ונוזרי כלפי עצמו", אומרים מכריו. הוא אינו מן הנרחקים. כמסיבות חברתיות הוא בדרך כלל עומד לברו, או כתברת רעיונית, רינה, עורכת-דין גם היא, שלמדה איתו באוניברסיטה. לזוג בת, חיילת, ובן צעיר.

גם ידידיו מודים כי באופן פרטי הוא אדם מנומס ונעים, איש תרבותי מאוד. כולם מסכימים שהוא עקשן גורא, "ראש בקיר". עקשנותו היא שהביאה אותו באחרונה לכותרות. הוא מתעקש, למרות כל ההתקפות עליו, שלא לפסול את עצמו מלשכת כשופט במישפט גיבעתי ב'.

★ ★ ★

ארבעת הסניגורים במישפט פנו אליו, כאשר תחילה שמיעת הראיות כי מישפט, ובקישו ממנו לפסול את עצמו, מכיוון שישב לדין במישפט המכונה כיום "מישפט גיבעתי א'", שהיה רומה למיקרה גיבעתי ב'. הסניגורים טענו כי גרוס כבר הביע דעתו הנחרצת במישפט הקודם, גם על הסוגיות המישפטיות של הפרשה וגם על אמינותם של ערימפתה. לכן בקישו ממנו שיפסול את עצמו. גרוס סירב.

הסניגורים עירערו לפני בית-הדין הצבאי לעירעורים, ושם הוחלט כי יש הצדקה לפי ניות הסניגורים. אולם בגלל סיבה טכנית, מכיוון שבקשת-הפסילה נעשתה מאוחר מדי, רק בשלב של תחילת הראיות, איחרו הסניגורים את המועד. היה עליהם לפנות בבקשת-הפסילה עוד בשלב ההקראה של כתבי-האש. שום בית-הדין הצבאי לעירעורים לא פסל את השופט, אבל השאיר זאת לשיקול דעתו תוך הנחיה כמעט בורורה, שעליו לפסול את עצימו. אך גם בעיקבות החלטה זו סירב השופט גרוס לפסול את עצמו.

הסניגורים, היודעים שאין להם מה להפסיד, פנו לבית-הדין המישפטי העליון, בבקשה שיפסול את השופט. הם גם טענו בעתירתם כי שוגג בית-הדין הצבאי לעירעורים כאשר טען שהם איחרו את המועד. הסניגורים הדגישו כי בזמן הקראת כתבי-האש לנאשמי גיבעתי ב', במאי השנה, טרם ניתן פסק הדין במישפט גיבעתי א'. פסקדין זה ניתן רק ביולי ועל כן עלית-הפסולות טרם נוצרה בעת ההקראה. הסכנו ניתן בית-הדין המישפטי העליון את החלטה בסופה.

העברה שבה נאשם עוזה אלחמורה חמורה ומגונה.

חמורה נאשם, והודה במישטרה, באונס צעירה שלקח טרמפ במכוניתו. עליכן היה זה מוזר לשמוע את פרקליטת מחוז המרכז, עורכת-הדין גורית שניט, טוענת כמעט כמו סניגורית.

היא הוכירה שהנאשם התחרט על מעשהו, שהודה בו ושחשך בכך זמן יקר של בתי-המשפט. היא הדגישה כי האפקטיביות של עונש הנגזר אחרי שבע שנים שנויה במחלוקת, והזכירה כי שותפו של חמורה למעשיו נידון על-ידי השופטת שולמית ולנשטיין על שני מעשי-אונס לשבע שנות-מאסר כלכל.

כשם התביעה הציעה עורכת-הדין שניט להטיל על הנאשם מאסר של חמש שנים, מהן אחת המצטברת על עונש-המאסר שאותו הוא מרצה כרגע. היתר תהינה חופפות למאסרו הנוכחי.

השופטים חיים שטיינברג, אליהו מצא ודויד בראופיר, שהיקשו מאור על התובעת, פנו לסניגור, זאב טלמור, ושאלו אותו: "יש לך בכלל מה להוסיף?"

היועץ סירב. לא בכל יום מופיע פרקליטת-מחוז אישית בבית-המשפט. פרקליטת המחוזות הם אנשים עסוקים מאוד, ומתפנים להופעה בבית-המשפט רק במיקרים נדירים ומיוחדים מאוד. עוד יותר נדיר שפרקליטת מחוז מלמד סניגוריה על נאשם.

אילנה אלון, העולם הזה

פרקליטה שניט

יש בכלל מה להוסיף?

פרקליטת-המחוז הופיעה בעצמה כדי לג' מור את המישפט הממושך, שטרם הסתיים, למרות שעברו כבר שבע שנים מיום המיקרה. חמורה כבר הורשע בשני מיקרי-אונס ונידון ל-11 שנות מאסר והוא מרצה כעת את מאסרו.

בגלל סיבות אלה לחץ בית-המשפט על התובעות, שהופיעו לפניו, לגמור את המישפט. פרקליטת-המחוז פנתה בעיקבות לחצי השופטים לקבל את המישפט וביקשה ממנו לעכב את ההליכים, אך הוא סירב. הוא גם סירב לגמור את המישפט ללא עונש של ממש, והפשרה היתה עונש של חמש שנות מאסר, שמתוכן רק אחת תתוסף לעונש הקיים.

כדי לסגור את העיסקה, הופיעה פרקליטת-המחוז בעצמה כדי לשכנע את בית המשפט לקבל את עיסקת-הסניגור שהקלה כליכך על הנאשם.

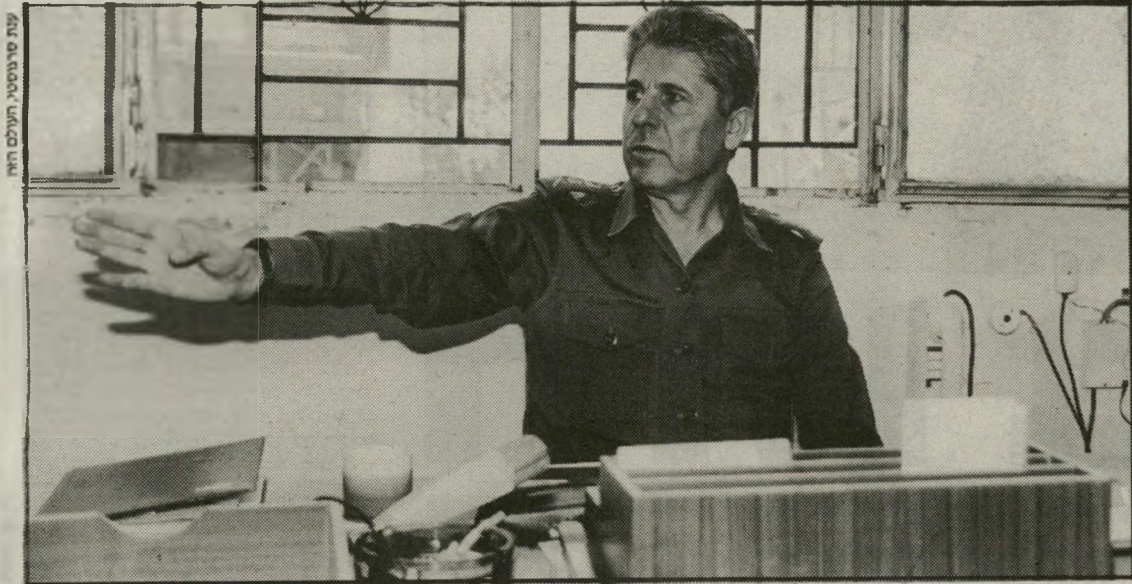
השופטים, שבישיבות קודמות לחצו לסיים את המישפט, היססו לקבל עיסקת-הסניגור קלה כליכך לנאשם. הם הקשיבו לחמורה, שסיפר כי הוא לומד בכלל חשלאות ורוצה להתחיל בחיים חרשים ואחר-כך יצאו להתייעצות. "זה עניין שרורש שיקול בכבוד-ראש", אמר השופט שטיינברג.

הגנרל לחד ח: ידו השמאלית משוחקת. הוא מתקשה בדיבור ומבלה שעות רבות בשינה. אבל הידידה שניסתה להרוג אותו נעלמה. צה"ל שותק מאוד

רון בר

של קרובי-ימישפחה וידידים, כמו שנהג לע- שות תמיד, פעם בשבוע. בין הנוכחים היתה גם שוהא בשארה. קשה היה להתעלם ממנה. לפי עדויות אנשים שראו אותה ותצלום יחיד שלה — אפשר להבין מדוע, הצירוף של

"ש" והא בשארה נרצחה, כך אמר השבוע רוסלבלבנוני, המשרת במינהל האזרחי הכפוף לצד"ל. בפגישה חשאית בחניון ליד מטולה, פתר האיש את התעלומה האופפת את גורלה של שוהא בשארה, האשה

גנרל לחד במפקדת הרבה יותר מסתם ידידה

הנוצרות הפכו ידידות בלב ובנפש. שומרי-ראשו של לחד וכמה נוצרים ישראליים שפגשו בבשארה מתארים אותה כטיפוס עליו מאור וחברות.

שיער שחור ארוך, עיניים כחולות ויודות וגוף של מורה למחול אירובי עזר לה בכל אשר פנתה. בריעבר התברר שבמשך שנים רבות היתה גם חברה ב"חזית הקומוניסטית

שרמה כליכך הרבה צרות לצד"ל, ויש אומרים גם לישראל.

כ-7 בנובמבר 1988, לפני כמעט שנה, ערך הגנרל אנטואן לחד, מפקד צד"ל, כינוס קטן

לחד: אין לו תחליף

הזאת של מינוי מישוה חיצוני מצאה חן בעיני ישראל והמינוי נתקבל בברכה. שירביל ברכאת שמח פחות. בזעם רב הוא טרק אחריה את הדלת, עזב את צד"ל וממקום מושבו בדרום הוא תוקף את דרך הפיקוד של לחד.

אלם מינויו של לחד הוכיח עצמו מכמה בחינות. למרות התרעומת הרבה בדרום ולמרות דרך הפיקוד ב"שלט רחוק", שהיתה נהוגה על-ידי לחד, קיבלו שם, בסופו של דבר, שהוה הרע במיעוטו. הבינו שאין מועמד אחר שלא יגרם לקרע ולפירוד הצבא. לחד חיזק את הקשר עם הצבא הנתצרי בבירות, צבא שממנו הוא מקבל עדיין משכורת חודשית. נטען כי אנשיו של לחד נתנו הבטחה מפורשת לגנרל מישל עאון להתערב לעזרתו במיקרה שלא יוכל לעמוד בהתקפה הסורית. עאון נלחם, לחד לא התערב.

לחד הצליח גם, לפני ההתנקשות, ליצור איחוד מסויים בדרום. אחוז הנוצרים בצבא לבנון ירד מ-90 ל-50 אחוזים ואת מקומם תפסו שיעים ודרוזים. הם עשו זאת בעיקר למען הכסף. משכורת חודשית היום בצד"ל גבוהה יותר ממשכורת שר בממשלת-לבנון והיא עומדת על 50 אלף ל"ר וית לבנוניות.

נוסף על כך ניתנות טובות-הנאה רבות לחיילי צד"ל, וב"ראשן אישור מטעם מישוד-העבודה הישראלי לקרובי-ימישפחותיהם לעבוד בישראל. זהו צינור נשימה כלכלי חיוני מאוד בדרום.

לחד, לפי שעה, חיוני מאוד לשמירת היציבות. כרגע אין לו תחליף.

ינתיים נמשכות התמורות בצד"ל. הקצין חלבנוני הראשון שניסה לגבש כוח נוצרי בדרום היה איש-צבא בשם שדיאק. הוא הגה אז תוכנית שראנשמר לבל המוסל"מים מדרוס-לבנון והקמת מדינה נוצרית עצמאית. בגלל קנאות ובעיות מיקוד סולק שדיאק מהצבא והוא מתגורר כיום בנהריה ועוסק במיסחר פרטי.

את מקומו תפס הקולונל סעד חדאד, האיש שהקים למעשה את צד"ל. הוא שהפיה רוח פטריטית באנשיו. הסיפורים על חדאד, הדוהר על ג'יפ בראש הגייסות, עדיין מהדהדים בדרום בערגה. רבים מתרפקים על הימים ההם. לחד לעולם לא היה מצליח, גם בלי מתנקשת, להגיע לדרגת הכאריזמה שלו. לפני כשנתיים נפטר סעד חדאד מסרטן.

לצה"ל נוצרה בעייה גדולה במינוי מפקד חדש. כמה אנשים לטשו עיניהם אל התפקיד. בראש הרשימה עמד אז שירביל ברכאת, סגנו של חדאד. אחריו בתור היו עוד קצינים בצד"ל, וס ראש "מיליצית הארזים", איתאם סאקר, עשה שרידים.

בצה"ל חששו ממינויו של ברכאת. ראשית מפני שהיה ידוע כימיני קיצוני ושנית מפני שמינויו היה גורם להתמר"מות רבה בקרב יתר הקצינים. יש המשווים את מאבקו הירושה של אז בצד"ל למאבק הירושה על כס הרמטכ"ל. אלא שבלבנון אמצעי-המאבק שונים, ומאבק כזה היה הורס את צד"ל הקטן והשבירי.

אמין ז'ומייל, נשיא לבנון, הוא שהעלה בסופו של דבר את הרעיון הגואל. מאי-שם הוא שלף איש-ביירות בן 60, גנרל לשעבר, מנשינו בצבא לבנון, אחד אנטואן לחד. הפשרה

מתקשה בדיבור ומבלה שעות רבות בשינה. פציעתו של לחד שימחה את אויביו צד"ל ויצרה חשש בצד"ל.

וביקש לסדר לה הסעה הביתה. קצת לפני היציאה שלפה בשארה אקדח קטן מארנקה וירתה שני כדורים בקוטר 0.22 מ"מ. הראשון החטיא, אולם השני פגע בסיעוף אבי העור-

בתחילת נובמבר 1988 החליטו מפקדיה שבשארה מיצתה את יכולתה לספק מידע והורו לה לחסל את לחד. שתי גירסות קיימות לסיבות שהניעו את בשארה לבצע את ניסיון

שוהא הפכה בת"בית במעונו של לחד. כפי עמים הראשונות עוד בדקו אותה בכניסה, אך לאחר מכן ויתרו על הבדיקה. שוהא הצליחה לדלות ידיעות רבות על הנעשה בתוך צד"ל

ההסתבכות של פרשת המתנקשת שור
הא בשארה התחילה, למעשה, שעות אחד רי ההתנקשות. אורי לובראני, מתאם פעולות צה"ל בלבנון, נחרד מהאירוע. צד"ל נחשב לבכ"טיפוחיו. לובראני החליט לנסות ולסחוט גם את הטוב מהרע הזה. במשך זמן רב לפני כן ניסתה יק"ל (יחיד דתיקישור-לבנון), בראשות לובראני, לש-נות את התדמית של צד"ל. לצבאו של סער חדאר יצא פעמים רבות מוניטין לא חיובי, בלשון המעטה. הוא תואר כאוסף של נוצרים קנאיים ושכירי-חרב. יק"ל ניסו לשוות ל-צד"ל תדמית של צבא מכובד בעל מערכת חוקים וקוד מוסרי. שוהא בשארה הופיעה בדיוק ברגע הנכון כדי להוכיח את התיזה החדשה.

בהורעות לעיתונות ובהצהרות לתיקשורת הרגישו אנשי יק"ל ואנשי צד"ל את ההתנה-גות ההומאניות שגילו שומרי-ראשו של לחד כלפי המתנקשת. הוסבר שהיא הועברה לכלא אליחייאם ליד מרג"עיון ושגנרל לחד ישפוט אותה בעצמו.

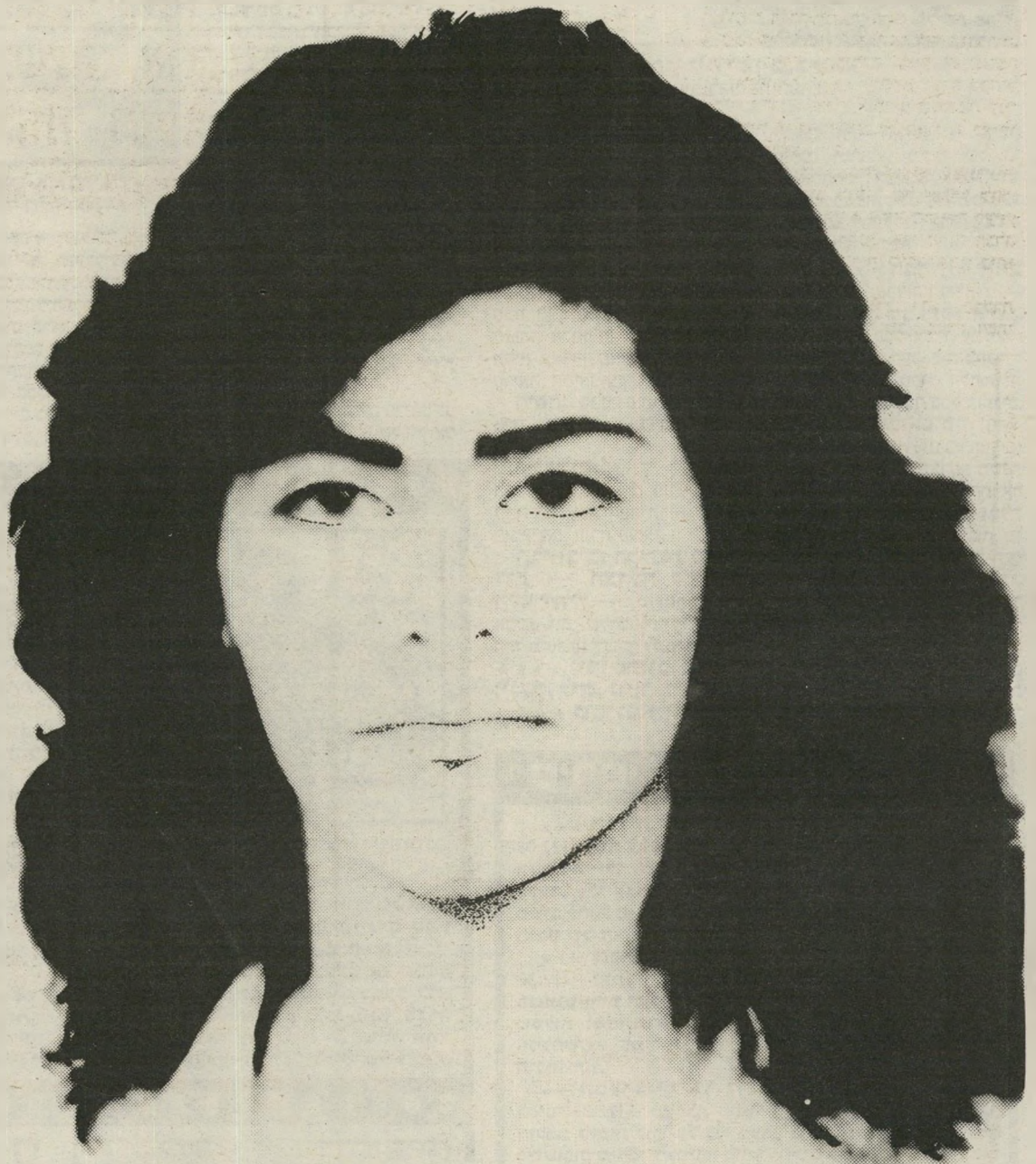
בכל הראיונות ניסו להראות שהתנהגות השומרים היא ההיפך מהמצופה מהמנטליות של ארץ-הארזים. הפירסום התיקשורתי של אז סיבך את העניין. היום, איש לא מוכן לדבר על בשארה. הודאה בהריגתה תתפרש שוב כהתנהגות ברברית של הצד"לניקים ותעמוד בסתירה לדימוי החדש.

מאז לא ברור מה עלה בגורלה של בשארה. איש כמעט לא שמע עליה. אחד מהשומרים לשעבר בכלא אליחייאם אמר להעולם הזה: "ראיתי אותה כמעט בכל יום בימים הראי-שונים אחרי ההתנקשות. היא היתה יושבת וקוראת ספרים בצרפתית ובערבית, כנראה משהו קומוניסטי. אחרי חודש בערך היא נעלמה. שאלתי מה קרה לה, אמרו לי שהיא קיבלה מה שהגיע לה".

אנשים נוספים בדרום-לבנון אישרו את הדברים. חלקם אף צחק למישמע השאלה. התשובה נראתה להם כרורה מאוד.

זכי ג'ובראן, ראש המועצה המקומית גוש-חלב, טוען, בניגוד לדברים שאומרים עליו, כי אין לו קשר ישיר עם צד"ל. בכל זאת אמר: "תגיד לי, אתה משוגע? יש לך איזה שהוא ספק שהרגו את המנוולת הזאת?"

צה"ל ויק"ל הגיבו גם בעניין הזה כדרכם בקודש. לישיבת דובר צה"ל הודיעה שלמיטב ידיעתם בשארה חיה וקיימת בכלא אל-חייאם. חוץ מזה, הרגישו ההודעה, זה עניין פנימי של צד"ל ויש לשאול את צד"ל בעניין. מלישכתו של אורי לובראני נמסרה תגובה

שוהא היא נוריצה

דומה. דובר צה"ל התבקש לאשר סיור בדרום לבנון ומיפגש עם אנשי צד"ל, אולם סירב. (שש בקשות הועברו בשנה האחרונה). נטען גם שקציני צד"ל אינם מוכנים להיפגש עם עיתונאים. כך יצר צה"ל עירפול מלא בכל המרחש בדרום לבנון. לדיכרי מקורבים לצד"ל, וביניהם שומרי-ראשו של לחד, אין לק צינים, למעט לחד אולי, שום בעייה להיפגש עם עיתונאים וצה"ל הוא האוסר עליהם את הדבר.

ניסיון להעביר שאלה בעניין בשארה לק ציני צד"ל נתקל ב-"אין תגובה" תקיפה ביותר.

קים מהלב ליד שמאל. שומרי-ראשו של לחד הסתערו עליה מיד. היא לא גילתה התנגדות כלשהי.

הירייה הקטנה הזאת מוטטה את כל בניין הקלפים של צד"ל. הגנרל לחד הובהל במצב קשה מאוד לבית-החולים רמב"ם. למרות היר דעות מרגיעות של הרדיו בדרום-לבנון, היה ידוע שלחד מפרפר בין חיים ומוות. בדרום היה קיים חשש מפני תהליך של אי-יציבות וחוסר-ודאות לגבי העתיד. חייו של הגנרל ניצלו בזכות הטיפול המצויין שקיבל כישי ראל, אולם גם הטיפול הזה לא הצליח להשיב אותו לאיתנו. ידו השמאלית משותקת. הוא

ההתנקשות. ברור היה לה שלא תישאר בחי-יים.

הראשונה טוענת שלהט הקומוניזם והשיני אה לישראל ולמשתתפים איתה פעולה בערו בעורקיה. השניה אומרת שבשארה אולצה לעשות את המעשה בגלל לחץ שהופעל עליה. הסורים, כך טוענים, איימו להרוג את הוריה בכיירות. אביה, אנב, שמע על המעשה רק ברדיו. פאואז בשארה הודיע מיד שבתו מנודה מהמישפחה.

כאותו יום, אחרי-צהריים של ה-9 בנובמבר, בר, אחרי ששתו קפה בצוותא במשך שלוש שעות, ליווה הגנרל את בשארה לדלת,

ובדרום-לבנון. היא התקרבה מאוד לגנרל וכי-שהיו במצב-רוח נינוח במיוחד אף היתה שרה לו. השמועה טענה שהיא היתה הרבה יותר מאשר סתם ידידה.

ורמים מסויימים
והמהזיר אף דאג להביע באוזני הגנרל את ראגתו לשלומה. הגנרל לא הקשיב. שלושה חודשים לפני ההתנקשות, התפר-צץ מיטען-נפץ ליד דרך שבה היה אמור הגי-נרל לעבור באותה שעה, לא רחוק מביתו. שוב הגיעו אזרחות ולחד לא התייחס אליהן.

נוכחי המטרה מקדשת את האמצעים

אחד השחקנים המופלאים של פולין, דניאל אולבריצקי, חזר הש' בוע למולדתו אחרי שנכח בהצגת הבכורה של סרט שהפיק ושיחק בו, ההיסטוריה האחרון, בפסטיבל הסרטים הלאומי היווני בסלוניקי. השחקן המחלק את ביתו בין פולין, צרפת וגרמניה (שם הוא גר עם אשתו הנרייט), השחקנית הגרמניה ברברה סוקובה) היה מאושר לחזור הביתה בפעם הראשונה זה שנים רבות: "אני מאושר לראות את הממשלה החדשה. כל חיי חלמתי לראות את הרגע ההיסטורי הזה והפעם אני יודע שאם אני ושכמותי לא ננצל אותו, נחמיץ הזדמנות מיוחדת

שחקן אולבריצקי
הכל למען המולדת

במינה לשקם את פולין." ככוונתו של אולבריצקי להי' רתם אישית ולבקש כמה מחבריו להירדם למסע-התרמה של קהי' לות פולנים ברחבי העולם המע' רבי, כדי לחסל את העוני בפולין. "אני מתכוון לקבץ גרבות, כדי לחלק את הכסף לעניים. יש פו' לנים עשירים בעולם שאין להם כל בעיה לתרום, ואני מוכן להשפיל

מבט ולפשוט יד ולברך להוציא את העגלה מהבז'." אולבריצקי יצא לארצות-הברית לא לפני שסיכם עם המלחין-המנצ' צח הרגול קז'ישטוף פנדרצקי את הופעתו כביצוע-בכורה בפולין של היצול מנטו וארשה, יצירתו של ארנולד שנברג, שבוצעה בישראל, כשאת תפקיד היהודי הניצול, שי' בוצע בארץ עלידי שמואל סגל, ימלא אולבריצקי.

"אני רואה בכך שליחות מוסרית עליונה, בעיקר משום שאני נוצרי פולני ומשום שאני רוצה למחות על האווילות וחוסר-התחשבות שהפגינו הפולנים ומי שיום את השטות הנוראה של הקמת מיניו באשוויץ. מי שמכבד את רתו של האחר יודע שאין להקים בית-תפ' לה על בית-קברות מקודש לדעהו." בביצוע היצירה תשתתף הזמרת ג'סי נורמן. אולבריצקי יעלה עם כריסטינה ינדה את נדנדה לשניים של ויליאם

משמעות האהבה

סיפור קצר על אהבה
(לכ, תל-אביב, פולין) -
מלאכת-מחשבת מניימ

ליסטית של בכיר בימאי הקולנוע של פולין היום, קז'ישטוף קישלובסקי. סרט קצר ומתומ' צת, שאין בו שום פרט מיותר והוא מדהים דיוקא בפשטות הקיצונית שבה הוא נוקט. נער בן 18 מוכה אהבה לאשה בשלה ומרידה, החיה בדירה שממול. הוא מצץ לתוך חייה, ובתמורה, היא מעניקה לו שיעור קודר וציני בחוסר המשמעות והתוחלת של מתגשים נעלים, כמו אהבה, שבה חדלה להאמין אחרי האכז' בות שבהן התנסתה. הנער התמים נשבר מול הקשיחות שבה הוא נתקל והאשה נתקפת יסו' רי-מצפון כשהיא מגלה כי הוא עדיין אינו כשיר לעמוד מול לקחי-החיים, כמוה. קישלובסקי קאשר יחד תבילה הומנוגנית לח' לוטין מוצדקת במני עצמה. הוא מתאר בדייק' נות מופלאה ואכזרית עולם של אנשים בודדים, הפוחדים לחשוף את עצמם, כי למדו שכל חשי'

גראצינה שאפולובסקה: חסד ונאמנות

פה אינה אלא פתח לאכזבה חדשה. קישלובסקי ממחיש את האווירה של פולין היום בחריפות ששום סרט פוליטי אינו מגיע אליה, ושני שחקניו הראשיים, גראצינה שאפו' לובסקה ואולף לובאשנקו מעבירים אל הצופה עולם שלם של רגשות ומחשבות, כמעט ללא דיאלוגים. הסרט הוא פרק ששי מתוך סדרה של עשרה סרטים על עשרת הדיברות, אחד האירועים הקולנועיים המדוברים של השנה.

גם האלים צוחקים

אריק הוויקינג
תל-אביב, אנגליה -
עוד אחת מהרפתקות הצאצ'

אים של חבורת מונטי פיטיון, המיועדת בעיקר למי שנימנה על חסידי החומור הפרוץ שלהם. המשל המודרני הזה נשען על המיתולוגיה הצפונית, אליליה ופולחנית. הגיבור, אריק, שייך לשבט ויקוניע נמרצים הבוזזים ואונסים בחדווה רבה, אבל הוא בכל זאת מוסרד מה' אלימות שמפנין השבט שלו. בהשראת האלה פראיה הוא מגייס חבורה היצאת יחד עימו אל מעבר לים, כדי להעיר את האלים משנתם, ולגרש את עידן האופל מן העולם.

כל ההרפתקות העוברות על אריק וחבר מר' עיו בדרכם לאסגארד, מקום משכנם של הא' לים, אגדן אלס השתקפויות בראי עקום למציאות מוכרת היטב. לדוגמה, אותה ארץ מופלאה, שחיה באושר ובעושר על עברי פי פחת, נידונה לצלול למעמקי האוקיאנוס ברגע שטיפת דם אחת תישפך על אדמתה, כמו

גונס ורוני: מעבר לקשת בענן

העולם המערבי מול האיום הגרעיני. תערובת של בדיחות אנגליות ורמיזות מתו' חכמות, אלים שהם חבורת ילדים מפונקים וקאפריזים והרבה השתוללויות, הם מסיימי ההיכר של מונטי פיטיון. הבעייה העיקרית של הסרט היא שרק הבימאי, טדי גונס כמלך הארץ הנועדה לכלייה והשחקנים ג'ון קליז בתפקיד-אורה של עריץ צמא-דם ופרדי גונס כמיסינר נוצרי, שייכים לאסכולה זו של חומור.

שחקן ניקולסון ב, באטמן
נב להם את הסרט

למות (לכ, טאיוון) - איטי, מופנם ומופלא, סירטו של הו' הסאורהסיאן, המשחזר את ילדותו ונעוריו בשפה קולנועית משובחת וקפדנית להפליא. קחו נשימה ארוכה ולכו לראות.

*** הבהלה לזהב (קולנוע 2, ארצות-הברית) - צ'פלין מחפש זהב בצפון הרחוק. אולי המבריק בכל סרטיו, עם האל-גוריות שלו על רעב, בית מתנדרג על קצה צוק, ומחול הלחמניות המפורסם. סרט חובה בכל הזמנים. *** הלואסופין (פרז), ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים) - קומדיה ישנה ומסורפת משנת 1941, שהכל קורה בה בלי התראה מוקדמת. הגיבורים עוברים מעלי' לה לעלילה, שולפים בדיחות מן המותן ומלגלים בהנאה על תעי' שיית הקולנוע. מוצר יחיד במינו, שגם הבימאי הייס פוטר לא חזר עליו מעולם. *** אורות הכרך (גורדון, ארצות-הברית) - כולם יגידו שזה סיפור תורכי, אבל אהבת הנורר הניצחי למוכרת-הפרחים הי'

סירטי קולנוע בטלוויזיה

*** הסייח השחור (יום רביעי, 18 באוקטובר, בשעה 22:05) חנינה לכל אוהבי החיות. סיפור הידיות האמיצה, הקושרת ילד לסוס פרא אצילי, נועדה אולי לבני-נוער בלבד, אבל עבדה בתי-הקולנוע גם על המבוגרים. הסיפור חשוב פחות מן הצילום המופלא של ג'ונתן קרונוות והבימוי הנבון של קארול באלארד.

*** חמים וטעים (יום ששי, 20 באוקטובר, בשעה 22:30) - קומדיה מטורפת ומזהירה של בילי ויילדר על ימי הגאנגסטרים העליזים, עם טוני קרטיס וג'ק' למון, הלוכשים שמלות ומסתתרים בתוך תזמורת נשים ומרילין מונרו, המלחשת זמירות, כמו שרק היא ידעה. קלאסיקה הוליוודית.

*** המערב על כף ידה (יום רביעי, 25 באוקטובר, בשעה 22:05) - מערבון הומוריסטי של ג'ורג' קיוקור, שבו חולפת סופיה לורן על פני מערב פרוץ ומשתולל כאשר רק מחשופה, מירצה ואנתוני קווין עוזרים לה לעבור בשלום בין הכדורים המעופפים.

עיוורת היא אחד השיאים ביצירה של צ'ארלי צ'פלין. נוגע לב ומצי' חיק עד רמעות.

*** שכרים ווידא-רטיים (צפון, ארצות הברית, מוצג גם בחיפה ובירוש') (לם) - תרגיל מבריק בשיחות מלוכלכות בין פרקליט מיוחס, אשתו הצנונת, גיסתו המתירנית וידידו האימפוטנט המראיין נשים על חוויותיה המיניות. הבימאי סטיבן סודרברג הצעיר מצייר תמר' נה מאלפת של מוסר שנות ה-90. *** באטמן (רבחן, אר צות-הברית, מוצג גם בירושלים וב חיפה ובבתי-קולנוע נוספים ברחבי הארץ) - אייאפשר להחמיץ את השעשוע הקולנועי האופנתי ביר' תר בעולם. ג'ק' ניקולסון שטן עליון ומייקל קיטון האביר ברמות העט' לפי קישוט משכנע: קים באסינג'ר.

עדנה סיינר
העולם הזה 2720

גיבסון. "מגיע לפולנים גם לצחוק קצת", הוא אומר.

תודין חובה לראות

תליאביב: עת לחיות ועת למות, הבהלה לזהב, אורות הכרך, שכרים ווידא-רטיים, מיכתב מאשה אלמונית, בנל המילחמה ההי', פאדרה פאדרונה, ואז, נערת קריאה, הלואפופין.

חיפה: שכרים ווידא-רטיים, פאדרה פאדרונה, נערת קריאה.

ירושלים: בנל המילחמה ההי', שכרים ווידא-רטיים, קפה בנדר, חלף עם הרוח, הלוא פופין, ואז, נערת קריאה.

תליאביב: הקרנות מיוחדות - הצדעה לקולנוע הישראלי - (סיומסק תל-אביב, יום שלישי/רביעי/חמישי החל מ-10:30 בבוקר לתוך הלילה). *** יומן סרלוב, סרשת וינשל, לחם, נועה בת 17. *** קובי ומאלי, מחבר

איים, חמסין, השימלה, הבני' נה השחורה, הגלולה. הצגות בכורה בישראל: ברלין-ירושלים, (ישראל צר פח, עמוס גיתאי). רכבת העמק, (ישראל, יונת פז).

שתי הצגות בכורה של שני סרטים העוסקים במשבר המיתוס הישראלי. הראשון ברלין-ירר' שלים, ייצג את ישראל בפסטיבל ונציה וזכה למחמאות רבות מצד העיתונות האיטלקית. הוא דן בשבר החלום הציוני, דרך דמוי' תיהן של אלוה לסקר-שילר ומנייה שוחם, ומעביר חוסימקביל בין הי' ימים ההם לזמנים הטרופים האלה. הסרט השני, רכבת העמק, עוסק במיתוס הגבריה-השוביניסטי הישראלי, על רקע קיבוץ בעמק יזרעאל.

תליאביב
עת לחיות ועת

מי היו הרוצחים?

יורה... והנה, כאשר שמעה אלישבע את ברכת מרים, רקד הילד בביטנה. אלישבע נתמלאה רוח־הקודש וקראה בקול גדול: ברוכה את בנשים, וברוך פרי־בטןך!"

אמנם, השם עידכרם אינו מופיע בספר. אך המסורת הנוצרית קבעה שזוהי המקום. מכאן ריבו הבניינים היפים — כנסיות, מנזרים, בתי־ספר וכו' — בעידכרם.

המינזר, שבו שהיתי, הוקם לפני 136 שנים, אחרי הטבח הגדול שערכו הדרוזים בנוצרים בלבנון. (מילמת־האזרחים הנוכחית התחילה למעשה כבר אז). היתומים הקתוליים הובאו לארץ, ואחיות־ציון הקימו למענם בתי־יתומים בעיר כרם. ברבות הימים זה הפך גם מיקלט לילדים ממזרח ירושלים, בשעה שבעיר השתוללה הקרחת. רק לפני 30 שנה, כמעט במיקרה, הפך המקום לבית־הארוחה.

כמה מן העצים במקום נראים כבני 130, וגם חלק מן הבניינים. ביום של שרב לוהט שררה בהם קרירות נעימה. זוהי ארץ־ישראל הישנה, הזכורה לי מילדות.

עידכרם כולה היא אכן אי. הכפר הערבי נשאר על כנו.

ריירו הנוכחיים שיקמו את הבתים על פי סיגנונם המקורי, ויש שם בתי יפהיים המתאימים לנוף הארץ, והטובלים בכוסתנים של רימונים, זיתים ותאנים, שנתורו מן הכפר הערבי. בסימטות עידכרם אפשר לחלוט על ארץ־ישראל כפי שיכלה להיות, אלמלא המליחמה בין שני העמים. אבל כשמרימים את המבט אל פיסת ההרים, נשכרת האשלייה.

לאורך קרה־קיע, כמעט בכל הכיוונים, מזדקר גוש־הבטון של השיכונים הישראליים, שרשרת של כיצור שחצני, מנוכרת ושתלטנית, שכולה הכרזת־מליחמה על הנוף של ארץ־ישראל. שוב ושוב עלתה במחיי המחשבה: רק מי ששונא את הארץ כמו שהיתה מסוגל לעוות ולכער עד כדי כך את הנוף שלה. ועל אחת כמה וכמה כשכל זה נעשה תוך ריקלום בלתי־פוסק על "אהבת ארץ־ישראל". שהרי כל השיכונים הנוראים האלה נבנו כדי, "להקפיד את העיר הערבית", וכדי "להבטיח את עתיד ירושלים כבירת־ישראל הניצחית".

ירושלים שלא חוברה לה יחדיו, ושיכונים סביב לה. שום משרור לא יחבר תהלים לכבוד הוועדה הקפואה הזאת. אילו קם רידד המלך לתחייה, היה נחרד.

בעידכרם עצמה אפשר לשכוח את הוועדה, אם אין מביטים בפסגות ההרים. במסעדות־הגולאש של מישפת פיר — ארבעה שולחנות, בסך הכל — מין אי בתוך אי, אפשר לאכול את אחת האחרות השוכנות ביתר שיש בארץ, ובפונדק הסמוך אפשר ליהנות מאווירה ישראלית צעירה. אחר־כך אפשר לחזור לשלווה של מיתחם המינזר, שבו גם הציפורים מצייצות בלחש.

איבי ידיר

סלח לי על שלא הצטרפתי לחגיגת הפרידה ממך בשערי הכלא.

אינני מפקפק לרגע בכוננות הטובות של כל הבאים, שראו חובה לעצמם ללוות אותך עד לשער. גם אם אחרים באו בעיקר כדי להצטלם ולהתפרסם כבורח־מנוח, זוהי גם הכינה שלך. בכל זאת חודרת עם המעשה שלך, וזה טוב.

שאלו אותי מדוע לא באתי, והנה ההסבר:

פספסו אותך מפני שנפגשת עם ראשי אש"ף. שפטו אותך על פי חוק החותר תחת יסודות הרמקוסטיה ושלטון־החוק. אם יש דבר הראוי לתואר הפרדוקסלי, חוק אנטי־חוקי, הרי זה חוק־תועבה זה, ההופך את הש"א אפה לשלום לעבירה פלילית.

מי שמתנגד לחוק הזה, אינו יוצא די חובה על־ידי זה שהוא מלווה אותך לשערי־הכלא.

במיקרה זה יש רק דרך לגיטימית אחת להביע חודרת: לחזור על המעשה שלך ולשאת בתוצאות, כמון.

לאנשים המהווים אין אפשרות כזאת, ואם ליוו אותך והפיגנו בצורה זו את רגשותיהם — בבורכו.

אבל כל האנשים החשובים שבאו איתך עד לשערי הכלא — חברי־כנסת, עסקנים, סופרים ואמנים — להם יש דרך אחרת. אילו היו מרכיבים מישלח של 100 או 500 איש ואשה ונוסעים לתוכם כדי לדבר עם יאסר ערפאת על השלום, כי אז היה זה מעשה הראוי לשמו. הייתי רואה כבוד לעצמי להשתתף בהפגנה כזאת של חודרת איתך ועם הצורך הלאומי לחסל "חוק" זה, למרות שכבר נפגשתי עם יאסר ערפאת ועוררו הבכירים פעמים רבות.

עד אז, אסתפק בהבעת חודרת עם מעשיך האמיצים מעל גבי עמודים אלה. חזק ואמץ.

איבי

אני מוותר מראש על כל זכויות־היוצרים לגבי הצעה זו. אבקש רק לזכור מי הציע את ההצעה הגואלת.

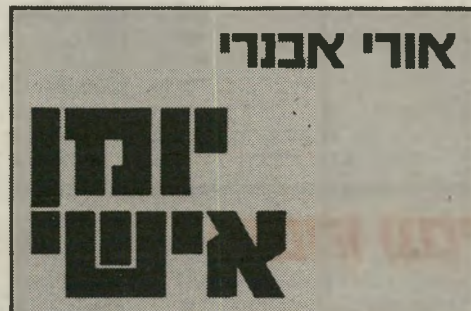
כך התחיל הטראנספר

השבוע לפני 50 שנה, ב־11 באוקטובר 1939, הופיע הקטע הבא בעיתון האמריקאי שהופיע בפאריס, הראלד טריבון:

"השינוי הגדול הטוטאליטארי של אירופה המרכזית והד מיוחסת החל אתמול, כאשר הגיעו חצי תריסר אוניות גרמניות לנמלי אסטוניה ולטוניה. הן הביאו לגרמניה את הראשון נים מבין כ־30 אלף בני־אדם, בני הגזע הגרמני, החיים באסטוניה, ומבין 60 האלפים החיים בלטוניה.

"ביצוע התוכנית יכלול את הטראנספר (כך במקור) של המיעוטים הגרמניים ברוסיה, בהונגריה, ברוסיה וביוגוסלביה.

"תמורת האריים ב־100 אחוזים מקווה ברלין להיפטר מן המיעוטים שלה, שגדלו מאוד באחרונה — פולנים, יהודים

ובני לאומים אחרים. לפי אחת השמועות ימצאו כמה מיליוני צ'כים בית חדש ברוסיה."

קטע זה נכתב כשישה שבועות אחרי שהיטלר פתח במליחמת־העולם השנייה, וכשיקבות בריתו הנתעבת עם סטאלין.

"הטראנספר" היה חלק מן המקדמה־ממכר של שני הרודנים, גדולי הפושעים של המאה ה־20.

כולנו יודעים איך הסתיים "הטראנספר" הזה לגבי היהודים. כראי גם לזכור איך הוה הסתיים לגבי הגרמנים עצמם, אחרי שהיטלר עצמו המציא את רעיון "הטראנספר" של אויב לוסיות שלמות, הסתיים התהליך ב"טראנספר" של מיליוני גרמנים מצ'כוסלובקיה, מפולין, וממזרח־הים גרמניה עצמה. הם גורשו למחנות, תוך שעות, מן החבלים שבנם חיו מדור־דורות, כשהם נושאים על גבם רק את הבגדים שלבשו.

איש תחת גפנו

היו לי ארבעה ימים למנוחה, וחפשי אישואו אי. לא יכולתי לנסוע לאי יוון, מפני שהזמן היה קצר מדי ולא היה לי חשק לשלם מס־נסיעות.

לא יכולתי לנסוע לאי האהוב עלי ביותר, ירושלים המיוזרת. יש שם אינתיפאדה. (ביליתי שם את החופשה האחרונה שלי, ארבעה ימים בראש־השנה 1987. ארבעה ימים מבלי לצאת מבין החומות. ממש ברגע האחרון, בריוק לפני האנתיפאדה. מתנת שמיים.)

מצאתי אי אחר. המינזר של אחיות ציון בעידכרם. זהו גרעין. הטלוויזיה לא פעלה. הטלפון לא פעל. לא היו עיתונים. רק גן נהדר, פרחים, עצים שופע־פרי. ישבתי ישיבה נגינית — איש תחת גפנו ותחת תאנתו. את השקט אפשר היה לחתוך בסכין ולארוז בחבילות. כמה פעמים ביום נשמע ריגורן של פעמונים.

במינזר יש שבע נזירות, בלי מדים, נשים אהודות, ידידותיות להפליא, בעלות חוש־המור, צרפתיות הרובות גם עברית. בקצה המיתחם יש בניין נוסף ובו נזירות במדים, נראות ואינן נשמעות, העובדות בגינה ובמכבסה מבלי להשמיע הנה. הן קרירות "אחיות מהרדות", החיות בעולם פנימי משלהן.

זה שנים רבות לא שהיתי בעידכרם. זהו אי אמיתי. הוא מוקף בטבעת של הרים מיוערים, המשובצים בכנסיות ובמינזרים.

קרושת המקום לנוצרים נובעת מסיפור המופיע בפרק הראשון של הבשורה על פי לוקס בברית החדשה. מסופר בו על אלישבע, אמו של יוחנן המטביל, שהיתה דורנית של מרים הקדושה.

אלישבע היתה עקרה ובאה־בימים, כאשר הרתה ללדת. מלאך בשר על כך לבעלה, זכריה הכהן. אותו מלאך — ואולי מלאך אחר — בישר גם למרים הקדושה שהיא עומדת ללדת, למרות שהיתה בתולה.

מרים הלכה מנצרת לעידכרם (כ־150 ק"מ) כדי לבשר על־כך לאלישבע. על פגישת שתי הנשים ההרות סיפר לוקס: "מרים קמה ומיהרה ללכת אל איוורה, אל אחת מעררי

קיבתי התהפכה כאשר שמעתי השבוע את הנאומים המפורנים של העסקנים על קבר־החללים של מלחמת־יוס־הכיפורים.

שוב המליצות הנבובות, שוב הסיסמות השחוקות להרגעת המישפחות השכולות, להרגעת המצפון הלאומי, להרגעת עצמית.

מה אתם מפטפטים על הגבורה, על הקורבנות היקרים, על השכול והכאב?

ומה מקשקשים בעיתונות על המחיר של גולדה, על ההפתעה, כאילו כל האסון לא היה אלא טעות טכנית?

ואני רוצה לקום ולצעוק: הבחורים האלה לא נפלו בגלל טעות! הבחורים לא נהרגו במיקרה: הם נרצחו!

הרוצחת היתה גולדה מאיר! במשך שנים חיבלה האשה הטיפשה והשחצנית הזאת בכל סיכוי לשלום. במשך שנים שפכה קיתונות של בוז ולעג על כל יוזמת־שלום של אנור אלי־סאדאת והמלך חוסיין, ורדה בשינאה עיוורת את כל שוחרי־השלום הישראליים!

מלחמת יוס־הכיפורים לא היתה בלתי־נמנעת. אפשר היה למנוע אותה, בקלות! אילו שעו לאוהרתינו, אילו הקשיבו לגורמים הערביים, אלמלא התייחסו בזלזול תהומי לרגשות הפלסטינים — אלפיים הצעירים הישראליים היו כיום בחיים!

גולדה

חשוב לזכור זאת! חשוב לקרוא זאת מן הגגות! חשוב לצעוק זאת בכל אזכרה!

לא רק ששהיטוריה תזכור את הרוצחת — אותה ואת עוזריה, חסידיה השוטים ומלחכי־פינכתה, הממשיכים למלא תפקידי־מפתח במדינה.

אלא גם כדי להזהיר מפני הבאות. כי השיטות של גולדה חוגגות בקירבנו שוב. שוב מרברים אצלנו גבוה־הגבוהה על השלום, עווד שעושים את הכל כדי להחניק באיבו כל זיק של שלום. שוב משיבים ירקס את כל יוזמת־השלום של הערבים. שוב שולחים לכלא את רודפי־השלום הישראליים.

גולדה הרוצחת חיה וקיימת, והיא ממשיכה לנהל את המדינה. היא מאיימת על חיהם של אלפים ורובות מכנינו, קורבנות המליחמה הבאה!

חובה היא להטיל על פוליטיקאים את מלוא האחריות למעשיהם ולמחדלהם. ואם הם מביאים לרצח המוני — יש להצביע עליהם ולומר בפה מלא: הם הרוצחים!

השלום של רעולי־הפנים

אינני יודע מדוע עושים בעיות כאלה סביב המישלחת הפלסטינית.

בסדר, ממשלת־ישראל אינה רוצה לשבת עם אנשי אש"ף. אבל כל הפלסטינים הבאים בחשבון הם אנשי אש"ף. אין טעם לשבת עם מי שאינו איש אש"ף, כי הריבוי שלו לא יהיה ריבוי וההתיימה שלו לא תהיה חתימה. היא לא תחייב איש.

אז מה הפיתרון?

יש לי הצעה פשוטה לגמרי: הנשיא חוסיני מובארכ ביא לשולחן המשא־המתן עשרה פלסטינים רעולי־פנים. הם לא יוצגו בשמותיהם, אלא רק בשמות־צופן: אבראחם, אברכאד, אברמוצטפא וכו'.

מולם יישבו עשרה ישראלים, שיימונו על־ידי ממשלת־ישראל. גם הם יהיו רעולי־פנים, ויווהו בשמות כמו ראובן, שמעון, לוי וכו'.

מכיוון שממשלת־ישראל לא תדע מי הם הפלסטינים שליד השולחן, היא תוכל להכריז קבל עם ועדה שאינה יושבת ביורעין ליד שולחן אחד עם "הגאנגסטרים של אש"ף", כלשון הוהב של יצחק רבין. הפלסטינים, מצידם, יוכלו לטעון כי לא ישבו יחד עם "הגאנגסטרים של רבין", כלשונם.

כאשר יושג ההסכם, יחתמו הפלסטינים בכוכבים או בצלבים, והישראלים במגיני־דיד. המצרים יאשרו את תוקף החתימות של הפלסטינים, והאמריקאים את תוקף החתימות של הישראלים.

אחרי שיושג ההסכם, במילא לא יהיה חשוב מי ישב ליד השולחן. יקבעו רק התוצאות.

והיפה אנט בילתה את הערב בחיק המישפחה בביתם בסביון. פלאטו-שרון ישב בחברת כמה ידידים וכאשר התעייף נשארה המזכירה קלר הרגלים לרקוד בלי ליאות בחברת נשותיהם.

אך כנראה שקינאת המתחרים גרמה לכך שהמיטרה הגיעה למקום וביקשה להפסיק את השמעת המוסיקה. מוסה מוכן היה להישבע שלא היו אלה שכניו הערביים, מכיוון שכולם היו אורחיו.

150 איש לארוחת-ערב מפוארת על חשבון הבית. התקליטן השמימי מוסיקה יס-תיכונית, החוגגים אכלו ורקדו על רקע הדקלים והצמחיה השופעת, באווירה שהזכירה לכולם את האי מיקונוס.

הבוס והמזכירה
איש-העסקים שמואל פלאטו-שרון במצב-רוח מרומם רקד עם מזכירתו הניצחית, קלרה חורי (משמאל). אשתו החוקית

איך הצליחו להרגיז את בלייני תל-אביב? ★ ביפו לא אוהבים מוסיקה יס-תיכונית ★ וימיההולדת של פלייבויס

אווירה של מיקונוס

עדנה קפלן עורכת-הדין הכי נחמדה בגוש דן, לא פסקה מלרקוד כל הערב. קפלן, בת-יס-רוקת חדשנית ויוצאת-דופן, היא לקוחה ותיקה של המקום.

משהו עסיסי במיסעדה סמוכה

מפיקים, בעלי בתי-קולנוע ועוד. בעוד הקהל מחכה ומחכה החלה הופעתה של זמרת הג'אז, ורד הררי, אבל הסאונד פגם בהופעתה. לאחר מכן, באיחור של חצי שעה, נכנסו המוזמנים לאולם הסינמטק ושם, במקום ארוחת-ערב חגיגית, הם התכבדו במנות גרושות של אוכל איטלקי על סוגיו השונים, בעיקר ממישפחת הפאסטה. האוכל היה טוב ואולי גם מזין, אך קשה לאוכלו בעמירה, בעיקר לנוכח הדווקא הרב שהיה שם.

איך אפשר להרגיז אנשים? אנשי חברת אמרלד, להפצת והפקת סרטי-דינא, הצליחו בכך. החברה ערר כה מסיבת-היכרות גדולה עם הקהל הישראלי בסינמטק התל-אביבי. בהזמנות כתבו שתוגש ארוחת-ערב חגיגית, יוקרנו סרטים וינשאו נאומים וגם נקבו בשעה היעודה שבה אמורה היתה להתחיל התגיגה. זה שעם ישראל אוהב לאחר — זה באמת לא אשמתם, אך כשכל הקהל כבר היה במקום אנשים פשוט עמדו וחיכו

רבים יותר, אולי לשם גיוס ממון עבור המוסיאון. מרק שפס חייד לכולם והתכבד מהיין, אך סירב לדבר על הצרות הפוקדות עתה את המוסיאון.

לאחר שכולם סיימו לאכול הודיעו ברמקול שהקדנה מתחילה, ואז, כבמטה-קסם, התפזר הקהל לשני מחנות: המוזיקיסטים נכנסו לאולם השני, שבו הוקרן סרטי-אימים והשפויים נכנסו לאולם השני, שבו הוקרן סרט בנוסח היידי בת ההרים, בגירסה משופרת. לאחר שעתיים יצא הקהל ההמום או המחייך, תלוי באיזה אולם ישב, והתכבד בקפה ובבריימתיקה. אך נראה שכל אלה שראו את סרט הזוועות העדיפו לברוח הביתה או למיסעדה סמוכה, למשהו עסיסי יותר.

המנהל מרק שפס, מנהל מוסיאון תל-אביב, בא בחברת רעייתו. ככל שמצב המוסיאון גרוע יותר נראה שפס באיזונים

לבאות, ומה היו הבאות? התוכנית שהוגשה להם. ומה עשו עד להופעתה של הזמרת? עמדו, אכלו ושתו.

כל הסצינה המעצבנת הזאת נערכה כרחבת הסינמטק, שבמרכזו הוצב שולחן ענק ושעליו הונחו בסיגנון כפרי ערימות של ירקות חתוכים, כמו מל-פפונים, פטריות, נבטים ופרוסות לחם כפרי וגם מבחר גבינות. בשולחן מקביל חולקו לצמאים כוסות-יין.

בקהל נראו הרבה אנשי-סרטים, מפיצים, קולנוענים,

אבי בתו הפסיכולוג בן ה-82 דויד רודי בא בחברת בתו. השחקנית רחלי חיימאן (למטה מימין) הנחתה את הערב. הזמרת ורד הררי (לשמאלה) הופיעה בחלק האמנותי.

כמויות מיסחריות של יפים

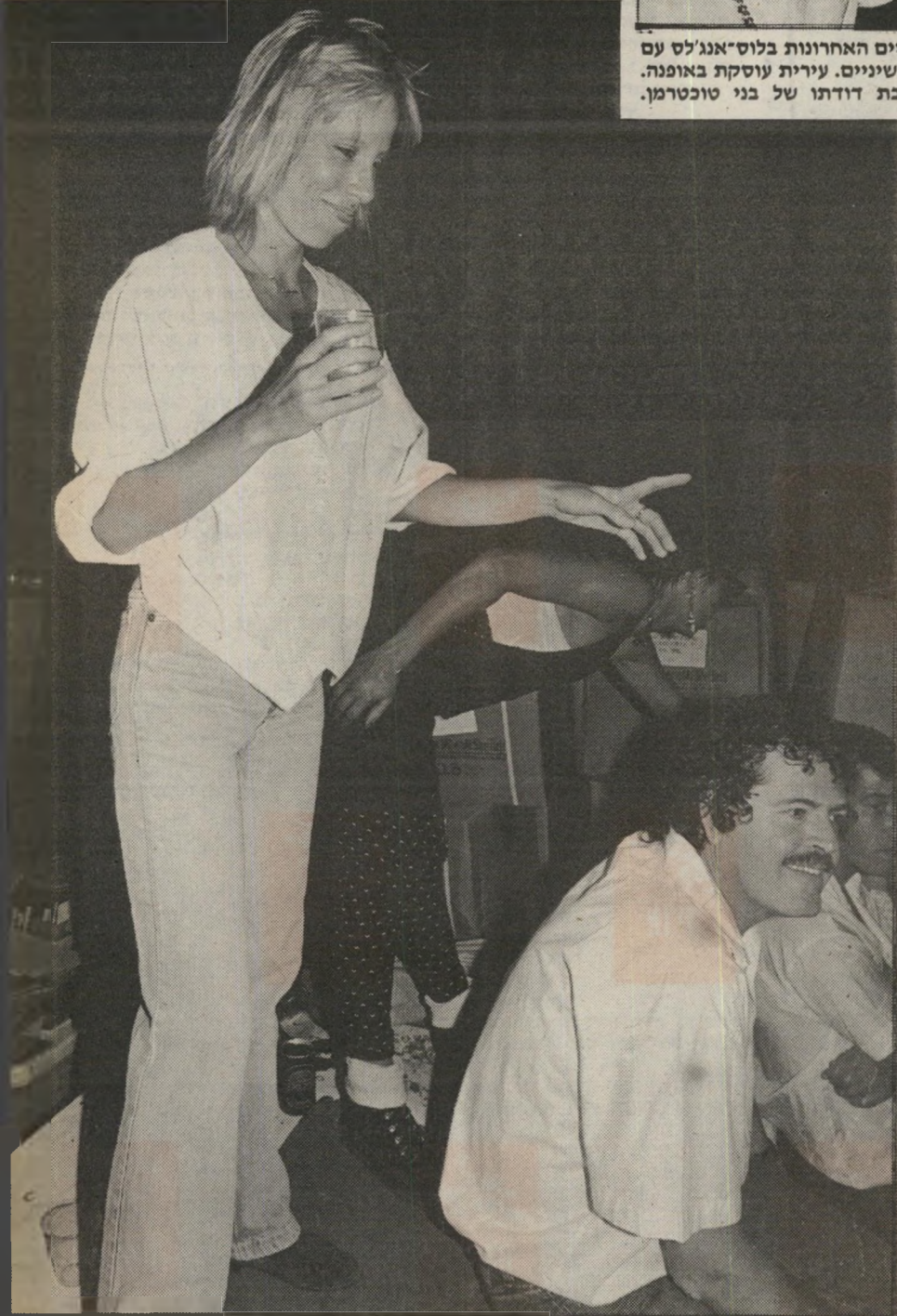
גם פלייבויס לשעבר מתבגרים עם השנים. איש העסקים בני טוכטרמן לא הצליח לכופף את הכלל, אך לפחות הצליח להיות מופתע למדי במסיבת יום הולדתו ה-50, שאירגנו לו חבריו ואשתו. המסיבה שלו היתה אחת מהמסיבות המוצלחות ביותר שהיו שם. נה. היו שם אנשים יפים בכמויות מיסחריות. היתה מוסיקה טובה. היו שפע של מאכלים, וגם המיקס היה יוצא דופן — מחסן המלאי של היבואן אליהו ספקטור, שעבר הסבה ומילא את כל הציפיות.

סבתא רינה כרמלי, ש"הפיקה את האירוע כמו מיבצע צבאי, היא סבתא צעירה לנכדה פעוטה.

עולם, מתגוררת בשנתיים האחרונות בלוס-אנג'לס עם בן-זוגה שלמה, טכנאי שיניים. עירית עוסקת באופנה. גילה לוי (משמאל), בת דודתו של בני טוכטרמן.

מלכה מלוס אנג'לס (במרכז) עירית לוי-נערת ישראל בשנת 1971 שזכתה בסגנון מים

על הבריקאדות עלתה על אחד ממכיילי-העץ הגדולים ורקדה במשך שעה ארוכה. שלום פרודהאוס, (מימין) המנהל הכללי של "ערוצים", בא הפעם בגפו. נאוה קולטון, אשתו של זישי-העסקים יאיר קולטון, המתגורר אף הוא בחו"ל,

יריבה חווה גמזו, אלמנתו של חיים גמזו, שהיה המנהל הראשון של המוסיאון, אינה נמצאת ביחסי ידידות עם שפס, המנהל כחי, בגלל סירובו להנציח את שם בעלה על-ידי קריאת אולם על שמו.

**סרים
בנימין**

מזל החדש:

עקרב

מה צפוי

לעקרבים

בתש"ן

בני מזל עקרב שרויים בתקופה מוזר. רה. אי אפשר להגדירה בפשטות, לומר שזהו זמן קשה או קל. צריך לבדוק מה קורה להם בעצם, מודע. מי שמכיר את תם או חי בקירבתם רואה שעוברים עליהם שינויים מבנים. הם קצת יותר סגורים מתמיד, מרוחקים, נוטים לש"קוע בעצמם ולהיתפס להלך-רוח רציני ולחשיבה עמוקה וכבדה. כל מה שקורה בסביבתם מעורר בהם תמיהות ושאלות. הם חשים צורך בשינוי, מנסים לשנות ואינם בטוחים מהו

הדבר המתאים להם ביותר. בשנה האחרונה בלטה תופעה, שאינה אופיינית להם בדרך כלל. הם יצרו קשרים עם אנשים שונים שקודם לכן לא העיפו מבט לכיוונם.

לפתע הם מרגישים צורך לשמוע מכל אחד מה דעתו, ללמוד איך האחרים חיים וללמוד באיזו גישה או באיזו צורה רת-חיים אפשר וכדאי לנקוט.

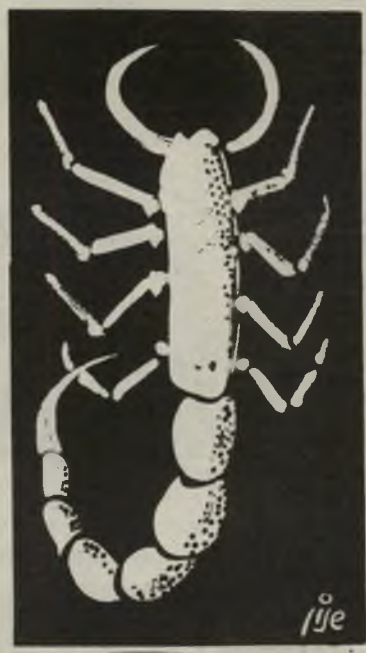
כלפי חוץ הם פתוחים מתמיד. החברים שלהם נהנים מכך שסוף-סוף העקרבים נפתחו. אבל זה לא בדיוק כך. הם אולי מדברים יותר, עושים רושם קצת יותר קליל, אך בתוכם הם חשים בדידות גדולה יותר מתמיד. הם מתלבטים בשאלות קיומיות ורק ריבוי ההיכרויות, המיפגשים והשיחות עם הסביבה עוזרים להם להשכיח את הרגשות הבדידות העמוקה האופפת אותם בשנה האחרונה.

רבים מהם ביצעו שינוי בחייהם. חלק עזבו עבודה ופנו לתחום אחר. אחרים ניסו למצוא את עצמם בלימודים, ובדרך-כלל התאכזבו. יש מי שקמו ועזבו את ביתם ומישפחתם. אחרים פשוט שינו סביבה, עברו עיר או ארץ.

בשנה החולפת הם היו חשופים לתאוונות וגם בשנה הקרובה הנטייה ניר-אית חזקה, במיוחד בכל מה שקשור בנהיגה. מכוניות, חדשות או משומשות שהם מתכוונים לקנות, חייבות לעבור בדיקה סדירה. יש נטייה להתאכזב ולגלות את הפגמים מאוחר מדי.

השנה עצמה תהיה בסך הכל שנה טובה, ובהחלט כדאי ליהנות ממנה ולנצלה היטב. אך יש לזכור שהבילבול,

החיפוש והרגשות הבדידות יימשכו. או-למוטב שהם יגלו עניין רב כל-כך בטי-מוסים שונים ויצרו קשרים עם סביבה

רחבה. זה ישמר את היחס אליהם ויעזור להם לשפר את התדמית. נסיעות לחו"ל, לימודים, הצלחה בכל הקשור לערכאות מישפטיות וקשרים עם ארצות אחרות - אלה הם הנושאים המודגשים השנה.

עבודה. קאריירה

זהו אחד התחומים החשובים והמתסכלים ביותר. הם עוברים שינויים וסובלים מחוסר-ביטחון ומחוסר-יציבות. הם מאוד רוצים שינוי, אבל זה לא כל-כך הולך להם השנה. הם לא הצליחו למצוא שטח שבו יבטאו את עצמם, שבו הכישרונות הטיבעיים יבואו לידי הגשמה. התנהגותם גרמה לכך שהסביבה תעריך אותם פחות מערכם האמיתי. ההרס העצמי, התכונה האופיינית להם כל כך, חגג השנה. הם לא דאגו לגלות במה הם טובים ורבים מהם הסכימו לעבוד בעבודות שאינן הולמות את הרמה הגבוהה שלהם מבחינה אינטלקטואלית או מיקצועית. כרגע הם די עייפים, אינם חשים מרץ רב וכמעט אדישים לגורלם. בנובמבר ובתחילת דצמבר נראה אצלם תחילתו של שינוי. המרץ חוזר ועימו חוזר חלק מהביטחון העצמי. הם יוכלו למצוא לעצמם עבודה מתאימה יותר. (המשך בעמוד 36)

נסיעות בין ה-18 וה-19 בחודש יכולות להסתיים בצורה שונה מאוד ממה שתי-כננתם. נראה שתקלה או חוסר-זהירות על-לם לגרום להתאונות כספיות גבוהות ולבי-טול-זמן. מי שקונה מכונית כדאי שיהיה מאוד זהיר ומי שמור-כר את מכוניתו, זהו שבוע שבו יוכל להר-ווח יותר משוויו המ-כונית. ה-20 וה-21 הם-כל כך קלים. האווירה בבית קשה. ידעיה משמחת מחולל-22 או ב-23.

חאזניים
23 בספטמבר - 22 באוקטובר

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

טלה
21 ביוני - 20 באפריל

אריה
21 ביולי - 20 באוגוסט

שור
21 באפריל - 20 במאי

דגים
21 ביולי - 20 באוגוסט

גדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

דלי
20 בינואר - 18 בפברואר

ה-18 וה-19 מעייפים וקצת מרניים. משהו פותח עליכם ביקורת מה אינו מוצדק. אל תאשימו איש והזהרו כשאתם משוחחים על ידיים או קרובים שלכם. אחר כך יידו שאי-מרחם, יכעסו עליכם ולא תדעו את הסיבה. נסיעה משוחפת, שהי-תה צריכה לצאת לפר-על, מתכננת בדעו הא-חוקן. זה קשור כנראה לעבודה ולא מדובר דור-קא על נסיעה לחו"ל. ב-22 וב-23 יבואו בפניכם הצעות חדשות וכדאי לשקול אותן.

דגים
21 ביולי - 20 באוגוסט

קשת
23 בנובמבר - 20 בדצמבר

הבריאות עדיין מציקה. הצטרכו להאט את הקצב, להוריד פעילות וזאת כשיש לכם המון עבודה. אך אין ביר-רה, יש דברים שחייבים להידחות. נסיעה ב-20 או ב-21 מאוד מופלצת. אתם זקוקים להחלפה סביבה וחשוב שתחרדו קו קצת מכל ההתחיי-בויות והשירה. כל זה פכבדי מדי באחרונה. ה-חחום הדומם די מב-בל ולא כדאי לקבל שום החלטה כרגע. המחשבו שבועיים עד ע-הדברים יקבעו מעצמם או אולי ביד הטורל.

עקרב
22 באוקטובר - 22 בנובמבר

דגים
21 ביולי - 20 באוגוסט

הקאריירה שלכם עומדת להשתנות בק-רוב. מכוון שיש לכם כל כך הרבה מרי-בות ויבוכים בנושא זה, אינכם מצליחים להתרחק ולשקול את-מצבכם בצורה אוב-ייקטיבית. הכתובת היחידה לליבון הדב-רים היא חשמוכות ש-מעליכם. עכשיו אין מה לדבר עם אנשים שאינם נמצאים בעמ-דה הבכירה ביותר. זרכם יימצא פתרון. הופעתכם נעימה וידידים ישמשו לכם כמליציית-חור.

תולה
22 באוקטובר - 22 בספטמבר

אותים
21 ביוני - 20 ביולי

יותר מדי דברים קורים מאחורי גבכם. האי-פואיזיה שלכם חייבת להיות בשויה. יש מי שנסמך לפעם בכך ודי-שוב שחשנו הבכר כד-לסנוע רכילות. עניי-בראות די סדאגים ומפ-ריעים, אבל זהו ענין תקופתי וחלוף. אין מה לראו. נסיעה לחו"ל או ביקור צפויים בקרוב. זה מעורר יש למה לצפות. ה-22 וה-23 בחודש חשובים בגלל האפשר-רות להתקדם במקום העבודה או להשיג חפיקי יותר יוקרתי ומעניין. אל תוותרו.

ה-19 עד ה-21 בחודש קצת בעייתיים. קרובים חולים מעסיקים אתכם. בעבר זה אתם דווקא מצ-ליחים, למרות שאין לכם די זמן כרגע להשקיע. מסתבר ש-עבודות שעשיתם בע-בר מתפרסמות עכשיו ובזכותן יגיעו לידיכם יותר כספים. חפופ-ריות שלכם בקרב ה-מין השני עולה. יהיו הרבה פגישות ובי-לויים רומנטיים שיעזרו להעלות את המורל, בייחוד בין ה-22 ל-24 בחודש.

„אחרי הסרט קיבלתי תגובות יפות והוד מינו אותי לסיבה למסיבה עם ריבקה מיכאלי. מאוד התרגשתי כשנכנסתי לאולפן. לא יתארתי לעצמי שיש כל כך הרבה אנשים. חשבתי שרק היא ואני מדברות והמצלמה מצלמת. מיכאלי היתה מאוד נחמדה, למרות שהוזהרו אותי ממנה שהיא עוקצת.

„לפני השידור המפיק היה מאוד מודאג, כי פרצו באותו יום לריבקה מיכאלי את האוטו והמפיק הזהיר אותי שהיא מאוד עצבנית. אמרתי לו: אל תדאג, אצלי היא עוד תצחק, והיא צחקה. תאמיני לי. מאז התוכנית פונים אלי ברחוב ומבקשים אפילו חתימות.

„החלום שלי לעתיד הוא לגלם את רמותה של אמי זכרונה לברכה, זוהרה שיטריט מה

זה דבר שאני לא מבינה. למה צריך לפגוע בזקנה שעברה במדרגות בשביל לפרנס את הבן החולה שלה? במארוקו יהודי לא היה מעז לחשוב על זה. כאן, לסרוק דמינו.

עד כאן סיפורה של רוחמה.
זו לא הפעם הראשונה שבה המארוקאית השורשית מאשרור מנצלת את כישורן המישי-חק הטיבעי שלה. עד לפני שנה וחצי היא היתה לגמרי אלמונית. „פנה אליי שואל בן שימחון, ראש הפרדאציה של יהודי צפון-אפריקה, היא נזכרת, „הם היו צריכים שחקנית לסרט אל עצמי של גלילה רון פדר.

הסרט מבוסס על דמותו של ציון כהן, ילד שהידרדר לפשע בגלל אביו האסיר. „הסכי מתי להופיע בסרט בלי לחשוב הרבה. מייד אחר כך התקשר אלי הבימאי תמיר פאול.

מתי, קיבלתי צמרמורת בגוף. הבאתי בגדים דומים מהבית והתחלנו בשיחזור.

כשאריה אורגד פתח את הדלת של הבית של הנרצחת, אמרתי לו: יש פה הרגשה כאילו שמישהו עור חי פה! הכל היה כאילו עוזבו את הדירה רק אתמול. הכי קשה בשבילי היה לי לשכב במיטה שלה בסצינה של הרצח. קיבלתי חולשה בבטן וברגליים. איך שעשינו את השיחזור עם הבחורה פתאום התחלתי להרגיש שאין אמונה בבני-אדם. ואני אחת כזאת שמכניסה כל אחד הביתה, אבל צריך להיזהר.

בסצינה, שהנכדים האמיתיים של הנרצחת היו צריכים לחבק ולנשק אותי, כאילו שאני הסבתא שלהם, ירדו לי דמעות והם היו בהלם איך שאני התנהגתי אליהם בטיבעיות, כאילו שאני הסבתא האמיתית שלהם. בהתחלה הם פחדו להתקרב אלי, אבל אחר כך נצמדו לשיי מלה שלי ובכו: סבתא, סבתא.

אני לא יכולה להפסיק לחשוב על האשה הזו שנרצחה. מה היא עשתה?

במשך הצילומים הבימאי אמר לי שאני צריכה לספור את הכסף במיליונים של לירות, כמו שהנרצחת היתה עושה. גם היום, ככה אני סופרת במיליונים. כשרצחו אותי לרגע נבהלתי מאוד,

בלילה של יום הרביעי, 8-ה בפברואר 1989 בשעה 1.15 לפנות בוקר, שמעו השכנים בבית-דיירות עלוב בשכונת ג'סי כהן בחולון זעקות חלושות מכיוון חדר המדרגות. הם מצאו שם את שכנתם **ריקה חזן (63)** מוטלת בשוללית-דם.

האלמנה נדקרה כאופן אכזרי ומתה ימים מיספר לאחר מכן בבית-החולים. והות הרוצח חיים לא נודעה מעולם.

צוות-החקירה המיוחד שהוקם במישטרת מרחבי-אילון ניצב חסרי-אונים בפני התעלומה — מי ירצה לרקור אשה קשישה שלא עשתה רע מימיה לאיש, ואיך הצליח הרוצח להיכנס לביתה? מצווארה של המנוחה נעלם שקיק ובו כמה אלפי שקלים שצברה בעמל רב מעבודתה כמנקת-מדרגות בבתים.

התיק הלא-פתור הועבר, כאמצעי אחרון, לצוות תוכנית-הטלוויזיה בשידור חוקר. הצוות חפץ מישהי שתידמה לנרצחת הן בהור פעה החיצונית, הן בהתנהגות. התוצאה הביאה רבים שצפו במישרן בסוף ספטמבר לידי דמעות.

רוחמה מלכה (55), ילידת מארוקו ותושבת אשרור, לא למדה מישחק מימיה. למרות זאת, בעת השיחזור, מילמלו רבים מהשכנים, שהציצו מרלתותיהם, לחשים כנגד

נרצחה בכפונה השנייה

„שכבתי במיטה של הנרצחת. קיבלתי חולשה בבטן וברגליים. פתאום הבנתי שאין אמונה בבני-אדם.

זיוה מויאל

עין הרע: כל כך הפליאה השחקנית החובבת להיכנס לדמותה האפרורית של מנקת-המדרגות המנוחה.
רוחמה מלכה עלתה לארץ ממארוקו לפני 26 שנים מעיריה קטנה.
בביתה הצנוע בשכונה באשרור היא נזכרת בשבועי-הצילומים שבי השיחורה את הרצח המזעזע:

לפני חודש צילצל אלי אריה אורגד משרי דור חוקר. הוא אמר לי שיש אשה אחת שגנר צחה בשם ריקה חזן משכונת ג'סי כהן בחולון. היא היתה מארוקאית ועברה בניקיון בשביל לפרנס את הבן שלה, שכל הזמן היה נכנס ויוצא מבתי-החולים. הם רוצים לשחזר את הרצח כי לא יודעים למה רצחו אותה. הוא אמר לי: אני רוצה לתת לך את החומר! אני רתי לו: איזה חומר? רק תספר לי על האשה הזאת ואני כבר אעשה את התפקיד.

כבוקר של הצילומים לקחתי אוטובוס ונסתי לבתיים. נפגשנו אריה ואני וכל הצוות אצל הבת של הנרצחת, בלוריה. אריה הציג לי ללבוש את הבגדים של הנרצחת. לא הסכי

למרות שהיו שם הבימאי וכל הצוות. מרחו עלי תחליף-דם ואני הייתי צריכה לגסוס במיסדרון. האמת, שבמציאות, מרוב פחד, לא הייתי צריכה לשחק הרבה. לא יכולתי לעמוד על הרגליים מרוב התרגשות ופחד ושכבתי שם עם כל הדם כמו המיסכנה זכרונה לברכה. השכנים הסתכלו מהדירות ונכנסו להיסיטריה.

אחת השכנות, זקנה מאוד, לא האמינה שזה שיחזור וחשבה שהיא חולמת והיה צריך לתת לה כדורי-הרגעה. היא כל הזמן קראה לי ריקה.

אחר כך צילמו אותי במחלקה לטיפול נמרץ בבתי-חולים וולפסון. איפה שריקה מתה אחרי כמה ימים. שכבתי עם מסיכת חמצן, תחבושות ואינפוזיה ועד עכשיו אני מיודרת עם הפרופסור שבידיים שלה נפטרה המנוחה. היא באה לבקר אותי כראש השנה. במשך השיחזור הבת של ריקה בכתה כל הזמן, והבימאי ביקש ממנה לא להסתכל בשביל שתרגע. היא כל הזמן חיבקה אותי, כאילו חיפשה את אמא שלה שנרצחה.

רוחמה מלכה בביתה לא למדה מישחק מימיה

עיריה גורמה שבמארוקו. היא היתה מטר 90-ר גובה ונודעה באצילותה בכל האזור. היא נהגה לעזור לאנשים. בכל יום שישי היתה עוברת מבית לבית ונותנת אוכל לאנשים, שלא היה להם עם מה לעשות שבת. „לא היה לנו תנור גז. היה רק פראן, שזה תנור בנוי מטיט והיו שמים בו חמין מערב שבת והטעם של החמין נשאר מיוחד. „גם הבאבא סאלי מאוטה העיירה וגם שם הוא נודע כמעשי הנסים שלו. אני באמת חולמת שיום אחד מישהו ייקח את הספר שאחי, מאיר שיטריט, כתב על העיריה ויעשה ממנו סרט.

אמרתי לו: ברוך הבא, אתה מוזמן אליי. הוא אמר לי: אני צריך אותך למיכתח-כר. „מה, איזה מיכתח-כר, מה זה? אמרתי לו, „לקרוא ולכתוב אני לא יודעת, אבל הילדים שלי יכולים לעזור.

„ובאמת למדתי 70 דפים בעל-פה. הקליטו לי את זה ולמדתי.

„שיחקתי בסרט אל עצמי ונקשרו יחסים טובים ביני לבין כולם. אני מבקשת שאם גלילה רוניפרד והשחקן אריק אוחנה קוראים עכשיו את הכתבה, שיתקשרו אלי. אני אוהבת אותם ורוצה לאחל להם גמר חתימה טובה.

אהרון גילעד:

מיומנו של צייר

במקום אחר כבר סיפרתי שאחרי שעזבתי את הקיבוץ הסתתרת בכפר-סבא מפני שהתכחשתי מפני חברי קיבוץ אפיקים על עזיבתי.

עזבתי את הקיבוץ אחרי שהייתי חבר בו 20 שנה.

פעם, עזיבת קיבוץ נחשבה בעיני רבים כבגידה. במבט לאחור אני חושב שהקיבוץ הוא זה שבגר, כי, ולא אני בו.

כאשר שואלים אותי מדוע עזבתי, אני נותן לכל אחד תשובות שונות. הכל תלוי בשאל או בשאלת. לזה אני אומר שעזבתי מפני שהיה לי שכן שהוא ולא חברתו (או נהגנו לומר "חברתו", ולא אשתו, גם כשבניי הוגו היו כנשואים לכל דבר) נהג לשטוף את הריצפה. השכן הזה היה שוטף את ריצפת החדר הגובל בשלי שלוש פעמים ביום. בגמר מלאכת השטיפה היה מביא דלי מים נקיים ומעמיד אותו מתחת למיטה — מיטת סוכנות! עשויה ברזל כדרך אדם ימים — כדי שיהיה מוכן לשטיפה הבאה.

לפעמים הייתי מסביר כי עזבתי כיוון שבקיבוץ נהגו לקרוא לי בכינוי רוסי ישן של השנוא עלי יותר מכל. כל מאמציי להינצל לא נא את החברים מן השימוש בכינוי זה עלו כתורה.

ולפעמים הייתי מדיגים את הסיבה בסיפור מעשיה ארוכה.

באפיקים היה חבר, אדם טוב, מסור לקיבוץ וטיפוס חיובי בדרך כלל, ושמו יצחק. הוא היה ג'ינג'י ובכל זאת קראו לו הכל יצחק ולא "הג'ינג'י" או כינוי אחר כלשהו.

ליצחק ג'ינג'י זה היה נקודת-תורפה אחת (אינני בטוח, אגב, שהכל יראו בה נקודת תורפה). הוא היה קפדן גורא ושומר על סדר ונקיון למופת. ועד כדי כך הגיעו הרברים שבליילות היה נוהג לעבור בכל המיקלחות של הבחורים והבחורות, ככוונה לוודא שהן סוכן נמצא במקום יבש.

סיפורי עליו שלפני שהתחתן ניסה שלוש בחורות שחזרו אחרי — ורק עם הרביעית התחתן...

מה פירוש ניסה? ובכן, הוא היה מומין את המועמדת לחרור, מוציא את כל בגדיו וחפציו האישיים מן הארון ומן המגירות ומבקש מהבחורה שתחזיר אותם למקומם. מובן שכל שלוש הנבחנות הראשונות לא עמדו במבחן: אף אחת מהן לא ידעה להחזיר את הדברים לארון ולמגירות בדיוק בצורה שיצחק רצה שיוחזרו.

משנזכר לדעת שלא ימצא את האשה האידיאלית — הוריד את רמת הדרישות. את המועמדת הרביעית הזמין לחדרו, פתח לפניה את הארון ואת המגירות ושאל אותה, אם אמנם הארון והמגירות מסודרים. כשנענה בחיוב, התרה בבחורה שלא תוציא בעצמה שום דבר מן הארון. אם תרצה דברמה, תפנה אליו והוא יעשה זאת בשבילה.

יום אחד, לפתע, כברק משמיים בהירים, קמו יצחק, אשתו הנבחרת ושלושת הצאצאים שהספיקו להעמיד ועזבו את הקיבוץ. הם אמנם לא עזבו כגנבים בלילה, כי אם הוריעו לחברים על החלטתם, וכולם ניסו להניא אותם מעצדם. זה אחרי הכל, מה יקרה עכשיו לסוכן במיקלחות?

אבל הכל לשווא. יצחק ומישפחתו סירבו להיענות להפצרות.

אז ידעו הכל כי כלתה אליהם הרעה. אם יצחק מסוגל לעזוב — איש אינו מחוסר עוד מפני הנגיד. ויש לזכור כי הרברים שאני מספר עליהם התרחשו לפני שנים רבות מאוד, כשעזיבת קיבוץ עדיין נחשבה כבגידה בכל הקרוב ובכל היקר...

כחודשיים אחרי יצחק עזבנו גם אני ומישפחתי.

בעיר נהגנו, יצחק ואני, להיפגש מפעם לפעם, על אף הברלי המזג העצומים שבינינו. יום אחד נכנסנו לשיחה בבית-קפה ואני שאלתי אותו למגיעים האמיתיים לעזיבתו.

השיב לי יצחק: "לאיש עוד לא גיליתי את האמת. אבל לך אספר. אני יודע שבקיבוץ כולם חשבו אותי לקפדן עד כדי הגומה. אולי יש בזה מן האמת, אינני יודע. אני לא יכולתי לסבול את העובדה שבחדרי-האוכל של הקיבוץ, שבו 61 שולחנות (הוא ידע בדיוק את המספר), עומדים השולחנות בצורה לא-סדירה. לא-סדירות, כלומר, לא לפי קווי האורך והרוחב של אריחי הריצפה. לכן הייתי מסדר בלילות, אחרי שהכל עזבו, את השולחנות לפי קווי האריחים. אבל, למרבה הכוונה והרוג, כעבור יום או יומיים היו השולחנות

ובכן, בקיבוץ היה לי אטלייה ששכן בצריף שאותו טיחתי מבפנים. הלא כבר סיפרתי שעברתי כטיח-בניין במשך זמן ארוך. את הצריף בניתי בעזרת אשתי דבורה שהיתה אז בהריון. בנינו אותו בימים שהוקצו לי לציוור. ביקשתי שני ימי ציוור בשבוע ואישרו לי רק יום-יוחצי. צירפתי לאותם יום-יוחצי גם את יום השבת, וכך היו לי כמעט שלושה ימי ציוור בשבוע.

אבל מה הקשר לעזיבת הקיבוץ ולאטל-ייה? ובכן, יש קשר.

פניתי למרפדה-בנייה במשק, שיקבע לי מקום שבו אוכל לבנות לעצמי את האטלייה שלי. אותם ימים עוד לא היתה לאפיקים תוכנית-מיתאר כללית. אולי מסיבה זאת השיב לי מרפדה-בנייה: "אם נקבע לך עכשיו מקום לאטלייה שלך, יכול להיות שבסוף יתברר שבמקום זה אנחנו מתכוונים להקים בית-תינוקות".

וכך התגלגלו הרברים. אני פונה וחוזר ופונה והם רוחים אותי בקש. פעם בטענה זו ופעם באחרת. כשנאשתי מן הפניות למרפדה-בנייה, חזרתי ליוסף יזרעאלי, מי שהיה אז מזכיר-הקיבוץ, והוא אמר לי: "תגיד למרפדה-בנייה שאם לא יקצה לך את-רביעיה לי

גילעדי ותמונותיו - האטלייה בחולון

אטלייה שלך בתוך שבוע ימים, תבנה בכל מקום שייראה לך. אם את רוצה לבנות שם אחרי-כך את בית-הכנסת הגדול".

וכך עשיתי. בעזרת אשתי דבורה ושלושה עובדי טיוח, שאני הוא שהקניתי להם מיקצוץ זה, הקמנו את האטלייה. מובן שבמרוצת הימים התברר כי לא בחרנו במקום מוצלח. במשך כ-15 שנה ניבנו מסביב לאטלייה הקטן שלי בניינים על בניינים שהאטלייה היה כעצם בגורם.

לבסוף הגיע גם היום השחור-משחור בש"ב, בליל, שבו הודיע לי מרפדה-בנייה: "ביום ראשון הקרוב אנחנו הורסים את האטלייה שלך, ואתה עם הציוורים שלך עוברים למיקל. לכן אני מבקש ממך להעזיר את כל המטלטלים שלך מהאטלייה".

המילה "מטלטלים" היתה תמיד מילה מגור נה בעיני ובאותו יום צרמה את אוזניי עוד יותר. אולי חשתי בעימקי ליבי, וברוב חוצץ פתי, כי אטלייה של צייר הוא מעין מיקדש מעט, כמו, נאמר, בית-כנסת קטן, וכשם שאין לאיש זכות להרוס בית-כנסת, כך גם אין הורסים אטלייה של צייר.

אותו יום גמלה בליבי מחשבת עזיבת הקיבוץ. הלכתי למזכיר-המשק והודעתי לו על החלטתי. ביקשתי שלא יהרסו את האטלייה

עד שאסתדר במקום אחר ואשוב לקחת את התמונות.

וכך היה. אנחנו עזבנו והשתקענו תחילה בכפר-סבא וחזרתי, נהג המכונית של הקיבוץ, שימלה ניסלביץ, הטעין יום אחד את כל ציורי על גבי המשאית והביאם אלי לכפר-סבא. אני זוכר שאמר לי: "אנחנו נפרדים בעצב לא רק ממך, אלא גם מאוצר זה".

☆

אני קורא שוב את מה שכתבתי ברשימה זו ואינני מבין מפני מה כתבתי. האם מטרידים אותי עד היום ריגשי אשמה על עזיבת מקום שהיה ביתי ובית מישפחתי שנים רבות כל-כך? הרי כבר אמרתי שבעיני לא אני הוא שבגדתי בקיבוץ, כי אם הקיבוץ הוא זה שבגר בי.

לך דע מהי בדיוק האמת. ורק דבר אחד רצוני להוסיף. בנעורי ובנחורתי הייתי חלוץ וגם היום נשארתי, בעיני, חלוץ. נהג לומר היום "פעם סבלנו, פעם קראנו, ייכשנו ביצור, עברנו עבודת פרך". ואילו אני קובע חרמ-שמעית: מעולם לא סבלתי. כל מה שעשיתי בחיי למען בניין ארץ-ישראל — מאהבה עשיתי. לכן לא היה גם הסבל סבל אמיתי, כי אם פרי אהבה. פתאום עולה בזיכרוני תמונה אחת מן העבר הרחוק-רחוק: אנחנו מקימים את בנייני קבר צת כינרת. בונים בידים, בלי עזרת מנוף, כי מנוף עוד לא היה באותם ימים. בגמר יציקת הגג רקדנו הורה מסביב לבניין ושתינו כולנו גזזו.

אני מוסיף דברים אלה מפני שזכרתי כדבריו של צייר אחד מירידי, צייר חכם, שאמר לי יום אחד: "אני לא אתאכר מפני שבאגודת הציירים אין ארכיון". את הארכיון שלי אני נושא עימי בליבי, בראשי, בויכ רונות.

וסיפור אחרון בהקשר זה של עזיבתי את הקיבוץ. לילה חשוך אחד עמדתי כשומר בעמדה בכפר-סבא הערבית הכבושה. פתאום חשתי כי מישו מניח את ידו הכבדה על כתפי. בשל האפילה לא הבחנתי בו אבל מש החל לדבר וזיהיתי אותו מייד. היה זה איתמר גולני, הבן הבכור של קיבוץ אפיקים. הוא הגיע לכפר-סבא לחפש אותי לאחר שנודע לו שעזבנו את המשק. התבקנו והתנשקנו. גם בקיבוץ היינו ידידים, למרות פער הגילים בינינו.

הוא הציע אותי בשאלות ולפתע, כמו ב"ריית-תותח, שאל "מדוע עזבת את הקיבוץ?" הוא הוסיף ואמר לי, כי נתמזל מזלי שלא היה בבית בעת עזיבתי, אחרת היה שוכב על מיטת הבית שלנו ולא מניח לנו לעזוב. לא הבחנתי לו מייד. הייהרתי כיני לכיני ולבסוף אמרתי לו כך: הייתי בקיבוץ 20 שנה. אענה לך על שאלתך אחרי 20 שנים של חיי החי-רשם.

לפתע תחב את ידו לכיסו ושלף משם 300 לירות — סכום ענקי באותם ימים. "לי אין צורך בכסף", אמר לי הבחור הנפלא הזה, "אבל לך זה בוודאי יעזור קצת בחיים החד-שים".

סירבתי לקבל מידידו את הכסף ופתאום קרא לו מישו והוא הסתלק. בחור מוצק, שרייר, רחב-כתפיים. אחרי-כך התגייס לחיל-האוויר ועבר קורס-צינחה. סיפרו עליו שלא היה נכנס ישר למסוט מפני שכתפיו היו רחבות יותר מפתח הכניסה.

אותו ליל-אפילה בכפר-סבא לא ידעתי שזוהי פגישתנו האחרונה... עד היום אני מצטער שכשני נזכר שאמרתי לו שאתן לו את תשובתי כעבור 20 שנה.

לו לא היו עוד 20 שנה! באחת הצניחות שלו מן המטוס נתקע חבל המצנח שלו בכנף המטוס והוא נשאר תלוי באוויר. הטייס התקשר למפקדה לשאול מה לעשות במיקרה כזה. אבל היה זה מיקרה ראשון מסוגו בחיל-האוויר הישראלי ואיש לא ידע מה להציע. כאשר עבר המטוס מעל הים,

המדוורת

גזו הקומפוט הזה דוור במיסגרת מי-זס-העל של תעלת 100 הפרוייקטים או כחלק מהארכי-מיזם של פרוייקט 100 התעלות, אבל מה זה חשוב. יופי, שרול. אלא שאליה ופוז בה, כלומר, שאר העולם עלול בהחלט לקנות את מיזם-חם (מיזם חם) הדוור המהפכני. תופל, למשל, או שהתאחדות מצחצחי בחירות לאיגוד רופאי השיניים של זמביה נוחת כאן איזה עניין באליס-טי בסביבות התנחלות חישובי-אחי-היניים של איי פיג'י בוחרת להפגין את עליונותה האלקטוראלית בשיגור טילון אקספרס בין-יבשתי להיאחזות זיקפת-ישורון, אה! כשגניע לרובלוציה המדוורת ההיא, נצטרך, מה שבטוח, לעבור לדוארים ולארגן (בבחירות לרבנות הראשית) איזה מבול קטן לח-לד הניחר מצמא. ורק שלא יטעו במי-קוד.

הפרוייקט הססו

עושה שלום במרומינו
הוא יעשה שלום עלינו
על כל ישראל
ועל כל ים-מצא
וכל שאר מימים
ותעלות-הימים -
שילכו לעזאזל,
ואמרו אמין-חתין.

העולם הבא

המהפכה

ועוד בעניין המהפכה המדוורת. כנראה שהמיקוד לא צוין בבירור על גבי מעטפת הטיל ההוא, אחרת קשה להבין איך הוא פיסס את בניגוי דיי-י ונחת במימיו הבלתי-ממוענים של הים התיכון. אבל לא צריך להתרגש מזה. כאן, למשל, בשטעטלון הצפון, הלא הוא גורנישטאל-סיטי, רגילים כבר לעב"מים חסרי-כתובת המגיעים אלי-נו בטעות, עקב ביול חסר, בכל פעם שתושבי אחת הטבעות של שבתאי עסוקים בוויכוחים אלקטוראליים. ככה זה, מה שמעופף בדואר אינטר-גלקטי טוב גם ליהודים. שמתם לב שבכל פעם שמתחוללת כאן מערכת-בחירות, חייב העם הנישב בציון לכפר גין את שימחת-נפשו באיזו מעטפת-נפץ בדואר-אוויר? לפני הבחירות ההן לכנסת פיצלחנו את הכור הגרעיני ה-עיראקי, וכעת, בחיתולי הקמפיין ה-הסתדרותי, שוגר טיל ק"ק (טיל קיסר-קדאפי) שיביע את משושי-לב העמלים באוזני עמיתיהם הלובים.

יופי, שרול. סינדיקט העובדים-בפ"ר לא מסתפק הפעם בתשידי-שרות מעומלנים של דוגמניות נעמ"ת הסיר בבות בפעוטונים יצירתיים, במועדוני גימלאים ובסניפי קופת-חולים (אתם ראיתם פעם שאמות כאלה בקפוט-חור לים? שככה יהיה לי טוב, בכמעט 40 שנות חברותי בקלוב הבריאות הזה אני נתקל תמיד ברופאות הרריות, באחיות מזוקנות וברוקחות משופמות למשען, אז מה הולך פה, מירפאות פנטגליה אלבינהאוז? אני נעשה חולה מתשידי-הבריאות החטובים הללו; לא, הפעם לא טמנה ההסתדרות את טילה בצלחת. טרם הוברר, אמנם, אם

טיפה האחורית, לרמזו. שאילו היו פני הר-ברים אחרים, יכלו (שניים אלה) להיות חבי-רים, הרי טעה טעות חמורה. אם בתחילת הספר עוד ניכר ניסיון לייצר "סימטריה" בין מעשה-הזוויעה של תושבי המחנות השורפים אוטובוס מלא ילדי בית-ספר, לבין מעשה התגמול של דרור וחבריו, הנה, לאט אבל בטוח, הופך הגיבור הפלסטיני לדמות אהודה, מתונה ואנושית יותר. ואילו דרור וחבריו מאבדים בהדרגה את צלם האדם והופכים לחסרי פנים ואישיות — משהו עטוף מדים שקסדה ושיריון פלסטיק מסתירים את פניו ואת נפשו. הפלסטיני, לעומת זאת, חולם את החלומות שלנו. הוא אומר "ליהודים קל יותר להאמין שהערבים רוצים לזרוק אותם לים מאשר לבטוח בערבים שרוצים להתפשר אי-תם. הם יודעים רק להילחם — אבל לעשות שלום?"

הערבי מבין את מצוקות היהודי. היהודי, לעומתו, אטום לחלוטין למצוקות הפלסטיני. בעיניו הוא "כפרה", כך שאין כאן שום "סימטריה" בין המצבים והדמויות. ואכן, המצב האמיתי כיום הוא כבר לא סימטרי מעצם העובדה שאנחנו כוכשים והם נכבשים. מאידך גיסא, כפי שהמצב החזוי של "מחנה הפליטים-עבודה" בשאטי הוא מוגזם ודימוני ואפשר לפחות לקוות, שיישאר כזה רק בדימי-יון הכותב — כך אפשר עדיין להאמין שהישראלי אינו "מכוער" כל-כך כפי שאבי ולנטין מצייני אותו בספר זה.

אם הספר נכתב כתמרור-אזהרה — למה שעלול להיות, הוא אולי במקומו (אבל האמי-נם, בתנאים המתוארים, יפתח דווקא הפלס-טיני רגישות והכנות כאלה כלפי היהודי-דים?). אבל אם הוא מצפה לכך שצד זה או זה יראה את עצמו בראי שאותו הוא מספק כאן — אני מפקפקת אם הערבים או היהודים יכירו את עצמם במראה זה.

רעיה הרניק

אדם ואבן בירושלים

מאיר בן דב
אדם ואבן בירושלים
הוצאת מודן

בשלהי המאה ה-19 וראשית המאה ה-20, כשראשוני החוקרים האירופיים החלו פוקרים את כיפת הסלע, היתה בפניהם תרומה ופלי-אה. חוקרת האמנות מרגרט ואן-ברשם אמרה כי זהו המיבנה "היפה ביותר שנבנה אי-פעם בידי אדם... חלום מתוך אלף לילה ולילה." לא במיקרה בחר הארכיטולוג מאיר בן-דב בתצלום כיפת הסלע כדי לעטר את השער הקידמי של ספרו. "אין יפה יותר ממיבנה כיפת הסלע, המכונה בטעות בשם מיסגר עיר מר, לשמש כסימלה המייצג של ירושלים," כותב בן-דב, מי שהיה אחראי לחפירות הר-הבית ואשר הצלחת המיפעל העצום ההוא נד קפת, בין השאר, לזכות אישיותו הממתנת. בן-דב משכיל להציג את פניה השונים של העיר העתיקה, לא דווקא כנכס בלעדי של בני עם זה או אחר, אלא כמקום השייך ל-בני לאומים ודתות שונים, יהודים, נוצרים, מוס-למים... תיירים וצליינים, בעלי מלאכה ויוש-כי קרנות."

כיפת הסלע, הכותל המערבי, העיר העתי-קה כולה, חומותיה, ההיסטוריה שלה, "האוויר רה המיוחדת השרויה עליה, שכמותה אין למי-צוא בשום מקום אחר בעולם... כאילו... מקום שאינו נטוע במציאות." כל אלה בעלי מש-מעות מיוחדת, לא רק לנו היהודים, אלא לבני כל שלוש הדתות הגדולות.

הרעיון שצץ בראשי השילטון התורכי במי-אה הקורמת לפרק את חומת העיר כדי לזכות באבנים כחומר לבניה לא יצא אל הפועל. גם הצעתו של בן-גוריון, אחרי מילחמת ששת-הימים, להרוס את החומה כמחווה של איחוד העיר, נהרף עלידי התבונה.

כשהוא ממך טוס, צנח איתמר, שהיה שחיין מעולה, למים. צנח ולא עלה עוד. בעיקבות מיקרה זה התקשר מטה חיל-האוויר הישראלי למטה חיל-האוויר האמרי-קאי והאחרונים הסבירו כיצד ניתן להציל את חיי הצנחן במימרים מעין אלה. כמו בחייו בקיבוץ, הביא איתמר גולני תועלת רבה לעם ישראל ולצבא ההגנה לישראל גם במותו.

כברים

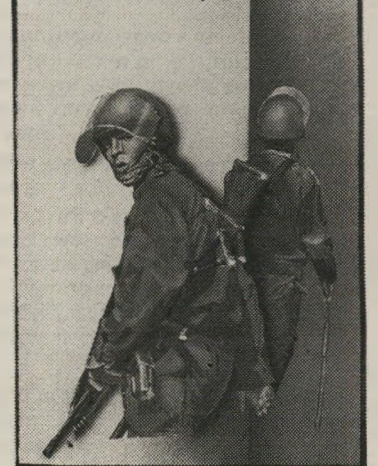
בראי עקום

אבי ולנטין
שהיד
עם עובד

שהיד הוא כל פלסטיני שנהרג במילחמה נגד ישראל. "שהיד" זה משמעו קורבן "קרושהשם" שלהם. והוא התואר שנחקק על מצבתם.

אבי ולנטין מנסה לתאר את המקבילות הקיימות לכאורה בין שני לוחמים-עלומיים-כמעט — קצין ישראלי צעיר מ-מיסב הנר-ער, בן נכר לחלוצים ולוחמים, חייל ביחידה עילית, אח-שבול שאחיו נפל במלחמת יום-כיפור. הוא הולך לפילהרמונית, מטייל בעיר-לם, אוהב אמנות — כמעט "יפה נפש". מולו ניצב נכדו של דייג מיפו שגרל בסמטות מחנה שאטי על בייכי סיפוריו ואגדותיו של סבו. בלחץ האירועים הוא הופך למחבל, קורם מקומי ואחר-כך מעורב בעיסקי תבלה ביני-

אבי ולנטין
שהיד

לאומיים. הוא רוצה להיות צייר, הוא רוצה לשאת אשה, אבל הוא מגלה שהמילה המסור-פרת חזקה מהרובה והופך להיות "אלי-הכוואתי" — מספר.

כלב נוף אפוקאליפטי, אבל לא רחוק מהמ-ציאות, של מחנות-פליטים והופכים בעצם למחנות-עבודה, כשבתוך בניין מימשל ממוחשב וממוזג השולט על כל הסביבה, ובו יחידה מיוחדת שאינה כפופה לצה"ל או לשב"כ ("רובדבן"? "תות-שדה"? "מישמש"?), מתלבט לו גיבורנו יפה-הנפש המעריץ את חברו-מפקדו דרור — דרור זה שקורא לכל הערבים "כפרות" ושהגילוי הריגשי היחיד המציין אותו לאורך כל הספר הוא התרגשותו לנוכח קבר בבית-קברות צבאי ביום הזיכרון. ואכן, לגיבורנו יש בעייה עם דרור זה: "אני אוהב אותו אבל שונא את מעשיו — מעשים שבגללם אני שונא את עצמי, את המעשים שעשיתי בגללו."

אם ניסה אבי ולנטין, כפי שכתוב על העי-

להבחין אם אלה נקישות התופים או שמא זהו לבך ההולם בקצב השיר.

בחלקו השני של הערב ארח גרוניך את "יירי הטוב, אהוב ליבי" מתי כספי. השילוב בין שני המוסיקאים המוכשרים

גרוניך ואשתו עם כספי

הוא ייחודי ומענג. היתה זו תזכורת קצרה ומעוררת תיאבון להופעותיהם המשותפות בעבר. בניית תוכנית משותפת חדשה נראית עכשיו, לאחר הורדת המופע של גרוניך, כמעשה ההכרחי והנכון שאפשר להעלות על הדעת. אנא!

שרה בן

הקורא מוזמן, איפוא, לטייל להגאתו על החומות (והשלמות והמשקומות) של עיר יחי-דה ומיוחדת זו, להיכנס לסימטאותיה, להכיר את מיבניה היפים, להתבונן בשרידים, לפגוש בתושבים, בירושלים של מעלה ושל מטה, של מחילות וחדרי קבורה, של כנסיות, מיס-גרים, בתי-כנסת, מיגדלים, עיטורים, ציורים ופסלים.

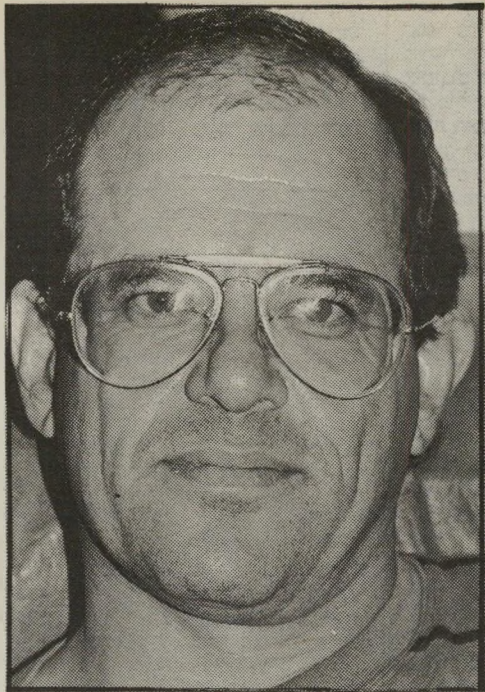
צילומים מרהיבים ביופיים מקרבים אותנו אל המקום. דומה שלא הונחה שום אבן או זווית, הכול נבדק, תועד ונמסר לקורא הסק-רן. היופי הרב והבעיות הסבוכות ממלאים את רפי הספר ומשמים חומר למחשבה. כמו לא היתה אינתיפאדה בעולם.

שרה בן

בידור

שלמה גרוניך מארח את מתי כספי

הדות לחברה טובה, או למזל טוב, או למיקרה, נקלעתי במוצאי-שבת לאמפיתיאטר-רון וזהל וראיתי את התופעה שקוראים לה שלמה גרוניך. לעניות דעתי, עוד לא היה דבר כזה בארץ. לא היה ערב שישווה למופע הזה ברמה המוסיקלית הגבוהה, בתיכנון המבריק של הטייוף הנפלא הזה, במנגינות היפות גם כשהן אינטימיות (כ-הזמן עובר), למשל) וגם כשהן קיצביות עד שאינך יכול

אלי דסל, העולם הזה

גד גילדי:

„הפרנסה באמריקה קשה. החלטתי לחזור הביתה!“

זה הכל תלוי במישקפיים שבהם אתה משקיף על העוֹלָם. יש הרואים איך יורדים מהארץ, ויש, כמוני, המגִיד לים בכל פעם משהו ששב הביתה. כששמעתי שגד גילדי ומישפחתו חזרו, התקשרתי כדי לברך וגם לִשְׁאוֹל כמה שאלות.

● **אתה הייתם ישראלים בארצות-הברית, או שהייתם יורדים?**

אני חושב שהיינו יורדים בפוטנציה. אנחנו עובדו את הארץ, מפני שהרגשנו כאחד הימים שנמאס לנו מהארץ, ואנחנו לא רוצים לחיות בה. בארצות-הברית התערנו בקלות יחסית. למדתי מיקצוע מעניין, קיבלתי עבודה טובה. אבל אחרי כל הדברים הטובים האלה, שמתי לב שבעצם האווירה בניו-יורק זה לא בדיוק לטעמי, הלכות-החיים של הניו-יורקים למעשה זרות לי.

● **ואז באחד הימים מחליטים לחזור הביתה?**
לא בדיוק. צריך שיתקיימו עוד כמה תנאים להחלטה גורלית לזוז שוב מהמקום.

● **יש לזה גם קשר לפרנסה?**
בוודאי. בניגוד למה שחושבים רבים, הפרנסה בארצות-הברית קשה. הנטייה היא תמיד לשמוע על ה־5% שהצליחו, שעשו המון כסף. על ה־95% שמתקיימים פחות או יותר,

יורדים

שמתקיימים בקושי או שלא מתקיימים בכלל — לא שומעים.

● **אבל אתם התקיימתם בכבוד, נכון?**
חלק מהזמן. אבל גם בארצות-הברית הגדולה יש מיתון, וכשיש מיתון זה פוגע במיוחד בדברים ספציפיים, כמו התחום שלי, שהוא תיכנון תאורה אדריכלית. כלומר, תיכנון מיבנים גדולים, כבישים, גנים וכו'.

● **ואיך, בכל זאת, מחליטים פתאום לארוז ולחזור. למה דווקא לארץ שבה המיתון חוגג?**
ההחלטה לא נעשתה ביום אחד. זה היה תהליך, שבו שותפה כל המישפחה. הוחלט על נסיעת-גיטוש ארצה.

● **איך הייתה החזרה?**
זה הבית שלנו. ככה הרגשנו גם כשמאוד-מאוד כעסנו על מה שקורה כאן. לחזור הביתה זה תמיד קל יותר מאשר היציאה.

● **אם גם בארץ תתקשה למצוא עבודה — תחליף מיקצועי, או ששוב תחליף מקום-מגורים?**
אני מקווה שלא אצטרך. אבל אם אצטרך, הפעם אחליף מיקצוע. (דניאלה שמי)

אלי דסל, העולם הזה

צביקה פרי:

„כאשר המחשב כבוי הוא לא קיים!“

יום השישי האחרון, ה־13 באוקטובר, היה אמור להיות יום שחור למחשבי כל העולם. וירוס-מחשבים היה אמור לגרום למחיקת נתונים במחשבי „איי-בי-אם“ והתואמים.

מדוע דווקא יום השישי ה־13, שאלתי את צביקה פרי, מהנדס תוכנה.

יום שישי ה־13 הוא מיספר הרהגורל.

● **מעבר לזה שקשורים לו הרבה מיתוסים, מדוע דווקא במחשבים?**
בכל איש-מחשבים מסתתר, כנראה, משחית קטן, ויש כאלה שמסתחר בהם משחית גדול. אנשי-מחשבים הם אנשים המת-עסקים במיספרים, מאמינים במיספרים, ולכן הם גם מפתחים להם אמונות טפלות הקשורות במיספרים. מאחר והם לא סוג הטיפוסים המאמינים יותר מדי באמונות טפלות, אז הם יוצר קים להן תוכן. יותר מזה, כשהגעתי לכאן, הקו היחיד שהיה פנוי במחשב היה קו מיספר 13, שכנראה אף אחד לא רצה לקחת אותו, וזה היה עוד לפני המצאת הווירוסים.

יש גם השערה שחלק גדול מהווירוסים מיוצרים על-ידי יצרני-תוכנה, כדי להילחם בהעתקות-תוכנה. כשגונבים תוכן נה מורשית ומעתיקים אותה, אפשר ללקות בוויירוס, ומי שלא קונה תוכנה חוקית מסתכן בנזקים במחשב שלו.

● **הווירוס ימשיך לתקוף, או שהוא ניתן לעצירה?**

מחשבים

האמת היא שניתן למנוע ממנו לתקוף בכלל. פשוט מזויזם את התאריך במחשב. המחשב הרי לא יודע מה התאריך. הוא לא מקבל לוחות-שנה ממפרסמים. מה שצריך הוא להגיד לו שהתאריך הוא אחר, ומאחר ואנשים, ברד-כלל, לא עוברים ביום השישי, אפשר לתכנת אותו לתאריך של שבת, וכיום ראשון להזיז את התאריך לאחור.

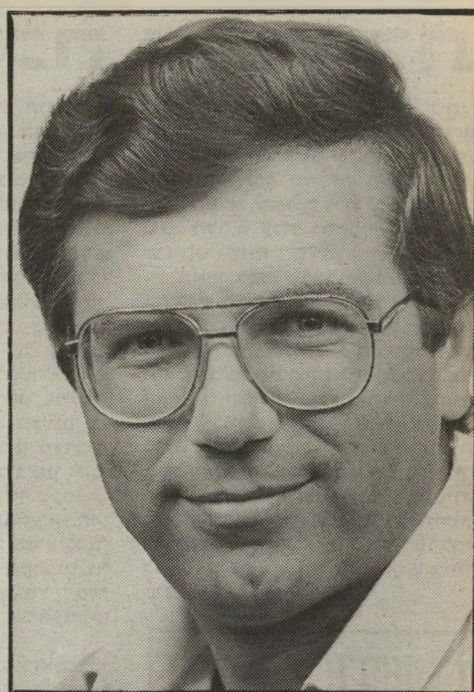
● **ואתה יודע על משהו שניסה את השיטה הזאת?**

אני מכיר משהו שהתכוון, אבל בסוף החליט שלא לבוא לעבודה, וכך הוא פתר את הבעיה. כל עוד המחשב כבוי הוא לא קיים, ורק כשהוא מופעל הווירוס יכול לפגוע בו.

● **אבל מה עושים בחברות ובגופים, שבהם עובדים נזקקים? איך נערכים במיקרה כזה?**

יש תוכנות מיוחדות שמתמודדות עם זה, ושמעתי שיש גם כל מיני רופאים שמסתובבים ועושים כמה טיכסיוזורים, שור-פים רגל של צפרדע, לוקחים 200 דולר לביקור, וכנראה שהם יודעים מה שהם עושים, או עושים רוח, לפחות.

(אורית זרובבל)

אלי דסל, העולם הזה

אפי שטנצלר:

„לתת מיקלט לסורים, אבל לא לאש“!

אחת הזוויות היותר-מעניינות בעריקתו של הטייס הסורי לישראל היתה דווקא הצעתה המפתיעה של מועצת-מועלי-גבעתיים לאמץ את הטייס.

שאלתי את אפי שטנצלר, מזכיר-המועצה, מה מסתתר מאחורי הכוונה.

אי-שצנא סורי, המסכן את חייו והתורם תרומה אדירה לבטיחות-ישראל, חייב להישאר ולהיקלט בארץ — ואני אומר את זה כמ"פ בצנחנים. לא בכל יום קורה מיקרה כזה. 20 מישפחות מגבתיים פנו אלי בבקשה לעזור באימוץ.

● **ביוזמתם?**
הם שמעו על הכוונה שלי ופנו אלי טלפונית. אנחנו מדי-נתקליטה, אבל מצד שני, אנחנו מוקפים אויבים, ואנחנו חייבים להראות לעולם, ובמיוחד לסוריה, שאנחנו מסבירי-פנים לכל מי שרוצה לבוא לגור אצלנו. אני לא מתכוון לאני-שיאש"ף, אבל זהו מיקרה קלאסי של אדם שמבקש מיקלט מדיני ואנחנו, כיהודים, צריכים לעשות את המקסימום כדי לעזור לו.

● **איך אתם מתכוונים לעשות את זה?**
יש לנו חמש אולפניות לעברית. אנחנו נכניס אותו למישפ-חה-מאמצת, שתקל עליו את השלבים הראשונים בארץ, כי התמודדות עם שפה זרה, עם אורח-חיים שונה, ואני מקווה שגורמיה-בטיחות יאפשרו לנו לבצע את זה.

מיקלט

● **הטייס הסורי כבר מודע לפנייה שלכם?**
הודענו על כוונתנו ללישכת שר-הבטיחות. עדיין לא קיבלנו תגובה. אני רוצה להאמין שישחררו אותו.

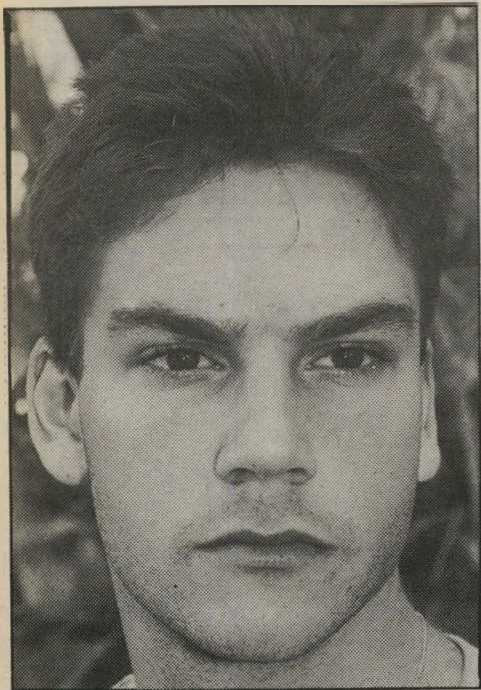
● **למה דווקא הוא? הוא הרי ערק על רקע אישי.**
לא מעניינת אותי הסיבה. אני מסתכל בשורה התחתונה. הוא סיכן את חייו. הוא לא היה חייב לערוק לארץ, ועובדה היא שהוא בחר דווקא בנו. אם מחר היה נופל לידינו טייס ירדני או מיצרי, היינו עושים אותו דבר. מבחינתי שכל הצנא הסורי יערוק — כולנו נבדך עליכך.

● **איך אתה רואה אותו משתלב בגבעתיים?**
בצורה בלתי-רגילה. הוא אדם צעיר, קצין בצבא. בשלבים הראשונים נעזור לו במישפחה, בכסירת דירה, בחיפוש עבודה וכולנו נצא נשכרים מכך.

● **והפנייה היא לא במיקרה על רקע הבחירות הקרובות?**

(אורית זרובבל)

אין לזה שום קשר לבחירות.

אלי דסל, תעולם הזה

אסף כהן:

„השידור בטלוויזיה חשוב לשחקנים וגם לקבוצות!“

נמשך המשאומתן בין רשות השידור לאיגוד הכדורסל על זכויות השידור במישחקי-הליגה ברדיו ובטלוויזיה בעונה הקרובה. ברשות השידור הופתעו לטובה מהמחווה החד-פעמית של ראשי האיגוד, שאיפשרו לצלם ולשדר מהמיגרשים במחזור פתיחת הליגה.

איגוד הכדורסל שואף להסכם לטווח זמן קצר, בעוד שהטלוויזיה רוצה להבטיח לעצמה הסכם לטווח ארוך. לאסף כהן, שחקן קבוצת הכדורסל הפועל-ירושלים, יש מה לומר על-כך:

קשה לי להיות אובייקטיבי, כי אני שייך לאיגוד הכדורסל, שמתפקידו גם להגן על האינטרסים של קבוצות הכדורסל. אך מצד שני חשוב שרשות השידור תרווח ותשדר על קבוצתי ומישחקיה.

כדורסל

● **האם מגיעים כספים מרשות השידור לאיגוד הכדורסל?**

כן: הטלוויזיה מרוויחה ומקדמת את האינטרסים הכלכליים שלה. היא משלמת עבור סידרות שהיא קונה בחו"ל. אין כל סיבה שלא תשלם לאיגוד הכדורסל עבור שידור המישחקים.

● **יש האומרים שאיגוד הכדורסל מגזים בדרישותיו, מפני שרשות השידור מקדמת את יחסיו הציבורי והפירסום של השחקנים והקבוצות.**

אני לא מתמצא בסעיפים ובפרטים של המשאומתן, אך ברורה לי עובדה חשובה אחת: אם אדם לא שילם את אגרת השידור, תישלל ממנו הזכות להחזיק במקלט-טלוויזיה. מדוע איגוד הכדורסל צריך לשבת בחיבוקי-ידיים, כשהטלוויזיה לא משלמת לו את התמורה שמגיעה לו?

● **אם לא יגיעו להסכם, לא יהיו שידורים.**
זה די יכאב לי, מפני שזה עוזר לשחקנים ולקבוצות. והפירסום בכלי-התקשורת הוא חלק בלתי-ניפרד מהספורט. (עורך רכסמן)

יורם אילת:

„במקום לקנות כושים צריכים לעודד המונים!“

כ־90 בני-נוער מאגודת הספורט „עמיצור“ בקריית-אוננו יצאו ביום א' למסע-אופניים מקריית-אוננו לראש-הניקרה, משם לכינרת, וחזרה לקריית-אוננו. מסע-האופניים מתקיים לזיכרה של איילת ארבר-אילת, ספורטאית מצטיינת ב„עמיצור“ בקריית-אוננו, שנספתה בשנה שעברה בנסיבות טראגיות. לפני היציאה לדרך דיברתי עם יורם אילת, בעלה של איילת ז"ל ומדריך ב„עמיצור“ בקריית-אוננו.

● **אמרנו לי שמסע-האופניים הזה איננו תחרותי, מפני שאתה מתנגד לתחרויות.**

זה לא מדויק, אבל נכון הוא שמאוד לא מוצאת חן בעיני הצורה שבה מתנהל הספורט בארץ, כשמרבית המשאבים הולכים כדי לפתח ספורט תחרותי, וכמעט לא נשאר כלום כדי לדאוג לאיכות-החיים, כלומר לספורט עממי הכולל את רוב האוכלוסיה.

● **אבל הספורט הוא ביסודו תחרותי.**

לא בהכרח. אם את מדברת על ספורט שבו יכולים להשתתף מעט מאוד אנשים, בעלי כושר גופני מצויין, כישורן גדול — זה נכון. אבל מה עם כל מאות האלפים, שרוצים לעשות ספורט כחלק מאיכות-החיים? האם לשמנים, לחלשים, למבוגרים לא מגיע לעסוק בספורט?

● **אתה מדבר על ספורט להמונים?**

ספורט

נכון מאוד. אצלנו אפשר לעסוק בספורט גם שלא על-מנת לגנוב.

● **והאתגר?**

האתגר הוא לא רק להגיע ראשון. האתגר הוא גם להשתתף, להתגבר על פחד, לשפר את הכושר. לדעתי גם לא נכון שקיים בכל אחד האתגר לגנוב. אצל מרבית האוכלוסיה זה לא קיים. רוצים להיות חלק מהעניין, מבלי להתחרות, ואז, כמקום לחלק את המשאבים לכמה אלפי אנשים שרוצים לעסוק בספורט עממי, קונים עוד שני כושים לאיזה קבוצת-כדורסל. נגד זה אני מתקומם.

● **איזה מין אגודת-ספורט היא „עמיצור“?**

איפה עוד יש כאלה? היו לעמיצור כמה סניפים, אבל במשך השנים כולם נפלו. רק בקריית-אוננו, כשראו שבניהונו עבר מתנועת-הנוער אלינו, החליטו מהמועצה לעזור בהפעלה, והיום האגודה בקריית-אוננו מונה 400 חברים פעילים. היא נחשבת כתנועת-נוער הפועלת באזור. (דניאלה שמ') (דניאלה שמ')

נבי דגן

עידית שחורי:

„הזמינו אותי לבימה וספרו על פניי!“

איך אמרה המשוררת נעמי שמר? „אף לא רע דל או סקנדל או פסטיבל“. וזה כמעט נכון, כי במיקרה של פסטיבל הסרטים הישראליים זה בא ביחד. גם הפסטיבל וגם הסקנדל.

ביום השישי, בעיצומה של מסיבת-עיתונאים לרגל הפסטיבל חולקו הקטלוגים, ואז התברר לבימאית עידית שחורי שבקטלוג פשוט קטלו את הסרט שלה לגמרי. עידית הנדהמת ביטלה מייד את השתתפותה, והלכה הביתה לבכות. אחרי כמה שעות של בכי דיברתי איתה.

● **מה בליבך נורא בביקורת קטלנית?**

זה לא ביקורת. ביקורת אני מוכנה לקבל. אבל כאן זה דבר שונה לגמרי. אני יושבת לי בבית, טילפנו לי מהפסטיבל ואמרו לי שהסרט שלי, „מעגלים שישי-שבת“, נבחר להיות מוצג. נורא שמחתי, ועד ליום השישי האחרון הייתי שמחה כל הזמן. ואז אני פותחת את הקטלוג ואני רואה שמאיר שניצר פשוט מוחץ את הסרט שלי, מכסה אותו לגמרי. וכאן מדובר בסרט שנבחר עליי ועדה, שאני מבינה שגם הוא היה חבר בה, להיות מוצג בפסטיבל-הסרטים.

● **אמרת לי משהו? שאלת את שניצר למה?**

הוא לא היה שם. אילו היה שם, הייתי מעיפה עליו משהו. אבל אחרי-כך החלטתי שאם אפגוש בו, לא אומר לו מילה. לא מגיע לו.

קולנוע

● **אני מבינה שזה בעם אישי מאוד נגדו.**

רבים מאוד לא יודעים שבזמן שהסרט שלי נוצר היה שניצר יחצן של סרטים, והוא קיבל על עצמו לעשות יחסי-ציבור לסרט הזה. אחרי שנים הסתבר לי שהוא היה מטפלן לעיתוני אים ואומר להם: „אני מזמין אותך לסרט איום ונורא. אני מאוד מתנצל שאני צריך להזמין אותך לסרט כזה.“

● **אז הביקורת הרעה שלו אפילו לא באה לך כהפתעה?**

העניין הוא שקטלוג של פסטיבל זה לא ביקורת. לא יתכן שקטלוג של פסטיבל יהווה בימה לדעתו האישית של איש אחד, גם אם הוא היה האיש היחיד שהסכים להכין קטלוג תוך שבועיים. לא נהוג בשום מקום שמזמינים אדם לבימת-הכבוד, ושם סוברים על פניו לפני כולם. 10 שנים לא עשיתי סרטים בגלל הדברים האלה, בגלל הרוע, בגלל חוסר-הפירגון, בגלל האנטי. רק לפני שבוע יושבתי והחלטתי לחזור לזה, לכתוב תסריט, ונהנה אני שוב חוטפת מכה כפרצוף. אני לא מדברת מצד המיסכנות, אלא מצד ההרגשה שמהו יסורי כאן לא בסדר. (דניאלה שמ')

אולי הכל יצא לטובה. דפנה דן כמעט הפכה לכוכבת „אוהל“, אבל סיכסוך פנימי הביא לפיטוריה. דן המריאה לארצות הברית, ולא שכבה עם האנשים הבאים: פול גטי, רוג'ר מור, מילטון ברל, קרי גרנט, אלביס פרסלי ועוד כמה אחרים

נעמי רון

סיכסוך יסתר. אבל השופט לס סירב להי עתר לבקשת. מאחר יותר התברר לי מה שלא ידעתי אז, שהשופט לס היה ראש הוועדה שתמכה באוהל. „ניסיתי אז, עוד לפני שסולקתי מהתי אטרון, לארגן את איגוד השחקנים הישראלי. לא היו אז חוקים, לא היה שום דבר שיגן עלינו. לא הצלחתי לעשות זאת. „אחרי המיקרה לא יכולתי ללכת ברחוב. אנשים היו צועקים אחריי: אידייטות! שחקנים סירבו לרדב איתי. הם פחדו. כאשר באתי לבסיס, הם ברחו לצד השני. לא היה סיכוי שאקבל עבודה בשום מקום. „רציתי להתאכזר. באחד הלילות נכנסתי לים. כאשר המים הגיעו עד צווארי חזרתי

סיפור הגדול הראשון שפורסם עליה ובעיתונים, לפני 27 שנים, היה קשור לשערורייה בעולם התיאטרון. אחרי השערורייה עזבה את הארץ. דפנה דן, שוב בארץ אחרי תקופת היעדרות ארוכה, עדיין רגישה וטמפרמנטית. עדיין בלונדית, חטובה ונאה. וזה מה שקרה אז, בערב החזרה הגנרלית של המחזה הצרפתי האידייטות, בתיאטרון אוהל, שאינו קיים עוד: השחקנים התבקשו להזמין ידידים, או קרובים, והם אכן עשו זאת. חמש רקות לפני עליית המסך פרץ שלום פופוך, לשעבר שחקן התיאטרון, ואז אחד מאנשי המניהלה של האוהל, אל מאחרי הקלעים, כשכולו רותח וזועם: „אני אזרוק את כל

הילדה

לעצמי. שאלתי את עצמי: את שחקנית או עורכת-דין? החלטתי שלא אסתובב בבת-מישפט, כפי שיעץ לי עורך-הדין שלי. החלטתי גם שלהתאכזר זה לא בשבילי. „חזרתי למלון אסטור. שבו התגוררתי, ואמר לי שמישהו מחכה לי בלובי. זה היה בימאי, שהציע לי להשתתף בהפקה עצמאית של ההצגה מחלוקת החתן, בתפקיד הראשי. אמרתי לו שהוא בא בדיוק בזמן. הייתי טובה מאוד, קיבלנו ביקורות טובות והופענו ב-100 הצגות. ריבקה מיכאלי עשתה את התפקיד המישיני. „החלטתי לעזוב את הארץ. היו כאן דברים שדיכאו אותי, והחלטתי שאני רוצה למצוא ידע — להבין דברים, בעיות, פילוסופיה, לגלות אם מישור מצא תשובה לבעייה איך לצאת מן המלכודת האנושית. היתה לי הרגשה שהאנושות, ואני בתוכה, נמצאים במלכודת, ורציתי לדעת אם מישור מצא את הדרך החוצה. „עזבתי עם 450 דולר וכרטיס בכיוון אחד. אנשים חשבו שברחתי. לא ברחתי. אילו היתה זאת בריחה, הייתי צריכה לעזוב לפני שעזבתי את מחלוקת החתן. דפנה של היום היא אמנית רב-גונית: סופרת שכבר פירסמה ספרים אחדים בחו"ל, ומתכוונת להוציא כאן ספר על חייה, שהיא תיקרא לו מתחם לעצי הדומדום. היא גם מחברת מוסיקה, וכותבת מחזה, שאותו היא מתכוונת להעלות כאן, כשהיא, אולי, תככב בתפקיד הראשי. היא גם מציירת. גם מי שחסר לו ידע בנר שא זה יכול לומר שיש בציוריה כישרון, דימיון והרבה נשמה. שתי תמונות, בעיקר, מושכות תשומת-לב: הן ענקיות, בגוונים של

המוזמנים החוצה! הוא צעק בחרי-האיפור של השחקנים, ובעיקר היפנה את זעמו אל כוכבת ההצגה, דפנה דן. „איך את מרשה לעצמך להזמין אנשים בלי לקבל רשות? הוא צעק. „מה זאת אומרת בלי רשות, היא אמרה לו, „הרי ביקשו מאיתנו להזמין ידידים, והיו מנתי שלושה! החזרה הכללית הסתיימה, דפנה זכתה בשבחים רבים על מישורה, אבל היא היתה נסערת מן התקרית עם פופוך. לרעתה, אסור שיקרה דבר כזה לשחקנית, לפני שהיא עולה על הבימה. ימים אחרים אחר-כך, בשעת החזרה האחרונה של המחזה, באחת ההפסקות, אמרה דפנה לפופוך: „אני מבקשת ממך לא לחזור על מה שעשית לי. אם תיכנס אליי עוד פעם לפני ההצגה, אני עלולה לאכזר את עשתור נותי ולתת לך שתי סטירות-לחי. פופוך הגיב בצעקה: „אידייטות! המשיך בסידרת קללות ברוסית, וסיים בשאלה: „מה את חושבת לעצמך, שאת פרימדונה? דפנה השיבה: „למה לא? החזרה נמשכה, אבל זמן קצר אחר-כך קטע אותה השחקן יהודה גבאי, שהיה גם מנהל התיאטרון, והודיע שההצגה מבוטלת. לרפנה הוא אמר: „את משוחררת! הנהלת התיאטרון שלחה הודעה לעיתונות, שהצגת הבכורה נדחתה בשל סיכסוך בין דפנה דן לתיאטרון. בסופו של דבר הועלה המחזה, וזכה בהצלחה רבה. הכוכבת היתה מחליפתה של דפנה, גילה אלמגור. דן על התקרית, ומה שקרה בעיקבותיה, השבוע: „ניסיתי לעצור את ההצגה בעזרת עורך-דין, באמצעות בית-הדין, עד שה-

פיטורי האידייטות: דפנה דן. שחקנית ונערת-זוהר. 1962

אלי דסה, העולם הזה

המונה חודרת הביתה

משהו, מגיש לה כוסית שמפניה, מרגיע את הכלבים.

היא שונאת רכילות אבל תחת לחץ מתון היא מעלה רעיון מקורי: "טוב, אני מוכנה לספר משהו", היא אומרת, "לאיזה גברים אמרתי לא. פול גטי, רוג'ר מור, מילטון ברל, ריצ'ארד באך (מחבר 'נותן ליבונסטון שחף'), קרי גרנט, אלביס פרסלי, ולעוד הרבה, ידועים פחות, או לא ידועים. I NEVER KISS AND TELL" היא אומרת.

את קרי גרנט פגשתי כאשר רציתי להיות חברה במועדון של מאניק קאסל — האקדמיה הירועה של לימודי-קסמים. גרנט היה ראש הוועד. בכחינה שלי עשיתי פנטומימה של קסמים, והשכנתי אותם על הריצפה מרוב צחוק.

את אלביס פגשתי בלאס-וגאס, באחת מהופעותיו האחרונות שם. הוא היה אז במצב קשה, חיפש עזרה, רצה לקרוא ספרים על עזרה עצמית, כיצד אדם יכול לעזור לעצמו. מישהו שעבר איתו והכיר אותי אמר לי — את הרי יודעת איפה למצוא ספרים כאלה, תביאי איתך.

הערצתי את המוסיקה והכשרון של אלביס, אבל הוא אף פעם לא עניין אותי כגבר. הגעתי להופעה שלו עם הספרים, ואחרי-כך הלכנו לסוויטה שלו במלון.

"כמה שנים אחרי-כך פגשתי, באמצעות מכרים משותפים, בפלורידה, את פריסילה פרסלי. יצא או ספר שלי, פוטטיה פוטפטיה (ספר לילדים וילידים גדולים על קוסם) והיא רצתה לקנות עותק."

דפנה דן, שהיא גם אורחת בריטית, בונה כאן בסיס, אבל, היא אומרת, לא מוותרת על הבסיסים האחרים שלה.

נטייה לאלכוהול, אהבתי לשתות, ואני אוהבת, עד היום, אבל במידה. התעניינתי בתוכניות של גמילה מאלכוהול וסמים, התל-בתי מהשיטה, ונרתמתי לעזור. המימשל האמריקאי הורה לה במכתב רישמי, במילים חמות, על פעילותה.

דן אינה מנרבת מידע על חייה הפרטיים. כאשר היא נשאלת אם היא נישאה אי פעם, היא עונה. "כן, פעם אחת, למשך תקופה קצרה, וזה לא הסתדר. בספר שלי יהיה קטע מעניין על הפרק הזה בחיי."

וילדים? "יש לי שניים", היא אומרת, "על ארבע רגליים — כלבה בת שבע, שאותה הבאתי מטיבט, וכלב בן 10."

יש לה מנהל אישי ואמרגן, ידיד ותיק, ישראלי נאה וכסוף-שיער, שקט ורגוע, מאזן את האופי הסוער שלה. היא קוראת לו ג'ייסי, ומסרבת לנקוב בשם-מישפחתו. הוא, כך נראה, מעריך ומעריך אותה ואת כישרונותיה, שואל מדי פעם אם היא רוצה לשתות

פיצה בחמש האפיוזות הראשונות של סדר רתהטלוויזיה המלאך, בכיכובו של רוג'ר מור, ברר-יכלל בתפקיד מרגלת.

דן למדה פילוסופיה ופסיכולוגיה. כישרון הכתיבה שלה התגלה כאשר ידיד סחב מביתה משהו שהיא כתבה, ומסר זאת למבקר הספר רותי של אוברבר. המבקר קרא, התרשם, צילצל אליה ושאל אם היא יכולה לכתוב סיפור-מתח. דפנה כתבה, והפכה להיות תגלית השנה בשטח זה.

לפני 10 שנים היא הגיעה לארצות-הברית. דפנה: "כתבתי ספר קצר וחזק, על התופעה של ילדים מוכים, עוד לפני שזה נעשה נושא מדובר". למה דווקא על הנושא הזה? דן, בקצרה: "חוויות אישיות."

"יום אחד, בלונדון", היא נזכרת, "ראיתי ברחוב אשה שמכה בחוזקה את בנה. נתתי לה סטירת-לחי, והיא הפסיקה להרביץ לו."

היא עזרה בהתנדבות לגייס כספים לטובת אגודה לגמילה מסמים. דפנה: "היתה לי

כחול, טורקוז וירוק, עם הרבה חזק, ארוטיקה, סכס.

במיסגרת החברה שלה, הנקראת העולם שול דפנה, היא תארגן כאן תערוכה של תמונותיה, תוציא קלטת של שיריה, ספרים נוספים ועוד.

היא נולדה בגבעתיים, ויש לה כאן אמא, בת 83. היה לה אח, שנהרג במלחמת-העצמאות. שמו היה דן, והמישפחה אימצה את שמו כשם-מישפחה.

כשהיתה בת 12, נשלחה לפנימייה, שבה סבלה, ושמןה ברחה כעבור שנתיים לקיבוץ שירי. שאליו השתייך האח שנהרג. אחרי שלוש שנים במוסד החינוכי של הקיבוץ היא החליטה, בגיל 18, ללמוד תיאטרון בעיר. הקיבוץ לא היה מוכן לאפשר לה לעשות זאת, והיא ארזה את חפציה והגיע לתל-אביב כשליירה וחצי בכיסה.

היא התקבלה לבית-הספר לדראמה של תיאטרון הבימה, ולפרנסתה עברה בכל העבודות האפשריות: מכירת אספרטן, פועלית בבית-חרושת, חריטה אמנותית על כדים וגם פועלת-ניקיון במיסעדה.

דפנה הופיעה בכמה הצגות, בהבימה ובקאמר. בתפקידים קטנים, ובהארם הצר חק, לצד שייקה אופיר. היא היתה גם נאוה המקורית בסדרת-הרדיו הפופולרית מיש פחח ע'ומחון. שבה כיכב שמואל רודנסקי ("נאוה בבית? יש אוכל?").

היא הגיעה ללונדון, נכתנה לתוכנית טלוויזיה יחד עם עוד 400 מועמדות, והתה בתפקיד. ("האנגלית שלי היתה גרועה, עשירתי שגיאה, והם חשבו שהצחקתי בכוונה.") אחרי-כך היה לה סוכן, ובאמצעותו היא הו

שיר של דפנה, על ילד, או ילדה, מוכה:

אני לא מרגישה שום דבר

אני לא מרגישה שום דבר.

יש דם על הקיר ועל הכר.

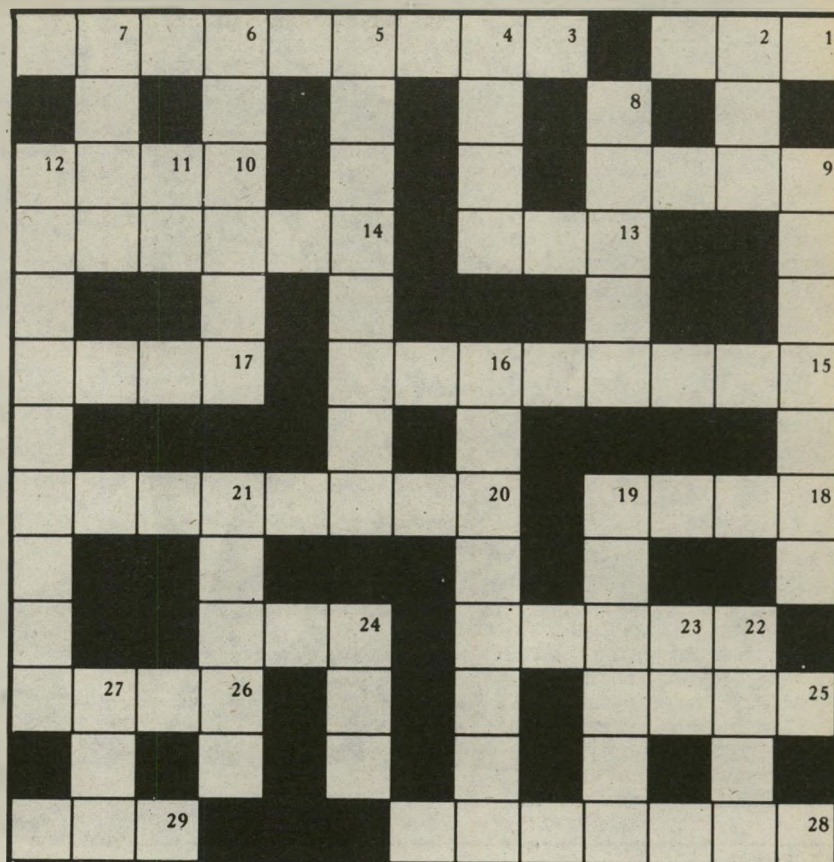
אמא טוענת — זה מעכבדוש שאבא הרג בלילה, כשישנתי.

היא מכניסה לי את זה לראש.

אני לא מרגישה שום דבר,

צלעות שבורות, דם על הכר,

זה שום דבר, זה שום דבר.

מאת אביגיל יואי

מאורז:

- (1) קראי לנשיא (3)
- (3) סירת הלילפוט? (4,5)
- (9) אהבה היתה גם בסורא (4)
- (10) הסיפור של א"ב יהושע ונעמי (4)
- (13) אריה י. בלש (3)
- (14) בכל פעם שסוחר נפטר מן העולם זה מפחיד את מיכל (4,2)
- (15) מצביא קר מוג הציל את סטא"ר לינגרד (4,4)
- (17) סמלי וארזה (4)
- (18) דין ודברים עם איל (4)

מאונך:

- (2) מה העלה את חמתו של בעל המיקצוץ? (3)
- (4) כסוי לנשיא (4)
- (5) נעלם עם איקארוס (5,3)
- (6) מ"ד עד 9 הכל הולך (3,3)
- (7) אלוהים ברא את האשה מידו (4)

- (8) דרך ברובה להרויח מתרגום לוח (5)
- (9) חסר קו לוגי אצל נאמני התנ"ך עה? להיפך! (4,3)
- (11) חורבן בעיר (2)
- (12) שבות מיממה של כף וכלימה תכסה פניהם (5,4)
- (16) היה ריאלי — זו הסיסמה! (3,5)
- (19) אני מרגיש סימן שאני קיים במיפלגה (6)
- (21) הכביש האפור בצומת גוהה (5)
- (22) בא לו במין נודד-שלגני (נא לחפש אצל אכר-שושן) (4)
- (23) השעה לעצור ובקצור (2)
- (24) השכון אינו מתאים לביישנים (3)
- (27) בעצם תושיה (3)

הגדלות בירגע לגודל ברזה

חברת סרטי פוגי מציגה לראשונה מרפסת פוסטר פרינטר 100, המסוגלת להגדיל בפרופורציה, עד לגודל פוסטר, עם ארבעה גוונים ידקע: לבן, ורוד, כחול וצהוב. המרפסת הזאת, שעוצבה במיוחד להגדלת מיסמכים, תעודות, עזרי מכי רה והדרכה, מחירונים לתצוגה ועוד, היא אידיאלית לחברות ולמפעלים גדולים, למעצבי תערוכות, למוסדות המכונים עזרים שונים, למחלקות גרפיקה הנזקקות להגדלת סקיצות, למישרדי מהנדסים ואדריכלים. תוך שלוש שניות. המרפסת מגדיר

לה דוקומנטים (קו בלבד) באיכות מעור לה והפעלתה קלה ונוחה, כשכל אחד יכול להפעילה, ללא מיומנות מוקדמת, ללא כימיקלים ואינסטלציות. היא שוקלת 13 קילו בלבד וצריכת החשמל שלה נמוכה ביותר. יתרון נוסף: היא מתחילה לפעול שלוש שניות מרגע הדלקתה. מחיר המכונה, המופעלת על בסיס פולסים חשמליים על נייר טרמי: 4500 דולר. לפרטים נוספים: מר יחזקאל שמי עזני, טלפון 959 7525-03.

הורוסקופ

(המשך מעמוד 28)

מישהו יגלה אותם והם עצמם יתעקשו ללכת עד הסוף. אולי אפילו לוותר על מקום בטוח, לטובת מקום שאין בו הבטחה גדולה, אבל הוא מציע הזדמנות לבטא את יכולתם ולהוכיח את עצמם. שנת 1990 תמריץ אותם לדאוג קצת יותר טוב לענייניהם. הם. לפתע הם ירגישו צורך להתמקם במקום הולם יותר, ימצאו את המקום וגם יצליחו.

בריאות

כבר בשנה החולפת הם חשו מוגבלים בגלל בעיות בריאותיות. אצל עקרבים רבים קיימת נטייה לסבול מבעיות אלרגיה ואסטמה. השנה החולפת שוב הדגישה בעיות אלה. בשנה הקרובה ישופר המצב. אולי, בניגוד לשנים קודמות, כדאי יהיה להם לנסות רפואה חליפית כדי למצוא מרפא לבעיות.

כספים

מבחינה זאת תהיה זאת שנה מבטיחה. יהיו להם הרבה מאוד הוצאות, אך גם הכנסות לא יחסרו. המקורות שמהם יקבלו כסף יהיו בחלקם מישי פחתים או כספים שיגיעו מירצות רחוקות. מי שיבקש מילגה יזכה בתשובה חיובית. תיתכן גם הצלחה מישפטית שתזכה אותם בכסף. המצב הכספי בסך הכל נראה טוב השנה. הכסף לא יישפך כמים, אבל הוא לא יחסר.

נסיעות

זו השנה שבה הם ירבו לנסוע בעולם הגדול. חלקם ייצאו להשתלמות בחו"ל. חלקם ייסעו בתפקיד, אחרים להנאה או לעניינים מישפחתיים. אבל כמעט כולם ימצאו את עצמם מטיילים בעולם.

ומה שבינו לבניה

גם בנושא הזה הם לא בדיוק יודעים מה הם מחפשים, בעיקר קר הפנויים ביניהם. השנה הם ניסו ליצור קשרים מכל מיני סוגים, אם כי ידוע שחלק מהעקרבים אינו מסתפק בקשר אחד וקבוע. רבים מהם חשים צורך לקיים קשרים נוספים. ה-26 בדצמבר 1989 עד ה-8 בפברואר 1990 זאת תקופה די בעייתית. קשרים שיתחילו בי אותה תקופה לא יחזיקו מעמד. גם אם ימשכו שנה או יותר סופם שיתיימו. מי שמי עונין בקשר נישואין, שלא יתחיל בקשר באותה תקופה. קשרים מעוררים שיתיימו בי אותה תקופה, ובכלל לא תהיה אפשרות ליהנות מהיכרויות חדשות. ממחצית פברואר הכל משתנה ושוב תהיה הזדמנות ליצור קשרים חדשים. רבים הסיכויים למצוא את בן או בת הזוג בנסיעות לחו"ל. גם במקומות כמו אוניברסיטאות או השתלמויות אפשר יהיה למצוא מועמדים לקשר רציני. בסך הכל תאפשר להם השנה ליהנות מהיכרויות ומניסיונות חדשים, אך לא יהיה כל כך קל למסד קשרים.

לעשרת הדיברות

(המשך מעמוד 28)

כדי שלא לוותר על השאר. זו היתה המטרה שלו, להיות פשוט בסיני כדי להיות נוקשה. **יש מי שהושבים שמי תוך לא לשמה יבוא לשמה, ושמי ייגרר צעד קטן אחד רי צעד קטן, על-ידי הא מריקאים והמציאות הבינו לאומית.**

אבל פה הסכילות של המעצמות פועלות לטובת הקיצוניות בארץ, ונגד אלה שרוצים איזון מין חרשנות. אני לא יודע אם זה מרצון או מתוך היסתי-הרעת. אני לא חושב שאמריקה צריכה להתערב למען היונים. זה אבסורד גדול. אבל אובייקטיבית כל מה שהיא עושה מוכיח רח לשרת או את אלה או את אלה, גם בלי שום רצון או כוונה. ואם היא איננה, אם היא גונות אפילו את האמת שלה, אם היא כאמת מאמירנה שצריך להתפשר בשטח, ושצריך... אבל כשהיא נמנעת אפילו מלומר את זה, אפילו מלהכריז על התורה שלה, לצורך איזון מין מאופק קות כזאת, שמה זה ייחשב ללחץ... אני נגד לחץ. אני נגד הפעלה, עזרה וכל זה והסחטנות הזאת, אבל היא לא מחשיבה מספיק את הכוח הסמון בעצם השמעת הריעה שלה, לפי הערכים שלה, לפי הערכים הג'רסוניים, Governments derive their just powers from the consent of the governed.*

אתה ודאי אחד המומים חים הגדולים ליהדות ארץ צוה-הברית. באיזו מידה הפחד של הממשלה האמריקאית מפני לחץ יהודי פנימי הוא מוצדק? יש דעה האומרת שאומנם הדימוס היהודי והעסקנים תומכים בכל עמדה של ממשלת ישראל, גם הקיצונית ביותר, אבל זו לא דעת הציבור היהודי הכללי.

אני חושב שזה נכון. היה לי אישה ניסיון. עשיתי גם כל מיני הרצאות בכל מיני מקומות, טכסאס מערב. ציבור יהודי שומע את התורה הזאת, ולא רק שאין מחאות — רק פה ושם יש איזה מין כהניס ששורק — אבל ברור כלל הם מקבלים את זה, כל הם חונכו על הפרגמטיזם. אבל כש באים אחריהם, הם אומרים שזה מעניין, זה חיובי, אבל אנחנו לא שומעים את זה. כל בעלי הסמכות — השגריר, הקונסול — אומרים משהו אחר.

אחרי נובמבר המצב החמיר. כי ההנהגה היהודית היתה מקבלת שתי גירסות. אולי זה בילבל אותם, פרס אומר ועידה בינלאומית, שמיר אומר שזה חורבן הבית. בכל זאת המצב היה יותר טוב ואמיתי עכשיו הם מקבלים רק את הגירסה של הליכוד. אני לא מאשים לא אותם ולא את הליכוד, אלא את מיפלגת-העבודה, שפינתה את הדשטת הזה. אתה לא יכול לפנות שטח, וגם לפעול כאילו לא עשית כלום.

התחלנו בחור שמישי איריה בריית-המועצות וגי מרנו בחור שמשאירה מישי לגת-העבודה, חור גדול בי מערכת...

* הממשלות יוקות אח סמכר חן הצודקת מהסכמת המושלים.

רחל מרחלת על כל העולם

עניינים מלכותיים

את הסיפור הזה אפשר להתחיל כך: היה היה פעם נסיך תל-אביבי בן 33, בשם **אבי סוויד**. הנסיך הנאה והשקט הזה התגורר עד לפני חצי שנה בבית עתיק ומהיר, דר, בחברתם של כלבו, רגילה וזכר שבעריכת החצר שלו ועשרות בעלי-כנף ציבעוניים, שקישטו את החצר בשלל צבעים. לנסיך הזה היתה גם משרתת פיליפינית נאמנה, שהיתה מכינה את ארוחותיו ואת בגדיו, ודואגת כמעט לכל מחסורו. כשנחה עליו הרוח, היה הנסיך נוסע למכון הספורט שלו, שם הוא היה מתאמן באגרוף תאילנדי, ספורט שבו הוא הגיע להישגים מרשימים. וכשהתחשק לו, היה יוצא לסיבובים עירוניים במכונית המרצדס 500 המפוארת שלו, שכמותה אולי יש עוד שתיים בישראל. בעזבונו ברחובות העיר היו כל הנסיכות

הנשים של גינת

מה אתם חושבים, שרק לכם יש מה להגיד על פרשת רפי גינת? גם לי יש כמה סיפורים!

אז קודם כל, חקרתי ודרשתי וגיליתי שמערכת היחסים בין גינת לבין אשתו נאוה לא היתה כל-כך תקינה בשנה האחרונה. אמנם לרבנות הם לא הגיעו, אך המצב לא היה טוב שם.

נאוה, בת להורים דתיים המתגוררים בשכונת יראליהו בתל-אביב, היא אשתו השנייה של רפי, אחרי שהוא התגרש מדורית, אם בתו.

הוא הכיר את נאוה קוטאי התימניה, שהיא כיום בת 35, והם נישאו ב-1981. הקוריוז בקשר ביניהם הוא שרפי יצא קודם לכן עם בת דודתה של נאוה, ודרכה הוא הכיר את אשתו.

לרפי, שיש לו חולשה גדולה לנשים תימניות, היה לפני ארבע שנים — ואולי קצת יותר — רומאן עם אחת הדוגמניות המפורסמות ביותר בארץ, ואני לא רוצה להוסיף אף פרט מזה, מפני שהיא מאוד מפורסמת ונשור אה באושר. אך הרומאן שלהם היה כל-כך גדול, שהם אפילו עמדו לטוס לחו"ל יחדיו, אך זה לא יצא לפועל.

דורית קמניצ'יט עם גינת בביתו של רפי חולשה לנשים תימניות

כביכול עם זונות, ומאז הפרשה הם לא יוצאים מהבית. בקיצור כל העניין הזה לא נעים, וכל הכבוד לנאוה, שלמרות הסיטואציה הקשה הזאת היא מתייצבת לצד בעלה נגד כל מי שקמו עליו.

אשתרלשעבר, דורית, נישאה לבחור נחמד המנהל את בריכת-השולטן בירושלים, ור היא עצמה בעלת בוטיק אופנתי בתל-אביב. עוד סיפרו לי השפיונים שלי שההורים הר"תיים של נאוה מתים מבושה מהעניין הזה, כי כשכילם זה סוף-העולם שהחתן שלהם שוכב

סיפור של שלוש יבשות

נהלו באמצעות עורכי-דין. דורון סירב לתת גט. הוא דרש תמורה עבור הפתק הנכסף מהרבנות, ועדי לא כל-כך מיהרה להסכים לה.

באחד הימים הוא ארז את חפציו וטס ל-אוסטרליה הרחוקה. אף אחד לא הבין מה הח"י פונו, אך התחילו להגיע משם כל מיני מסרים שונים ומשונים. דורון הכיר יפהפיה מקומית, אך אליה וקוץ בה — בקהילה היהודית הת'להבו מהבחור, אך לא מהעובדה שהוא עדיין נשוי. דורון טס ארצה, ויתר על כל תביעותיו ונתן את הגט לאשתו, מיהר לנמל-התעופה ועם הפתק מהרבנות בכיס שלו הוא חזר ל-אוסטרליה, שם קיבלו אותו בורעות פתוחות, כי באוסטרליה היהודים אוהבים יהודים שהם פנויים, ושאפשר לחתן אותם עם בנות מהק'

אצל שניהם זה התחיל כמו סיפור מהאגדות. שני צעירים יפים, מוכשרים ומאוסרים, מחליטים להינשא.

היא: **עדי ביינחון**, בתם של איש הביטוח **אשר ביינחון**, פעיל באירגון ואר"ם. ושל אשת-החברה **חנה ביינחון**, הנחשבת כאחת הנשים הכריזמיות בארץ, בגלל הופעתה יוצאת-הדופן, הכוללת תסרוקת חדשנית ושמלות-ערב נוסח **ג'ין הארלו** וכו', וגם בגלל אישיותה התוססת.

הוא: **דורון איינהורן**, בן למישפחה שעסקה בהפצת-סרטים, צעיר גבה-קומה ובהיר-שיער, המתנשא לגובה של 1.83 מטר. השניים נישאו, אך נראה שהשירוק לא היה מוצלח כל-כך, ותוך זמן קצר ביותר הם הפסיקו לדבר זה עם זה. השיחות בין השניים הת-

הילה העשירה. ואכן, דורון התאהב בכחורה אוסטרלית בשם **מרים**, והם נישאו. הוא המשיך לעסוק כדלק, אך הגעועים לארץ ולחבר'ה עשו את שלהם ודורון ואשתו מרים החליטו "לעשות עלייה". לפני שבועיים הם הגיעו ארצה, כדי לשהות במדינת היהודים לפחות עד חודש מרס בשנה הבאה, כדי לראות מה ילד יום, או מה תלך אשתו.

ומה קרה לעדי? העלמה המרשימה הזאת נסעה לגנירדורק, שם יש לה ולבני-מישפחתה

דורון איינהורן פתק מהרבנות

קשרים מפה ועד לוסיאנג'לס. היא עברה במ' שך תקופה קצרה כרוגמנית-צילום לקטלוגים של פרוות ותכשיטים, אך היא ראתה שזה לא רציני ויאה לבחורה במעמדה. אז היא התחילה ללמוד את רזי הכלכלה האמריקאית, וכיום היא עובדת במשרד ברוקרים גדול בניו יורק, שם היא עוסקת במכירה ובהשכרה של נכסים.

אל דאגה, היא מגיעה ארצה לעיתים קרובות, כשהיא לבושה כמיטב פלאי-האופנה. כשהיא מלווה באחותה היפה, **עלמה**, ובאמה המדומה, חנה, היא מגיעה לאירועים החשובים, שאל כולם היא מוזמנת.

אני ולדמן, העולם הזה

חנה ועדי ביינחון השירוק לא היה מוצלח

שרי ברוך ואבי סוויד חתונה סודית

נאנקות בערגה, והגברים היו מצהיבים מקיני-אה.

אך משהו היה סדוק בממלכה הזאת, כי נסיך ללא נסיכה זה דבר שלא יישמע בבית המלוכה. אז עמלו וטרחו כל החברים ומצאו לנסיך יפהפיות מזנים שונים, אך אף אחת מהן לא השביעה את רצונו.

עד שיום אחד הוא פשוט הכיר את המיועדת, גבירה אצילית ונאה בשם **שרי ברוך**, והשניים התאהבו. במהלך אהבתם הספיק הנסיך גם להקים מיסעדה סינית גלאט-כוש, הסמוכה לחנות-התכשיטים המ' הודרת שבבעלותו. כך הוחלט על הקמת בית-מלוכה ולהרחיב את הממלכה. לפני חודש החליטו להינשא. אך שימחתם נפגמה.

מייסד השושלת, שהוא אבי-הנסיך, הגיע ארצה בחברת רעייתו ובני-מישפחתם, כדי לחגוג את החגים ביחד עם כנס יורש-העצר. האב, המתגורר מזה שנים בארצות-הברית, לקה בהתקף-לב ואושפו בבית-החולים איכ"ר לוב. לאחר שהתאושש הועבר לעבר למכון מיוחד לטיפול בנפגע-י לב במלון באזל, ואז החליט הנסיך לערוך את חתונתו במלון, בנוכחות בני-המישפחה בלבד.

בשכוע שעבר נישא אבי סוויד לבחירתו, ליבו, שרי ברוך, בטכס צנוע, אפילו החברים הקרובים ביותר לא הובאו כסוד העניין. ככה זה אצל נסיכים. כעת האב סוויד מתאושש במלון, ובנו הנסיך חזר לעבודתו, כשלצידו אשתו הנסיכה, שרי.

מהעולם הזה

מלכת־המים האחרונה של העולם הזה, **חני שטיינר**, ובן־זוגה־לחיים, המיסעורן **מקס מלכה**, נישאו ברוב פאר והדר במלון הילטון התל־אביבי, במה שהוגדר על־ידי כלכל ארבע עמלי מור, כחתונה היפה והמר פוארת ביותר בארץ ב־10 השנים האחרונות. מקס בן ה־40 וחני בת ה־23 הכירו זה את זה לפני שנתיים, ומאז הם ביחד. לא קל היה להם בשנה וחצי האחרונות. מקס, שהיה בעל רשת מיסעדות סיניות בגוש־דן נפל חזק, כשרכש את הזיכיון להפעל

חני שטיינר ומקס מלכה
כולם התחתנו עם כולם

לת המועדון של **רפי שאולי**. הלשונות הרעות אמרו שאיבד שם את מיכנסיו. החברים אמרים שיקבל הכל בחזרה לאחר שתתברר תביעתו בבית־המשפט, שאותה הגיש נגד האחים שאולי.

הקהל שהיה כחתונה היה המום מהפאר. כולם התלחשו וריכלו: כיצד יכלו בני־הזוג להרשות לעצמם חתונה כלי־כך מפוארת? מה יש פה? אתם חושבים שאין להם קרובי מימשפחה? אולי הם שמו מיליונים מתחת לבלי טות. זה באמת עניין שלהם.

בכל אופן, השמפניה, הוויסקי, הקוויאר, התזמורות והגימיקים השונים היו ברמה גיר יורקית. אפילו מנהליהם־האירועים במלון, הר גילים לאירועים מפוארים, נהמו ממה שי הכינו. בקיצור, חתונה שלא מהעולם הזה. הקוריו בכל האירוע הזה קשור לבני־זוגה לשעבר של כלת־השימחה. חברה הקודם, **ייל סי הדר**, התחתן בנישואין אזרחיים עם דוגמנית־צמרת בינלאומית, והחבר היותר קודם **נתי רכטמן** התחתן עם **יעל ברג**. לב, הבת של **איתן ברגלס** מבוק הפועלים והכל קרה בחפיפה שלא תיאמן. תוך פחות מחודש התחתנו כולם עם כולם, ומול שלא היו בילבולים. בכל אופן, נאחל להם מזל טוב כפול, כי חני היא לא רק אשתו של מקס, היא גם תגלית של העולם הזה. והתואר הזה מביא הרבה הצלחה ומזל.

בינתיים, מלבד הרוגמנית **תמי בן־עמי**, שגם מזלה יגיע בקרוב, אמן, כל מלכות־המים של העולם הזה זכו בתהילה ובנישואין מוצליחים.

אחרי 40

פעם חשבו שרקדנים לא מתחתנים, כי הם כל־כך מכורים לריקוד ולתהילה הקשורה במיקצוע, שפשוט לא נשאר להם זמן להינשא.

כך היה עם הרקדן המפורסם **יאיר ורדי**, שרקד ורקד ורקד ולא הפסיק לרקוד, והזמן רץ, ובאותם הימים, כאשר היתה לו הפסקה בין ריקוד לריקוד, הוא תפס את עצמו ואמר: או עכשיו או לעולם לא.

ואכן, כמו בדרך נס, הוא הכיר את **סטלה** המולאטית, והם התחתנו ועלו ארצה, וכולם חיכו להמשך. אך יאיר המשיך לרקוד או להר־קיד, ושכח. ואז הוא נזכר, והתוצאה היא בת חמודה בשם **מאיה**. עכשיו ש לו גם מרכז ריקוד בנווה־צדק, על שם **פוזן דלל**, בת של איזה מיליונר גדול מארצות־הברית. מוכיח שלגבי רבים מתחילים החיים לאחר גיל 40.

שיפרגנו

פתאום כמה בבוקר אשה צעירה ויפה ומגלה שהיא אלמנה. האשה היפה הזאת לא נכנעת לגורלה ומחליטה לשנו־תו, ועושה זאת בהצלחה.

זה מה שקרה למירי **וייסברג־רס־קין**, אלמנתו של הארכיטקט **יורם רסקין**, שנפטר לפני שנה מהתקף־לב בדירתו. הארכיטקט המוכשר השאיר אלמנה ושני ילדים. כולם היו בטוחים שלמירי נשארו הרבה כסף ורכוש, עוב־דה שהתגלתה כלא־נכונה.

בעלי הזיכרון הארוך יותר זכרו את הבעיות שהיו לו עם מ־ההכנסה וגו־רמים אחרים, ובעלי הזיכרון הארוך ביו־תר זכרו שבעבר הרחוק הוא היה בעלה של **דפנה נוי**, בתה של **אנטה הספ־רית**. נוי, שהיתה ממלכות־היופי של ישר־אל לפני הרבה שנים, חיה ומתגוררת בארצות־הברית עם ילדיה מנישואיה ליו־רם.

מירי הבלונדית, העובדת כדיילת־קרקע בחברת־התעופה הבלגית סבנה, התאוששה מההלם, וכמה חודשים לאחר מות בעלה היא נראתה בכמה אירועים חברתיים בחברתו של אחיה, **ג'קי וייסברג**, בעל מיסעדה בתל־אביב ויהלומן. היו כל מיני שמועות מצחיקות על קשר רומנטי עם איש־הביטוח שלמה אליהו, שמועות ש־התגלו גם הן כלא־נכונות לחלוטין. כל הקשר בין השניים היה על רקע עיסקי־החיים נמשכו, ולפני כמה שבועות הכירה מירי את אחד הגברים הכי מבוקשים בארץ ואחד מהכי־מקסימי,

על המסלול

לצייר **אנדריי קלצינסקי** שהתמחה ב־שעתו במחאות נגד גרמניה ונציגיה בארץ, יש שתי בנות יפהפיות, משתי נשים שונות. הבכירה היא השחקנית ודוגמנית־הצילום **סמדר**, שהיתה נשואה ל**אסי דיין**, והצעירָה היא **שרון**.

שתי הבנות התפרנסו מצילום ומעיסוק באיפור. סמדר מתגוררת כיום עם בן־זוגה, העוסק במוסיקה, ושרון נמצאת בארץ. אתם בטח שואלים את עצמכם מה זאת אומרת נמצאת בארץ? או זה ככה: בלוס־אנג'לס מתגורר בחור ישראלי בן 36 בשם **מאיר אמסלם**, שעשה הון רב מבניית מיב־נים תעשייתיים. הוא עשה כלי־כך הרבה כסף בעסקיו שהיה לו גם קצת כסף להשקיע בסרט ישראלי שהוא היה אחד המממנים העיקריים שלו.

מאיר הזה התחתן עם בחורה ישראלית בשם **חמוטל**, שהיתה נשואה קודם לכן ליהלומן ישראלי בשם **דורון ברנשטיין**. כיום היא ומאיר מתגוררים באושר, וגם בהר־בה עושר, בבוורלי־הילס. למאיר הזה יש כמה אחים ואחיות, שבאו לבקר אותו, והוא עוזר להם ומכניס אותם לעבודה ומסדר להם עסקים. אחד האחים, בחור בן 23 בשם **מיכאל**, הוא הבן־זוג של שרון קלצינסקי, היא מתגוררת איתו בדירה בלוס־אנג'לס, אך עדיין אין לה גירות מסודרים, מה שהאמרי־קאים מכנים ויוה־לכל־החיים וגרי־קארד ועוד כל מיני כאלה מיסמכים, ולכן היא חורה ארצה כדי לסדר את העניינים כאן בארץ. אחותה, סמדר, מנסה כוחה כדוגמנית, והשבוע היא הופיעה בראשונה בחייה על מסלול בתצוגה שאירגן נער־השעשועים של עולם־האופנה, **מוטי רייף**. אך בתצוגה ה־זאת נכונה לה הפתעה: היא פגשה את אקס

סטלה, מאיה ויאיר ורדי
רקד ורקד עד שהתחתן

מירי וייסברג־רסקין עם בני קרייתי
סבלתי מספיק בחקופה האחרונה...

"נו, את רואה, יש לך סקופ." זה באמת סיפור חדשני, אני מודה. מספרים בעיר שאתם מאוהבים משהו משהו!

"נראה ככה. תראי, סבלתי מספיק בתקופה האחרונה, אני רק מקווה שת־פרגני לנו."

"רק אני? נראה לי משיחות עם חברים שכולם מפרגנים לכם. ומי שלא מפרגן, שימות. בעצם, למה שימות? שיחיה וי־בול מהקונאה של עצמו. יש תוכניות?"

"אין לי מה להוסיף כעת." אז בהצלחה, ותשמרי עליו חזק, כי אני מכירה כמה נשים ששמו עליו עין. ואומרים שהוא יקר־מציאות.

בתי החורגת.

משונה? סמדר היתה נשואה לאסי דיין, אביה של **עמליה דיין** בת ה־17, שהופיעה גם היא בתצוגה הזאת. וגם לה היתה זאת הפעם הראשונה. אז שתי היפהפיות נפגשו ונפלו האחת על צווארה של רעותה, והשימי־חה היתה גדולה, עד שהחלה התצוגה.

סמדר יודעת אולי להצטלם טוב, אך היא לא יודעת ללכת על המסלול. זה היה כלי־כך

שרון קלצינסקי
לסדר עניינים בארץ

גרוע, עד שמטיי רייף, המארגן, קפץ לעזרתה. הוא עלה בעצמו על המסלול, הרים את סמדר בורועותיו, ונשא אותה על כפיו הלך ושוב, כדי למנוע בושה.

אגב, רייף שניהל בזמנו רומאן סוער עד גבהגלים עם **אנבל טמיר**, מאוהב כיום במי־שהי שהוא מסרב בכל תוקף לגלות את שמה. אך אני עקשנית, ואני לא אוותר. אני מבטיחה לגלות זאת בהקדם האפשרי.

יגיר קליין מביא תיידים

חוד החנית של משרת ישראל וכאחראי למלחמה בטרור מטעמה. כל העבר הצבאי של צבי בר מפורט בנספח המציג את החברה בשוק האמריקאי.

עוד שמות בפרוספקט:

● אלוף-משנה יגיר ק. — קליין מתואר גם הוא כצנחן וכאיש קומנדו, ששרת ביחידות מיוחדות הלוחמות בטרור. קליין, מסתבר, גם מחזיק בתואר בוגר בחוג להיסטוריה צבאית של אוניברסיטת תל-אביב.

● סגן-אלוף אמציה ש. — אמציה שועלי הוא המדריך הראשי בטיפול בנשק ובמבצעים. הוא מוזכר כמדריך ראשי לנושאים אלה בצבא ובמשרת. שועלי הוא מומחה בעל שם עולמי לנשק קל, ללוחמה בטרור ולמלחמה בשטח בנוי, לפי הפרו-ספקט.

● סגן-אלוף אברהם ת. — אברהם מתואר כמפקד היחידה הישראלית ללוחמה בטרור, וכראש מחלקה מיוחדת שתפקידה לפעול נגד טרור.

● רב-סרן מנחם א. — גם לו רקע מיר-חר במחלקות למלחמה בטרור בפיקוד המשרת ובצה"ל.

● אלוף-משנה יעקב ב. — הוא האיש שעל המבצעים האוויריים. יעקב הוא טייס מסוקים מנוסה. מוגדר בפרוספקט כמומחה במבצעים משולבים בין כוחות ירקע לכו-חות אוויר. יעקב שימש גם כמדריך ראשי בבית-הספר לטיסה של חיל-האוויר. בוגר ה-מיכללה לביטחון לאומי.

● סגן-אלוף יעקב מ. — האיש, לפי התיאור, הוא מומחה בינלאומי למערכות אכי-טחה אלקטרוניות. בא ממחלקה מיוחדת של פרויקטים ביטחוניים.

צבי בר

יגיר קליין

אתם לא יכולים להירשם. חברת "חוד החנית" מציעה לאמריקאים קורס מיוחד ל"לוחמה בטרור" שיתקיים בישראל. ראש עיריית רמת-גן, צבי בר, רשום בפרוספקט כאחד המדריכים

במידה מסוימת של הומור העניק העולם הזה לפני כחודש (30.8.89) ל-יגיר קליין את התואר "יצאן מצטיין". קליין, מסתבר, בהחלט ראוי לתואר, ומלבד השרותים שהוא נותן בקולומביה הרחוקה, פועלת עכשיו חברת חוד החנית במלוא המרץ לכי-בוש השוק האמריקאי.

קליין, כך נראה, רוצה לקבל גם את התואר "התיירן המצטיין". הפרויקט שעליו עובדת עכשיו חברת חוד החנית הוא הבאת אזרחים אמריקאים לישראל, כדי שיעברו כאן קורס צבאי מיקצועי בלחימה. אין ספק שמדובר בעידוד לתיירות.

בפרוספקט שמפרסמת החברה בעיתונים צבאיים ומיקצועיים בארצות-הברית מציעה חוד החנית "קורס ישראלי למלחמה בטרור ריום". הפירסומים מרברים על קורס כן שבר-עיים, שיתחיל ב-25 בנובמבר ושיסתיים ב-7 בדצמבר. הקורס יועבר על-ידי "מיקצוענים", יוצאי יחידות מובחרות בצבא ובמשרת הישראליים. הפרוספקט מבטיח שהמדריכים כולם השתתפו בפעולות למניעת-טרור, "דוגמת מבצע אנטבה".

בקורסים יש מסלולי-לימודים הכולל חומר עיוני, הדרכה בקרב פנים-אל-פנים, שימוש בכלי-נשק, ואפילו שימוש במסוקים לחילוץ בני-ערכוב.

כמה עולה התענוג? המעוניין להגיע ול-השתלם בישראל ישלם סך של 3600 דולר. הסכום כולל טיסה לישראל. חתיכות ישרא-ליות אינן מובטחות בפרוספקט.

כמה שמות מעניינים מופיעים בצוות-המדריכים של חוד החנית בקורס הקרוב. השם הבולט ביותר הוא זה של תת-אלוף צבי ב., הלא הוא ראש עיריית רמת-גן ומפקד מיש-מריהגבול לשעבר, צבי בר. בר מתואר כצנחן וכאיש קומנדו, כאחראי לעבודת ביט-

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF AIRBORNE VETERANS

Suite 181, 606 West Barry St. Chicago, IL 60657 (312) 327-3120

APPLICATION
ANTI-TERRORISM COURSE
ISRAEL 1989

NAME _____ TELEPHONE () _____

ADDRESS _____

CITY _____ STATE _____ ZIP _____

MILITARY BRANCH _____

RANK _____

טופס ההרשמה: שם, רקע צבאי, ניסיון, שמות היחידות, ניסיון משרתי, עיטורים

INTERNATIONAL ASSOCIATION OF AIRBORNE VETERANS

Suite 181, 606 West Barry St. Chicago, IL 60657 (312) 327-3120

ISRAELI ANTI-TERRORIST COURSE

NEWS RELEASE

for publication in military and police journals and technical papers

The International Association of Airborne Veterans has received the franchise to run foreigners through the Israeli Anti-Terrorism School.

This is a two week course in all phases of hands-on anti-terrorist training, ending with a helicopter assault to rescue hostages from built-up areas or from aircraft.

The course will be taught by Israeli Army & Police professionals who have been on Israeli anti-terror squads, and who have participated in operations such as Entebbe.

The course costs \$3,600.

Included is round trip airfare from New York.

Contact: INTERNATIONAL ASSOCIATION OF AIRBORNE VETERANS
Suite 181
606 West Barry Street
Chicago IL 60657

מ'יבצעים כמו אנטבה": הכרוספקט של חוד החנית. למטה: קטע מתוכנית הקורס

בפועל, הנקטות עליידי שרותי הביטחון.

יש, כמובן, גם שיעורים בהטסת מסוקים, בהצלת בני-ערובה באמצעות מסוקים, בפריצות למיבנים ולחריצים לשם הצלת בני-ערובה, ואימונים נוספים.

בתום מערכת האימונים הזאת עורכת חוד החנית תרגיל מסכם, שבו משולבים היסודות הנלמדים בקורס.

המארגנים מבטיחים גם הפתעות, ומודיעים שבקורס לומדים נושאים נוספים שמי פאת חשאייתם אין אפשרות לפרסם עליהם דבר בפרוספקט. בכל מיקרה מובטח למצטיינים כי הקורס של חוד החנית הוא הקורס המתקדם והמשובח ביותר שאפשר לעבור היום בכל העולם המערבי, מפני שהישראלים הם הגורם המוביל בעולם במניעת טרור.

כל המעוניינים להירשם חייבים להיות במצב בריאותי תקין ובכושר טוב. איש-הקשר בארצות-הברית הוא יהודי בשם מייק אפשטיין.

- D. Defense Against Snipers
5. Enemy Weapons and Familiarization
 - A. AK-47-S.K.S. R.P.G.
 - B. Firing Galil - Uzi, Mini Uzi
 - C. Exercises
 - D. Day and Night Employment
6. Operational Driving Techniques
 - A. Driving Reaction
 - B. Combat Shooting from Vehicle
 - C. Hostage Rescue from Vehicle
 - D. Combat Shooting at Vehicle
7. Employment of Helicopters
 - A. Planning
 - B. Recon
 - C. Employment
 - D. Hostage Rescue Exercise by Helicopter

המודעות מבטיחות לכל המעוניין כי החבר מוכרת, מומלצת ורשומה עליידי משרד הביטחון. בספח מיוחד מצולם אישור הפעילות של החברה, שניתן עליידי המשרד. לדברי חוברת-הפירסום, יודעים במשרד הביטחון על קורס הלוחמה בטרור המתוכנן בארץ, ואף ממליצים עליו לפני המעוניינים.

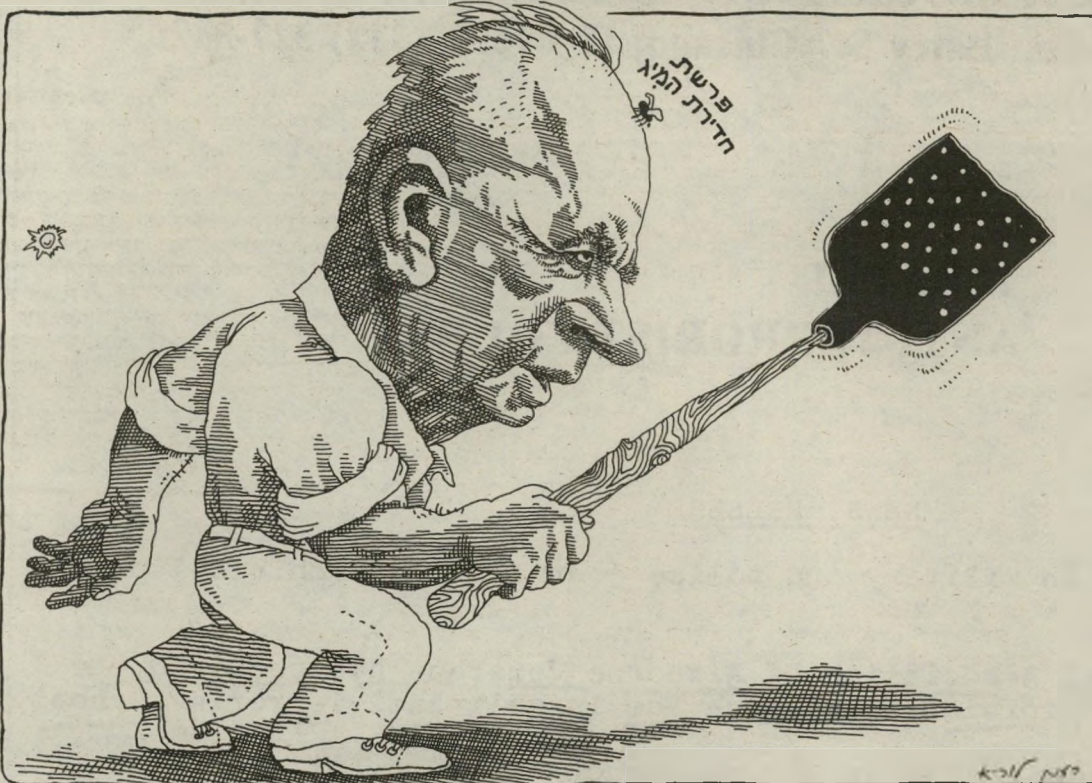
מה אפשר ללמוד במשך 25 יום של אימונים?

מתחילים בכמה שעות תיאורטיות על ההיסטוריה של הטרור ושל המלחמה בטרור. אחרי-כך ניגשים לתכלס: אימונים יסודיים בהפעלת אקדח, ולאחר מכן אימונים ומיט ווחים בהפעלת מכונית-ירייה ותת-מקלע. אחרי שילמדו לירות בכלים המומלצים עלי ידי בית-הספר, יקבלו שיעורים בכלי-הנשק העיקריים המופעלים עליידי האויב.

זהו שלב ראשון. עכשיו מגיעים לשיעורי-נהיגה. מדובר בנהיגה מאובטחת ובדרך להתמודדות עם מאבקים נגד רכב. השיטות, שאותן ילמדו בקורס, הן שיטות האבטחה

רענן לוריא מדבר:

מאיר ליפשיץ

"אשבור את העצמות למי שאחראי לזה!"

ולא ממעשים. יכלו מנהיגי ערביי "הקו היי" להמשיך להצהיר על נאמנותם למדינה וכיו"ב מריחות ואמרות כנף בנושא כיבוד החוק, בעוד נתיניהם "הנאמנים" מכים בנו מכות נאמנות בכל שטחי החיים — וזה לא היה מזויז לאולמרט.

לשיטתו ולשיטת רומיו, עד שלא יוכח שרובם ככולם של ערביינו "הנאמנים" אכן

מעורבותם של הללו בחתרנות, בפגיעותם רצחניים, בהצתת יערות; גם כשאזורים של מים בתחומי "הקו הירוק" בעלי רוב ערבי הפכו להיות מסוכנים למעבר רכב יהודי וכיו"ב גילויי "אורחות טובה"; גם אז הפיק אורי חמודי מרגליות מפיו בסגנון: "אלה מע" שים של קיצונים בודדים שאינם מייצגים את רוב הציבור הערבי שומר החוק..."

שר אולמרט

תאוריית הדוקים הבלתי-מוכחת

עשרות רבות של "מקרים בודדים" — אולמרט בשלו עם תאוריית הדוקים הבלתי מוכחת. מה אם כן הביא לשינוי הדרמטי בדבריו? הצהרות! ראשי מועצות ערביות הצהירו בגלוי על תמיכתם באינתיפאדה על ערביי י"ע. השר אולמרט מושפע מהצהרות

שמואל שטרן ■

השר לענייני המיגזר

לפתע מתוודע המתון הידוע, השר לענייני ערבים, אל עובדות החיים. לפתע רואה נביא הרוקיים של הליכוד את המציאות במלוא כיעורה וחש סוף-סוף צורך לקרוא לילד בש"מ.

הנה הוא מזהיר את ערביי "הקו הירוק" שהתייצבות לימין האינתיפאדה כמוה כפגיון ע"ה במדינת ישראל, על כל המשמעויות הנור בעות מכך. לא מזמן שמענו מאהוד אולמרט הצהרות בנוסח עסקני המערך בנושא ערביי "הקו הירוק". גם כשהתברר הידיעות על

עונת הייחוס הפוליטי בפתח. זה הזמן לציור מין לשאינו מינו בניגוד מוחלט לדרך הטבע. ריח מעשי הזימה נישא באויר כאשר כולם בוגדים עם כולם מתחת לשמיכה הקואליציונית הרחבה. מעשי סדום, עמורה ותועבה מבוצעים במסתרי הלשכות, במסדרונות השילטון ובחדרי השיירות של המישרדים הממ"שליטים.

ידיים תאוותניות שלוחות לאחוז בכל חלקת בשר חלקה. אצבעות חמדניות מגששות את דרכן בינות לבגדי האי דיאלוגיה הפרומים, בדרכם למישוש חמוקי השררה וחיתוכי הכיבודים. משה ארנס מחזר בקדחתנות אחרי חסדי רבין. הרב דרעי חונק בחשכת הליל אל דירתו של פרס. שמיר שולח את נסיכי סריסיו לפגישות חפוזות בחדרי מלון עם נציגי מפלגות חרדיות. ביילין מתאם לוחות זמנים ומגעים לוחטים בין המערך לשמאלני היונים.

שימון עובד כמו מושג על חיבור ר"צ ומפ"ס לש"י ו"אגודה". במפד"ל מפלג" טטים במרץ רב עם כל הצדדים. ראש הממשלה עסוק בחישוב כסאו מול מזימות ממלא מקומו ועדיין מאמין כי יצליח לעורר את אהבתו של שר הבטחון עד שירצה ויחפוף לבלום את פרץ הרג שות בתוך מיפלגתו. שר החוץ גורר למי טה המדינית את בעלת הברית האמריקאית וגם את השכן המצרי. שר האוצר מתעלם מאבטלה ועליית המדד כי נפשו יוצאת כרעג למיפגש הקרוב עם גופה החם של אמא רוסיה. זן מרידור מחייך את חיובו הביישני והנבון תוך כדי מיוצו להעברת דברי כיבושין וגעגועים מיצחק ליצחק ומליכוד למערך.

מתנהלת כאן מלחמת קודש על הרובד הנמוך ביותר של דברי החולין: גיובים, כסף, טובות הנאה, כבוד ושררה. מי ישב על כסא כזה או אחר, ומי יודח לשורה השנייה. איזו סיעה תתחזק בתוך המפ"לגה ואיזה פלג ייחלש ויושפל. מעמדם האישי של פחות ממניין פוליטיקאים מטרף על כולנו את הדעת. אמביציה בלתי נלאית של שני מנהיגי המפלגות הגדולות משתקת את ניהול כל המערכות החיוניות.

ובסוף האורגיה הפוליטית הזאת יישאר כרגיל רק דפוק אחד אמיתי. אולי אלוהים לשלטון בחרם אך לבטח שכת לספק את אמצעי המניעה כנגדם. הם יתקנו אחד לשני אבל אנחנו נישא בתור צאות. מנהיגינו ישתעשעו במשחקי כסאות מוזיקאליים וההמון יסבול תחת העול. עד שתגדש הסאה, עד שתורם הכפפה ותבוצע ההתנערות הגדולה לג"ר רוש כל אותה חבורה מהנהגת המדינה.

203

בשבוע האחרון נדרם בכוונה תחילה האזרח הישראלי בבית בוט (26) בעזה, נפצע אנדרשות ונקטעו שתי רגליו. עשרות מבוגרות הוצתו בירושלים. נשרף יער טנזור בגליל. נרצחו 5 מתושבי יהודה ושומרון ועזה בירי רעולי פנים.

ספירת "דיעה אחרת" מראה כי מאז פרוץ מאורעות האלימות הער"בית ב-9.12.87 קטל הטרור הפלשתיני 203 ערבים ויהודים, נשים וגברים לפי הפרוט הבא:

- 158 ערבים נדקרו נורו ונשרפו ע"י בני עמם.
- 45 יהודים נרצחו.
- 1 חייל ישראלי נערד.

הצלחתו של מייק

המוטעית האמריקאית הנוכחית כלפי ישראל פירושה — הקמת מדינה אש"ף, שממשי עותה עלולה להיות בסופו של דבר גורדין מוות לישראל.

אבל פרשת המחול האמריקאי האחרון בפ" נמה מלמדת עוד דבר אחר לפחות. ארה"ב פשוט עסוקה בבעיות בוערות אחרות, יותר מאשר הסכסוך בין ישראל לשכנותיה. מעבר לפנמה ובצרות הסמים, טרודה המערכת האמריקאית ברעידת האדמה הפוליטית-חברתית-כלכלית המתרחשת בברית המועצות ובגוררותיה, חלקן כבר לשעבר. לא רק עבור ארה"ב, אלא גם בעיני ברה"מ הסכסוך היש"ר-ישראלי נראה כרגע כמיטרי, נושא מישני לחלוטין שניתן להשאירו בינתיים ב"י די הצדדים.

תשאלו את מייק

מי שמעורר בעצם את "דחיפות" הנר שא הם רווקא הישראלים עצמם, כלומר שריהם מהעבודה ומה"ליכוד" המאצים בארה"ב. להזיז את התהליך המדיני. יצחק רבין חוזר מג'מי בייקר בוואשינגטון, עם פרוטוקול סודי פרוידיאני, ש"איתו הוא מע" ביר לשמיר, המאפשר את ויתוריו של שר הבטחון במצרים — לאור כשלונו המקצועי לטפל במה שקרוי "איתניפארה". שמיר מס' תיר את המסמך מהקאבינט והממשלה ומורה למישה ארנס לטלפן ללא הרף לוואשינגטון לבקש מסמך חדש כתוב מג'מי בייקר. בייקר נזהר מכל התחייבות כמו מאש, ומשתדל לש" מור על פרוידיאני. ואז שמיר מתכוונן לעוד ביקור, ששוב הוא עצמו יום, בוואשינגטון —

הרבי

ניצחון נורייגה — ניצחון מייק

כדי להביא כמו ידיו את הויתור לאש"ף, כל- כוש אחר. בשעה שברור לכל מי שעניו בראשו שארה"ב עסוקה בבעיות הבוערות — מפנמה ועד מוסקבה ומקולומביה ועד ברלין המד' רחית והיתה ברצון מוותרת על ריצת האמוק של השרים הישראלים אליה, אחווי בולמוס נסיעות ותאוות-שלטון.

יכולים יצחק שמיר וחבריו להתפנות קצת לעיון במבצרים הסודיים והגלויים שלהם, ולגלות להפתעתם שארה"ב וברה"מ עסוקות כל-כך בעניינים חיוניים אחרים — עד אשר ניתן לישראל ולמורחיה-התיכון פסק-זמן. אותו יכולה וצריכה היתה מנהיגות רצינית בירר שלים לנצל כדי לתקן את ניזקי האסון שמי ביאים הפלשתנים מזה כשנתיים עוד מעט, ולשנות מן היסוד את מצבה המדיני.

אם שמיר לא מבין זאת, תמיד יוכל לשאול על כך את עמיתו הותיק מימי "המוסר", מייק הררי. כשהוא לא בפנמה, הוא בארץ.

אולם בשלב הזה בלטו עוד יותר המודיעין המוטעה ההססנות וחוסר ההחלטיות של ה" בית הלכן בוואשינגטון. תהליך לקוי של קב" לת החלטות וקריאה לא נכונה של המצב גר- מו לכך שלא רק שהמורד הפנמי לא הוכוון מראש כדי לוודא את הצלחתו המוחלטת, אלא שכאשר השיגו הקצינים המורדים הישג ונורייגה היה בטווח ידם, גם אז היססו הא" מריקאים להפעיל את מלוא כוחם. משחלפו כמה שעות הועיק נורייגה לפי תכנית הבטחון המוכנה שלו את "גורד" 2000 הנאמן לו — כדי לחסל את המרד באכזריות.

לכן ככל שנצחון נורייגה הוא הצלחתו של מייק, הוא נובע כמובן במידה רבה עוד יותר מאוולת היר של מכונת-הענק האמריקאית בבואה לטפל במשברים קטנים, מקומיים. מה" לה מוכרת של מעצמת-על.

הפעם לא מדובר בלבנון, אלפי מילין מוואשינגטון. אלא ממש על-ידי הבית, בפנ" מה, מול שליט שהוכרז כאוייב הציבור הא" מריקאי, העוקב כיום אחרי המלחמה האזרחית שהכריז הממשל על הסמים מגדליהם סו"ח ריהם והתומכים בהם. שילוב של הערכות מצב מוטעות וחוסר היכולת לקבל החלטה

שמיר, פרס ורבין

שוחטים ליחוס הויתור לאש"ף

נכונה הביאו לידי כך שנורייגה ויכל להמשיך ולשבת על תעלת פנמה לא רק אחרי רייגן, אלא גם אחרי בוש. כי לא כל-כך מהר ינסה מימשל זה לפעול שוב בכח נגד נורייגה. ויקח זמן עד שיימצאו שוב פנמנים אמיצים שינסו להיפטר ממנו. גם מייק ידאג לכך.

לקח פנמה בישראל

רעיית המלחמה במגיפת-הסמים הנור" אה בארה"ב, שבתוכה משתלבים המאבק בנורייגה ושאלת עתיד השליטה בתעלת פנ" מה, נמצאת בשורה הראשונה של הנושאים בהם עוסק הממשל. לכן הכישלון בטיפול בנורייגה הוא משמעותי ביותר, מעבר לנושא זה עצמו. אם כאן טעו כל-כך בוואשינגטון, על אחת כמה וכמה יש לבחון את שיקול היר" עת של המימשל. החלטותיו ומסקנותיו ביחס לאזורים מרוחקים יותר, כמו ישראל והמזרח- התיכון ככלל.

כאשר המימשל האמריקאי מנסה בכל מיני דרכים להושיב למעשה את ישראל עם אש"ף תוך שהוא מפעיל את "תכנית עשר הנקודות של מובארק" או, בתחליף יצחק שמיר, את "חמש הנקודות של בייקר" — יש כהחלט מקום לשאלה גדולה אם הוא צודק כאן, יותר מאשר צדק בהתנהגותו בפנמה. ההבדל הקטן הוא רק בכך שפנמה של נר" רייגה, ככל מקרה, לעולם לא תסכן את בט" חונה של ארה"ב. בשעה שהמשך המדיניות

ולמענו של נורייגה לבין מדיניותה של יש" ראל המחוייבת לידידתה ארה"ב. אך הפלא ופלא, השלטונות בירושלים הנועקים למלא אחרי הוראות ארה"ב ביהודה ושומרון גם כש" הדבר הוא לרעת היהודים, העדיפו להתעלם במידה רבה מפרשת פנמה. מייק הררי המשיך לפעול בשירותו של נורייגה, כאילו היו שר" תפים לסדר שרק הם יודעים אותו, כאילו היו אחים לגורל.

הקונפליקט הזה הגיע לשיא אבסורדי כא" שר נורייגה ביקש וקיבל סיוע כספי ופוליטי משליט רצחני אחר, מועמר קדאפי. ארה"ב וישראל אשר היו שמחות לראות מזמן בחי" סולו של קדאפי מצאו אותו עתה כשותף חדש לנורייגה, כאשר לצידו עומד כמובן מייק הר" רי. בעל כורחם הפכו לוב וישראל למשתפות" פעולה למעשה בהגנת נורייגה.

בפנמה ציפו רבים שארה"ב תוציא את המ" דינה מן המשבר ובעקבות האשמותיה וקרי" אותה לסילוקו של נורייגה יבוא המעשה. סוף סוף הוא יושב על עורק חיים חיוני עולמי, תעלת-פנמה — וארה"ב בבסיסה שם מה" זיקה באלפי חיילי עילית, מצויידים היטב ובמערכות מסועפות של הסי.איי.

מייק הררי הצליח שוב. העובדה שנסיון המרד נגד הגנרל מנואל נורייגה שליט פנמה, נכשל לפני שבועיים, תוך מרחץ דמים שערך השליט בקצינים שקמו עליו, יכולה כהחלט להיוקף גם לכוחות של המפקד הבכיר לשעבר ב"מוסר" הישראלי. מייק הררי אינו מטפל רק בהשקעות בחו"ל של נורייגה, אלא סייע לו מלכתחילה בהקמת מערכת הבטחון האישית שלו.

עוד לפני שנורייגה הפך להיות שנוא פנ" שה של וואשינגטון, ראג מייק הררי לאמצעי הבטחון להגנת ידירו האיש. הוקמו מערכות הקשר להשת"ח, מערכות הציתות לשי" חות ושרדים של יריבים, אמצעי השליטה וה" בקרה של נורייגה בנוסף הפיקוד של מט" כ"ל בפנמה סיטי. אפילו אנשי בטחון ישר-

נורייגה

אוייב הציבור האמריקאי

אלים גוייסו להגנתו האישית, ורק בעקבות התערבות מקרית של הרגע האחרון, הם נק" ראו בחזרה הביתה.

כי עד לשלב מסוים היה נורייגה מקובל על שלטונות ארה"ב כידיד כפי שהיה מקובל על ישראל. ולכן העניקה מערכת הבטחון הישראלית באישור שרי הבטחון, ולעיתים אף בירידת ובאישור ראשי הממשלה את הגיבוי למפקד "המוסר" לשעבר מייק הררי. לטא"ל (מיל') יאיר קליין וחבריו שהעבירו כמה קור" סים עלולים לבוקרים ולמגדלי הבטחון בקר" לומביה, אין מהלכים בהיכלי הבטחון והחוק כפי שיש להררי. לכן מתכוונים עתה להע" מידע לרין על משחקי ילדים (הדרכה ב"הע" בחו"ל ללא אישור) בקולומביה, לעומת "מש" חקי המלחמה" הגדולים של נורייגה, להם יע" הררי בפנמה.

הצהר של הררי החלה כאשר סר חינו של נורייגה בוואשינגטון. יש אומרים שהמפנה חל כאשר יועציו של הנשיא הקורס רונאלד רייגן באו בתביעות אל נורייגה ונרחו. הש" ליט הפנמה סרב לבקשתם לסייע לקונטרס" במלחמתם בניקרגואה, כשם שסרב לפתוח בפניהם את הבנקים של פנמה כדי לגלות שם את מלביני כספי הסמים המובחרים לארה"ב. העובדה היא שכבת אחת בתחילת 1988 הפך נורייגה למין אויב הציבור מס' 1 של ארה"ב, כשהמכונה האזרחית האמריקאית מא" שימה אותו עצמו בהאשמות ומורות של עס" קות סמים ותובעת את הסתלקותו. המימשל בוואשינגטון הטיל סנקציות כלכליות על פנמה, הבנקים שלה הפסידו מיליארדים, כל- ללתה נפגעה אנושות, למרבה סיבילם של עשרות אלפים מאורחיה, ובתוכם מאות יור" דים נכבדים, היושבים בה מזה שני דורות ויותר.

שוחכות אנטי אמריקאית

אן החל למעשה הקונפליקט בין המשך פעילותו של מייק הררי בפנמה, לצידו

על כל אלה

הצלקות.

● על פשע אלטלנה. על דמם של אברהם סטבסקי וחבריו אשר נרצחו ע"י תותחי מפא"י על מנת לחסל את האצ"ל פועלו, מפקדו, וממשיכו הפוליטי, תנועת החרות. על רצח אלטלנה ועל עיוות ומחיקת פרק המרד מההיסטוריה, ועל פשע מניעת כבוד אחרון מנופלי המחתרת, פיצוי והוקרה למשפחות הפצועים וההרוגים.

● על פשע יצירת ישראל שניה ומושפ"ל. קבלתה בדי.ר.טי, קליטתה הגסה, יישוב בה בשיכוני עוני והפיכתה למשרתת ישראל ראשונה שבעת ארמות ומשאבים, ישראל קרובה לצלחת של מפא"י — הסתדרות וק"בוצים.

● על ייסוד כלכלה בולשביקית מעוותת שהיא בסיס לכל חוליי המשק הישראלי עד היום. על כלכלה נוסדרה על מנת לשרת סקטור, לשרת מפלגה. לקחת מכולם ולתת

להרבה אומץ נזקקתי כאשר ישבתי תחת ידי של רופא השיניים שלי ביום ו' האחרון. הרבה אויר אגרתי לפני שעניתי לשאלתו על עיסוקי בתשובה: "אני דובר הליכוד". אולם במקום החרדה כואבת של מורק ההררמה שבירי, קיבלתי לפתע. שטיפה" בת שעה על עדינותו של הליכוד מול פשעי המערך. על שחיקת הליכוד מול שחיתויות משטר מפא"י מערך.

צדק רופא השיניים שלי. צדק גם ראש הממשלה המיועד של יוון, מיוטקיס, ססיפר לי לפני חודשיים, בביקורי אצלו, על אופן טיפולו במפלגה הסוציאליסטית שסולקה משלטונה המסואב. ואכן זמן קצר אחרי "המר" הפך ביוון הצליחה מפלגתו השמרנית של מיוטקיס לשלול כל לגיטימציה מ"פאסוק" — המפלגה הסוציאליסטית ומראשה פאפ"רראו. כל אורח יווני כבר מכיר את כל שחיתות "מפא"י היוונית". כל צעיר יווני מכיר את "ארבעת הסקנדלים של פאסוק" וכל ילד יווני עוד יכיר את משפט השחיתות של פאסוק.

על כל פשעיה התחמקה מפא"י מערך מעונש בגלל עדינות הליכוד. בגלל ג'נטלמניות האיש שניצח אותה ב'77, מנחם בגין האיש אשר סבל עשרות שנים מפשעיה. בגלל שיקולו הממלכתי של מחליפו יצחק שמיר, אשר העדיף לשתף את "העבודה" בשלטון תחת הוצאתה מחוץ לגבולות הלגיטימציה בישראל.

כך חמקו שמעון פרס וחבריו מהתשלום הכבד לו היו ראויים על פשעיהם, פשעי מפ"לגתם:

● על **פשעי מפא"י** כנגד המייסדים הראשונים, חלוצי המושבות אשר פועלם ההסטורי נמחק או עוות עד לבלי הכר ובמי קומם רשמו ב"ג וחבריו את עצמם כמייסדי המדינה העברית.

● על מלחמת החרמה והנידוי של מפא"י נגד האלטרנטיבה הרביזיוניסטית שתחילתה בזריקה מעבודה על עילית דם (רצח ארלוזורוב) והמשכה יד אחת עם שלטון הכיבוש הבריטי בסזון. על ההלשנות ועל ההסגרות ועל המכות על שנות המאסר ועל שנות הגלות ועל

גיל סוסמנוב

רק לקרובים לצלחת. לקרובים לפתק. לקרובים למפא"י. כלכלה שיצרה תלות כלכלית ישראלית לדורות.

● על מחדל 73 שהמשיך את מחדל ההד תשה. על אלפי בחורים הרוגים ופצועים, על עשרות אלפי בני משפחה כואבים ואבלים. על שלטון מושחת ומפוטם ששאננותו כמעט והביאה לשואה שניה. על שלטון שבע וסגור בתוך עצמו שבאטימותו התמיץ שלום, לא ראה את סימני השלום אותם ראה ולא החמיץ מנחם בגין.

● על אופוזיצית מערך ששברה את הקונ-

סנזום במלחמה הראשונה אותה לא היא ניה לה. על המערך שריפה ידי החיילים במלחמת לבנון, שהוציא את דיבת הארץ רעה בכל רחבי העולם בהטילו אשם בישראל כרוצחת סאברה ושתיאל.

● על מחדל האינתיפאדה. על ההפתעה על חוסר התגובה. על הכשלון. על הפגיעה האיזמה בתרמית ישראל בעולם. על התשלום שישראל נדרשת ואולי תירוש לשלם על אוכרן כושר ההרתעה של ישראל.

● על 160,000 מובטלים. על מאות אלפי בני משפחות מובטלים החיים בסבל והשפלה, על מיליוני ישראלים החיים במיתון. על כשי לון היום של פרס ו"העבודה" שסידרו בעיוות הכלכלה מאמול ע"י מפא"י.

● על שור הקופה הציבורית ע"י שמעון פרס. על המיליארדים ששרד פרס מן האוצר הישראלי עבור מקורבי מפלגתו. עבור קופ"ח

זעקי ארץ אהובה

בשישי באוקטובר (73) בשבת בצהריים, צוחת המלחמה פילחה את השמיים,

בשישי באוקטובר (73) ביום כפורים, איבחת הפלדה, משק מטוסים, אבות ובנים, מזרח ודרום, חשך היום.

בשישי באוקטובר (73) נפל הפור, יפול הבית או יקום, בשישי באוקטובר (73) איש לא שאל: נכון למחז חוקיו כמה? בשישי באוקטובר (73) אומצו הבנים על ידי אמהות ולא נודע אם יתומים או שכולות.

ושקע השמש וארץ חשמש ולא רפתה המלחמה, ועשן ואש ודם וארכת המלחמה, וקץ העלומים ונשחתו הנעורים ולא הוכרעה המלחמה, וכששכך האבק יבשו דמעות הלוחמים החובקים שלושת אלפים חברים מתים, נשמע קול חלוש צרוד, ניצל הבית והמחיר כבד. כבד ...

בשישי באוקטובר (89) ביומן של יום שיש לא הורדו הדגלים בתרנים, בשישי באוקטובר (89) לא נזכר אף במילה שמם של אלפי הבנים, בשישי באוקטובר (89) צילמו את בית גאלה לפני ולפנים, את מפלגת העבודה מתלבטת אם ללכת או לשבת, ולא הוזכר חיים ההוא, שמא העם היושב בין המשפתיים, יעשה שתיים ועוד שתיים ויקשור היום הנורא ההוא עם מסע הזחילה אל

ארץ מצרים, בעפרה. בשישי באוקטובר (89) לא אמרו מעשה שיגרה "במותם צו לנו את החיים", לקחו אותם בחוצפה, הניחו לעשב לכסות הקברים. אלוהי המלחמות, אלוהי הנקמות, מי צריך סליחות!

פרט חשוב. אם יושמט יומן זה מחמדגם, הממצא יהיה מושלם: אין בתקשורת מכוונות או שמאלנות. צריך להחליף את העם.

אילה אדם

וסולל בונה ועבור הקיבוצים. תשלום עבור משלמות באר שבע ואופקים. משלמים מובטליהן.

● **לפני הפשע האחד עשר** מוטב נד היר את שמעון פרס. הפרת הסכם ממשלת האחדות, תוך ניצול כעס הרותיות על הליכוד שבחר ללכת עם המערך לממשלת אחדות, לא יסלחו ממשלה צרה תהיה ממשלה גנובה. ואם יצלו בירי שמעון פרס הוא יוכה לדראון כגונב ממשלה. זכרונות העגבניות של 1981 יהיו חיזורים לעומת אלו שיבואו. שמעון פרס יהפוך לגנב לאומי. ובכל עיר, בכל כפר, בכל רחוב בכל שוק בכל יום, בכל שעה יפגש איתו העם בישראל ויזכיר לו שממשלה לא שודר דים.

על הפשע האחד עשר יורשע שמעון פרס ע"י העם. הפשע האחד עשר הוא סופו הפרי ליטי של שמעון פרס.

ריים - אם בכלל ואם לתקופה בלתי מוגבלת - עקב מעשיה, מחדליה ועמדותיה הבוגדניים. אם הליכוד לא ינצל את ההזדמנות הזאת, בוחריו לא ינקוהו. אם הליכוד יוסיף לאורך זמן לשבת בקואליציה עם מפלגת העבודה הוא יעשה עצמו שותף למעשיה, מחדליה ועמדותיה הבוגדניים. אנו מעריכים כי אין לליכוד קרדיט אצל בוחריו המתוסכלים להמשך הקואליציה הנוכחית עם מפלגת העבודה, בוודאי לא לקואליציה נוספת עמה לאחר בחירות. לדעתנו אין לליכוד ברירה אלא:

א. לפרק את הקואליציה במהירות האפשרית.
ב. לפני כן להעביר את יצחק רבין מתפקידו כשר הביטחון כדי לא להילכד עמו בממשלת מעבר. לאחר הרימונים שהוא השליך על יתוידים ביום "אלטאלנה" ולאחר הודעתו כעבור שנים רבות שהוא מוכן לעשות זאת שוב - מממיר לחשוב מה עלול לקרות אם מפלגת העבודה תנחל תבוסה קשה בבחירות כאשר הפיקוד על צה"ל נתון בידיו. מכאן נובע:

ג. ממשלת המעבר צריכה להיות ממשלה צרה.
ד. וזה העיקר: לתפקיד שר הביטחון יש למנות את האיש בעל הכישורים הטובים ביותר להילחם באינתיפאדה.

אם האינתיפאדה תמוגר ע"י שר ביטחון מהליכוד, או אם היא תוכה על ידו מכה אנושה, מפלגת העבודה תתקשה להתאושש ממפלגתה הצפויה.

מזוהים, פחות או יותר, עם השמאל המגויס ב"הגנה" שנים רבות לאחר מכן נשאל רבין ע"י דוד בן-גוריון אם היה עושה זאת שוב. הוא השיב בחיוב ללא היסוס. אם ראש הממשלה הנוכחי שמניה רבין לשר הביטחון היה שואל אותו האם הוא היה מפעיל שוב את צה"ל למטרות מפלגתיות, הוא היה בוודאי משיב בשלילה. ואולם אנחנו לא יכולים להיות בטוחים. מי שעשה זאת פעם יכול לעשות זאת שוב.

מאז ה"סיזון" ו"אלטאלנה" ועד היום השמאל היהודי בישראל הוא האויב מספר אחד של הליכוד לכל גלגולו, אלא הקודמים ואלה שעוד יבואו. את האויב הזה יש למחות ולא לעשות אתו קואליציות. כאשר הליכוד יושב עם אנשי מפלגת העבודה בקואליציה הוא כאילו ממליץ עליהם בפני הבוחר במ"קום להמאס אותם עליו. התוצאה מקדנציה משותפת עם מפלגת העבודה היא שכל טענה שהליכוד מעלה נגד המפלגה היריבה חוזרת, לפחות בחלקה, לראשו מכח שותפותו עם מפלגת העבודה בשלטון.

כיום יש הזדמנות נדירה לעשות את החשבון ההס"טורי עם השמאל אחת ולתמיד. לאורך כל חזית הוויכוח הציבורי השמאל נקלע לעמדות של בגידה, למעשה - לסולידאריות רעיונית ומעשית עם אויבי ישראל. אנו עומדים בפני הזדמנות הסטורית לשכנע את הבורח לגרש את מפלגת העבודה בחרפה מן החיים הציבור-

מרדכי הרוביץ

ממילכוד לליכוד

זירת הפעולה: חוף הים בתל-אביב (בערך מול הטיי"ל פתח רחוב פרישמן). התאריך: 22 ביוני, 1948. המער: מדי: אניית המעפילים והנשק. "אלטאלנה" שהובאה אר"צ ע"י אצ"ל בוערת במרחק מה מהחוף לאחר שנפגעה על גגו של תותח ישראלי שנורה מהחוף. אנשי האניה קפצו לים כדי למלט אך נפגשו מהתפוצצות התחמושת וחומרי הנפץ שבבטן האניה, התפוצצות שהיתה צפויה בכל רגע. אנשי הפלמ"ח שעל החוף פתחו באש על השרים. יצחק רבין, כיום שר הביטחון, אז קצין מבצעים ראשי של הפלמ"ח, נכח נפגם. בספרו האוטוביוגרפי "פנקס שירות" הוא כותב (בעמ' 568):

... אש תופת בעוצמה בלתי רגילה, מכל כלי הנשק, נפתחה לעבר האניה. משקעי השנאה של אנשי הפלמ"ח וה"הגנה" כלפי הארגונים (אצ"ל ולח"י - מה) ומנהיגם מצאה את ביטוייה בעוצמת האש... אנשי היחידות של חטיבת "קריית" סרבו למלא את הפקודה המבישה ונטשו את עמדותיהם. יר רק אנשי הפלמ"ח שהיו

שיעור בהיסטוריה הקרובה

במקום בו שורפים מכונות ישרפו גם בני אדם ●●● שוב חוזק מחנה השמאל בטיעונו ושוב הוכח לכל עם ישראל כי לשטחים אין ערך אסטרטגי. חישוב מהיר, שם במחנה השמאל, העלה כי טיסת 7 דקות ללא השטחים היתה מביאה את המיג הסורי לים ת"א. זהו בחטון. ואם תרצו אהרלה יריב יערוך על זה סמינר אנאליטי ●●● הטיס הסורי שערך הכניס ללחץ את הניצים הסורים והיונים הישראליים. האחרונים חטרו הנסיגה לגבולות טיסה בני דקה וחצי אינם יכולים לסבול שבע דקות טיסה ללא גילוי או יירוט, זה הורס את כל ההבטחות המרושנות בתכנית האלופים" בדיוק בזמן שמריחים ריח בחירות באויר. ●●● מסתבר שיאמר עראפה לא ללמד בפקולטה של לאמנו רוביני שטיין והוא תומך בצעדי הריכוז של המשטר הסיני כנגד הסטודנטים שוחרי הדמוקרטיה. ●●● בניגוד להבטחות של רעיו ומעריציו בארץ שהיו בטוחים שיאמר הוא "אחד משלנו" והדמוקרטיה זה אצלו בדם, התגלה גם הפעם שהרס זה אצלו בדמוקרטיה. ●●● ומי שכבר תחיל לקלוט עד כמה "קרוב" הו"ר עראפה למסורת הדמוקרטית, למרות החיבה העיוורת לה הוא זוכה בקרב "הכוחות המתקדמים והנאורים" בישראל, "יחכה לכוח העולה החדש בקרב בני דורינו בשטחים" — תנועת החמאס. הם עוד ילמדו את המוזק מתונים והחלקלקים מת"א מה פרוש דמוקרטיה במוסלמית. ●●● החברים לא מבינים מדוע התורה משה (משה עד משה...) עמירם מעל דפי מקומן תלאיבי ואמר ש"אהור אלמרח נשאר הטוכן השתול של בליכור". מה הוא לא יודע שרק אנשים מ"מחנה שרון" אומרים דברים אימים כאלה? ●●● יש מי שממשיך לנסות למכור לעם ישראל את השקר הגדול ביותר במדינה המכונה: "רו קיום יהודי כאילו העשו המיתמר מ"שיעציה הקטנה" לא הגיע עושה של מאחזי העיניים מעכו הגדולה. ●●● מה לא נראה בפסטיבל ה"ירקנים" בעכו: מחזה על "חסי האחוה והדור" קיום שהביאו להרצחה של זיוה גולדברג וז"ל. מחזה על מה שעבר בראשם של נוסעי קו 405 בזמן גילגולם לתהום. מחזה על שעויות האחרונות של פרידריך רוזנפלד, שקיבל כסמל לדוריקים סכין בגב ומת כעבור שעות מאוחרות. ועוד ועוד מחזות שלא צצו במחשבה הפורה של מחזאי ישראל בשנת ה"ירקנים" האחרונה. ●●● כדי להבין את המושג "טרור עיתונאי" צריך לקרוא את הראיון שעשה ירמי עמיר בידיעות 7 לילות האחרון לזמר גילי נתנאל בן ה"12 וחצי. ●●● השב"כ יכול ללמוד מאופן החקירה שעשה ירמי לגילי, כולל 12 שאלות בנושאים פוליטיים עד לח" תימה על "כתב ההוראה", להתחייב מעל דפיו של הנפוך במדינה לזמר ומירות שמאל בתקליטים הבאים. ומירות שלא נשמעות למרות רוחה של הכרזתה בתקליט זה. ●●● בעקבות קמפיין "מוכרחים לפקוח את העיניים" משה עוד עשוי לפקוח את העיניים ולתבוע את ירמי עמיר לזין באשמת התעללות בקטינים. ●●● החברים נהנו לראות איך מרגני "שוק קחתו" של עיתון "העיר" מאבדים עשתונות, יחד עם מוקיריהם החרדים לרמותו של השמאל בישראל, כאשר "פעילי ימין" למדו את כללי המשחק הש" מאלני, וקר הגראפיטי, בימת "ההייד פארק" וחלל השוק בחניון בית רומנו, התמלאו במסרים ימניים למורת רוחם של אלה שהיו בטוחים שאנשי ר"צ ופ"ם יככבו באויר. ●●● הפרצוף ה"דמוקרטי" השמאלי של השמאל תלאיבי התג" לה כאשר אנשיו הודרו למחוק, כפעילי הקומנדו של העדה החרדית, כל כתובת בקיר הגראפיטי שהוכירה את עצי הכר" מל. וצווחו בהיסטריה, כנשות עזה, בכל פעם שאורח מהסר הפצוף לבטא בקול ברם דעות שאינן תואמות את הקו המערכת המוגש בעיתון "העיר". ●●● יש גבול לחופזה הימנית בדמוקרטיה שמאלנית. ●●● מדוע החברים קור" אים תמיד על הקונסול הבריטי שהסתגל לבית סחור ואף פעם לא קוראים על הקונסול הישראלי שהסתגל לבלפאסט? ●●● הלואי שפירושים "הסיוע לקיבוצים", משמעותו למשק הישראלי ולכיסו של האזרח הקטן, היה זוכה לחיטוט תקשורתי מעמיק כמו שזכו לו רפי גינת ונערותיו. ●●●

החברים של אופירה

י.ב. למה בעלי מכונות יהודים באבדטור לא קונים, מע' ריב"ב כי לסיפואן האדומה (מההגרלה) אין מספר כחול...

ובטחונה של ישראל והנוק בתחום זה הוא לעיתים בלתי הפיך. שמיר לקח בחשבון כי פרס עשוי לנהל את משרד האוצר, ע"פ אינטרסים אישיים ומפלגתיים במטרה להציל את מעמרו במפלגה אך במציאות הפוליטית שנוצרה הוא חשב כי אפשרות זו היא בבחינת הרע במיעוטו והיה מוכן לקחת את הסיכון. כאשר לחשש כי כמ"מ רוח"מ עשוי פרס להתערב יתר על המידה בתחום המדיני, שמיר קיווה כי הבעיות הכלכליות ידרשו משר האוצר להקדיש את כל זמנו לענייני המשק ולכן לא יהיה לו פנאי לעסוק בנושא.

מסתבר כי הסיכון שלקח שמיר היה גבוה מדי והמחר שמשלמים אורחי ישראל והמדינה גם בתחום הכלכלי כבד מדי. האיש שהבטיח עם כניסתו לתפקיד שלקראת סוף 1989 תהיה אינפלציה חד ספרתית התחיל את השנה בהעברת מאות מיליוני דולארים לסקטורים המקורבים למפלגת העבודה ומסיים אותה, לדברי מומחים, עם יותר אינפלציה, יותר אבט"ל, יותר גרעון ללא צמיחה ועם "חוק מאה הפרוייקטים" שלאחר שפורל" החליט שלא להביאו לאישור הכנסת, התברר כולסם כי מלכתחילה היה זה "חוק מאה הכותרות". זהו המאזן השנתי של שמעון פרס.

כמובן, גם בתחום המדיני האיש חזר לסורו. מי שחשב שחל איזשהו שינוי באופיו של שמעון — מסתבר שטעה. הוא פשוט חיכה לשעת כושר במיוחד כאשר מעמרו במפלגה נחלש ויצ"חק רבין מנגן כינור ראשון גם בנושאים מדיניים. תחילה ראה בהחלטת שרי החישובים סיבה טובה לחזור לזירה. הוא אמנם נשא נאום הקורא לפירוק הממשלה, ואף כתב מכתב לרוח"מ ברוח זו. אך הואיל ורבין, שהוא "בעל הבית" במערך, הסתייג מכך נשאר המכתב בכיסו של פרס.

ההזדמנות השניה באה לו עם תכנית עשר הנקודות של מובארק. במסעו האחרון באר"ב פציג פרס את התוכנית בניי גור לעמדת הממשלה ותוך כדי פגיעה בשר החוץ הישראלי. פרס נלחם על תוכנית מובארק כאילו היתה זאת התכנית הישראלית בעדה הצביע בממשלה.

יהיו ודאי מי שיטענו כי גם רבין תומך בתכנית מובארק. אמנם אניגמה היא האיתנותפארה עשו משהו לשר הבטחון. אבל מן הראוי להדגיש, כי רבין לא תומך בתכנית עשר הנקודות אלא במפגש ישראלי פלשתיני על פי הצעת מצרים. גם בשא"ל זה קיימים חילוקי דעות עמוקים בין הליכוד למערך. אבל רבין, בניגוד לפרס, משהיר לא לחדר את הויכוח, להכליל את המאחד והמושגת ולא את המפריד והמפלג, עושה מאמצים להגיע להבנה עם הליכוד כדי לקדם יחד את תהליך השלום ומדגיש בכל הזדמנות שמבחינתה של ישראל תכנית הממש"ל היא התכנית היחידה.

כך ששימון נשאר שימון ורבין הוא רבין, ויצחק לא יצחק כל עוד לא יירד המסך על פרס. וטובה שעה אחת קודם.

אורי יעקב ■

החמ"ם? עם הנשים הפלשתיניות המחביאות את בעליהן המתקוממים ואת ילדיהן זורקי האבנים?

איוה פלשתיני צריך להיות כדי להתחבב על ראש ממשלתנו שמיר? הסיכוי למצוא אחד כזה לרפואה שיהיה נקי מ"ה נקודות השוללות אותו כנציג הפלשתינים בשטחים שואף לאפס. אכן לא שמענו מאז הוכרז ב"14 בחודש מאי על "יוזמת השלום הישראלי" שנמצא בן כאליים כזה.

יותר יתר, כשחולף הזמן מתחזקת בי התחושה מראש ממשלתנו שמיר רוצה לרבר הכי הרבה עם פלשתיני מאור מאור מסוים. יהיה זה איפוא פלשתיני "ישראלי" מוצא פולני או בולגרי, נמוך קומה, חושק שפתיים, אומר מאומה כתשובה לכל ענין ודבר, ממעניין באינטריות פוליטיות ברמת חשיבות של קליפת השום, וכמובן — יהודי. לכל היותר, אם לא ימצא את עצמו באותו הרגע יהיו אלה מרדור ואולמרט חבריו לשיחה.

הכור שהטילו האמריקאים למגרש של ישראל לרגלי שמיר היא בבחינת ספק גדול מאוד לגבי "יוזמת השלום" ותכניתיו כפי שהציג אותם בביקורו האחרון בווינגסטון. מאז לא עשה צעד משמעותי שהציבור לפחות, יודע עליו, בדרך להנהגה הו שרצה להצמיח לשטחים, בדרך להחזרת, בדרך לאיזה שהוא מקום ברור — בדרך לשלום עם הפלשתינים. הנקודה של רבין אם כן, עדיפה. הוא רוצה להיכנס למו"מ עם האמריקאים עם הפלשתינים בתיווך מצרים. אצלו אילאס פרייג" ופלשתינאים אחרים כאמת, לא פסולים. מעורר חשד דבר אחר, סימכותו לשולחן שמיר. איתותו המוגזמת הפעם בפרוק האחרון. אולי רבין יודע שאם יהיה במקום שמיר או מאימת הקהל יעדיף גם הוא לרבר עם יצחק ולא משנה איוה מכין שניהם.

מיד עם היודע תוצאות הבחירות לכנסת הנוכחית, החלו בליכוד לבדוק את אפשרות הקמתה של קואליציה צרה. בבדיקה ראשונית שערכה, עוד במוצאי ליל הבחירות עם מפלגות ימין והרתיים, התברר כי אפשרות זו אכן קיימת. אולם, כבר אז לא שלל יצחק שמיר את מה שקרא "ממשלה רחבה". שמיר השתמש במטבע לשון זו כדי לנצל את היתרון שיש לו, מול יריביו ולצרפם לקואליציה, כאשר הליכוד הוא הגורם המרכזי בה.

יותר מכל העסיקה את שמיר השאלה מה יהיה עם שמעון פרס. ארבע שנים של "שותפות" עם פרס לימדו את שמיר, כי שר החוץ שלו וממלא מקומו אינו רק "חתרן בלתי נלאה", כדברי חברו רבין, אלא גם הרפתקן חסר מעצורים שאינו בוחל בשום מאצע כדי להשיג את יעדיו, כולל שת"פ עם ירידים ואויבים מבחוץ מאחורי גבם של ראש הממשלה והממשלה בה היה חבר. היום ברור כי לאחר שהבטיח למצרים את טאבה ועשה הכל כדי לקיים את הבטחתו, הקרב על פיסת האדמה והים שכל כך אהבנו, היה אבוד מראש.

תחילה, חשבו בליכוד לנצל את הזעם במפלגת העבודה כלפי הו"ר, לאור כשלונו בבחירות לכנסת, והועלתה הצעה כי הליכוד יציב נטאי מוקדם להצטרפות המערך לקואליציה — פרס לא יהיה חבר בממשלה. אך בבדיקה שנערכה הגיעו למסקנה כי במערך גם אם רבים רוצים בכך, לא יוכלו לקבל החרמה של הו"ר. ולכן, הוחלט לאמץ טקטיקה אחרת לפיה הליכוד לא יסכים להפקיד בידי פרס את אחד משני התיקים המרכזיים — חוץ או אוצר, כאשר ברור שאת תיק הבטחון יקבל רבין.

בליכוד סברו כי אסור להפקיד בידי האיש תיקים בעלי חשיבות לאומית עליונה, והאמינו שבאווירה הקיימת במערך נגר שמעון פרס ניתן להשיג זאת. בינתיים, גם המפלגות הדתיות שהיוו לשון מאזניים רצו לנצל את המצב הפוליטי כדי לקדם את ענייניהם, והחלו להתחרות ביניהן על תיקים, כיבושים ותקציבים. עובדה זו עוררה ויכוח ציבורי חריף בארץ, וכן את זעמם של יהודי אר"ב לאור הסיכוי שנוצר לתיווך חוק השבות. תגובתם היתה כה חריפה ששמיר חשש כי לתיווך החוק יהיו השלכות הרסניות כאשר ליחסים ולקשר של מדינת ישראל עם יהודי התפוצות.

כבר סבר שמיר כי גם אם יצליח להקים ממשלה צרה, ימיה יהיו קצרים, היא לא תוכל לעמוד במשימות והמחיר שהליכוד והמדינה יצטרכו לשלם עלול להיות כבד מאוד, ולכן החליט ללכת לקראת המערך.

בפניו עמדה אז השאלה איוה משני האינטרסים החיוניים של המדינה פחות מוכן להפקיד בידי שמעון פרס — המדיניים או הכלכליים. רוח"מ היה בדיעה כי לאור מעלליו של פרס במשה"ח, אסור בשום פנים ואופן להפקיד בידי שנית תיק זה, משום שמדובר באינטרסים החיוניים ביותר לעתידה

ענת גטוירסמרי

משמאל לשמאל

גל הנקודות שפוקר את ישראל לאחרונה הולך ומצטמצם בעיקרו.

ראשיתו, בשנת 1988 עם 14 הנקודות של הפלשתינים. 10 נקודות של מובארק 5 נקודות של ג'יימס בייקר 2 נקודות של שמיר (1. דן מרדור 2. אהור אולמרט) 1 נקודה של יצחק רבין (לרבר עם כולם) עכשיו אפשר לחלק את המפה לשניים — יצחק שמיר שהחליט כמו יצחק רבין בעד מו"מ עם הפלשתינאים לצורך בחירות בשטחים, ובחידור קל — לא אש"ף, לא ממזרח ירושלים, ועוד לא ולא. ממול עומדים האמריקאים ומובארק — הראשון זרק כדור למגרש הישראלי, השני הציע מאכל לאומי. ממתינים לאיוה את קל משמיר, אולי איוה כן, רפה. עכשיו הגיעה תורה של שאלת השאלות:

אם מדברים — עם מי כן רוצה שמיר לרבר? שראש, אישים פלשתינים, מהמובילים בהנהגת השטחים דוגמת אליאס פרייג" ראש עיריית בית לחם, או פייסל בדר חוסייני, פסולים בעיניו. כמו כן אותם פלשתינאים פוטנציאליים צריכים להיות: א. לא מגורשים. ב. לא חברי אש"ף. ג. לא תושבי מזרח ירושלים. ד. לא מזדהים עם אש"ף. ה. לא מנהיגים עכשוויים. ו. לא תומכים, מובילים את האיתנותפארה. ז. בעלי עבר פלילי נקי. ח. בעלי עבר כטחוני נקי. ט. לא מזדהים עם הנהגה טרוריסטית כל שהיא, בישראל ומוחוזה לה. מה נותר? ידבר שמיר אס"כ עם רעולי הפנים? אנשי

הפסד בהוואנה

נחוג ♦ יוסי הולדתו ה-80 של יוסף סר, כביר שחמטאי ישראלי, שהיה שש פעמיים אלוף הארץ בשחמט. פורת, יליד גרמניה, בעל תואר אמן שחמט מגיל 18, היה, בראשית דרכו בארץ, חבר קבוצה (חפציבה שבצמק יורעאל) ולאחר מכן בעל לול כי רמות השבים שבשרון ופקיד בכיר בקואופרטיב המקומי, שנשא את השם "אנל", ימים רבים לפני שמטוסי חברת התעופה הלאומית המריאו תחת שם זה. הוא ייצג את המדינה כי 11 אולימפיאדות שחמט ברחבי העולם, בין השאר בהוואנה, בירת קובה, שבה הפסיד, במישחק ממושך ושקול למדי, למנהיג קובה, פידל קאסטרו.

אנגלי בפומה

נחוג ♦ יוסי הולדתו ה-85 של גראהאם גרין, מחשובי הסופרים האנגליים (הארם ה' שלישי, האמריקאי העשט). כשמהוריו קאריירה מגוונת מאוד: לימודים בארכיטקטורה, עבודה בטי"ס הלונדוני, שרות בביון הבריטי של מלחמת העולם ובגין התעניינותו הרבה במדינות אמריקה הלטינית גם חברות במיש' לתת פנמה לתחילת ההסכם עם ארצות הברית. רית להשבת תעלית פנמה לריבונות פנמית. גרין, אב לבן ולבת, כתב גם כמה סיפורי ילדים והוא חתן פרס ירושלים לשנת 1981.

מורה בנהריים

נפטרה ♦ בירושלים, בגיל 87, פרופסור (לשפה ולספרות אידית) דב סדן, בלשן, חר, סופר, משורר, עורך ומתרגם רב-גוני, שבין 70 ספריו קובץ שירים (צלילים). שאותו פירסם בגיל 19 ואוסף בריחות (קצרות) צימו' קים) שהיה לרב-מכר. סדן, בנו של סוחר גליצאי, פנה בתחילת דרכו בארץ להוראה לפועלים (כמחנה ההקמה של תחנת החשמל בנהריים שבצפון עמק הירדן) ואחר היה, כמשך שנים מיספר, העורך הספרותי של דבר ועורך עיתון העולים המנוקד הנה. סדן התגאה במיוחד על הצלחתו בהשבת עטרת האידית ליושנה בארץ; בפרישתו מן הכנסת

חוקר סדן

צילום: צימקס ובנים

(שבה שימש משך שלוש שנים כח"כ מטעם מפא"י) בשנת 1968, על רקע התנגדותו למשלחת הכנסת לגרמניה ועל שני בניו, פרד פסוריס אף הם, שהנודע בהם הוא בכורו, יצחק עזרא סדן, פרופסור לכלכלה חקלאית, מי ש' היה מנכ"ל מישרד האוצר בימיו של יורם ארידור.

* בניו ד פרסיונל הייחודיים — לכו' מיה, לפסיקה, לרפואה, לספרות ולכלכלה — שחתימה נבחרים עליה ועדות מיקצ' עיות, שמקום מושבן בשטוקהולם, בירת שוודיה, נבחר חתן פרסיונל לשלוש על ידי ועדה של פוליטיקאים ואנשי אקדמיה המסכת נסח באוסלו השכונה.

חתן באוסלו

נבחר ♦ באוסלו, בירת נורבגיה, מבין 101 מועמדים, לחתן פרסיונל לשלום לשנת 1989 (445 אלף דולר). מנזין גראטסו (54), על "סירותו העקרוני להשתמש באלימות כי מאבקה שיתורו", שהחל בשנת 1950, כאשר הסינים כבשו את ארצו, שממנה גלה, כעבור תשע שנים, להודו. גראטסו הוא מנהיג הדתי והחילוני של ארבעה מיליון הטיבטים, מאז הוכתר, בגיל שנתיים, כדלא לאמה (אוקיי נוס החוכמה).

בחירה בברלין

נבחר ♦ עלידי 115 נגני התיזמורת, למנהל המוסיקלי ולמנצח הראשי של התיזמורת הפילהרמונית של ברלין, הנחשבת לי אחת הטובות בעולם, קלודי אבאדו (56), כשאחר ממתחריו הצמודים על התפקיד היה הישראלי דניאל ברנבוים. אבאדו, יורשו של הרברט פון קאראיאן בברלין, הוא המנהל המוסיקלי של האופרה הווינאית ולשעבר מנהל להסקאלה במילאנו, עיר הולדתו. הוא הופיע פעמים רבות עם התיזמורת ה' פילהרמונית הישראלית והוא גאה על כך ש' הוריו, מוסיקאים אף הם (האם: פסנתרנית; האב: כנר) נעצרו בימי מלחמת העולם על שהסתירו כדירתם ילדים יהודיים.

מוות בפאריס

נפטרה ♦ בפאריס, ממחלת הסרטן, ב' גיל 81, רות אליזבת (בטי) דיוויוס, שחקנית הקולנוע האמריקאית הוותיקה (ה'

שחקנית דיוויוס

עניים כחולות וגדולות

כל אודות חווה; מה קרה לבטי' ג'יוויוס, ימים מיספר אחר שזכתה בפרס הכבוד של פסטיבל הקולנוע בסנסטסטיאן הספרדית. דיוויוס, שזכתה ב-101 סרטים (האחרון שבהם, רצח על הנילוס, הופק לפני 11 שנה) זכתה פעמיים בפרס האוסקאר, נישאה ארבע פעמים ונודעה במיוחד בגין עיניה הכחולות והגדולות ועישונה הכפייית כמעט.

סיפור בניו יורק

נחוג ♦ בירושלים יוסי הולדתו ה-80 של ימימה טשרנוביץ, סופרת הילדים הור' תיקה (שמונה בעיקבות אחד). ססיפורה ה' ראשון לילדים פורסם, בהיותה בת 12 בלבד, בעיתון הילדים העברי הניו יורקי של ראשית המאה, עדן. טשו נוביץ, אם לשתיים ואשתו של יוסף אבירד, מראשוני אלופי צה"ל ולש' עבר שגריר ישראל במוסקבה, היא ילידת ל' טא ובתו של הסופר העיתונאי שמואל טשר' נוביץ, כתב הארץ כימי הראשונים, שנודע בשם העט ספון.

ההיכר החדש של המנכ"ל

המנכ"ל החדש הוא עוף מוזר. גם
חרדי לשעבר, גם דוגל בהפרדת

הדת מהמדינה, גם מתנגד של

קמפיין, גם נאמן של שמיד וארנס

גידעון סער (סרצ'נסקי)

אגודת ישראל, הותירה במישרד חלל ריק
לזמן קצר מאוד.

ביום הראשון השבוע נכנס לתפקיד ה'
מנכ"ל החדש של המישרד שמואל סלאווין,
מצעירי הליכוד ומי ששימש בשלוש השנים
האחרונות כעוזר כלכלי לראש הממשלה.
השבוע הסתבר כי שמיר מתכוון למנות
את נאמנו, השר רוני מילוא, לתפקיד שר'
העבודה והרווחה. בזמן שאגודת ישראל הח'
זיקה בתיק וניהלה את המישרד, היה שמיר
עצמו, פורמלי, שר העבודה והרווחה, מפאת
סירובה העקרוני של אגודת ישראל. להשי'

פ קיד משרד העבודה התקשו השבוע
להבין את דיכרי המנכ"ל החדש. הוא
לחש בקול צורר.

גם בדברים אחרים היה שונה מאוד מה'
מנכ"ל הקודם, חנוך ויידמן, איש אגודת'
ישראל. הכיפה שלו הרבה יותר קטנה, והשי'
ער הרבה יותר ארוך ופרוע. אבל היה גם
משוה דומה — שמואל סלאווין השתייך פעם
לאותו העולם כמו ויידמן, עד שהתחשק לו
ללמוד גם היסטוריה ומתמטיקה.
התפטרות של סגן שר העבודה והרווחה,
הרב זאב פלדמן, ומנכ"ל, חנוך ויידמן, אנשי

לא חסיד שוטה

סלאווין אינו שש להתבטא על התוכנית המדינית של יצחק שמיר. ניתן
להבין שאינו תומך בלהב שלה, אך הוא נאמן לשמיר, ומאמין ש"ינווט נכון" את
העניינים. בלשונו: "כיום הממשלה כבר מחוייבת להסכמי קמפ-דייוויד. כרגע,
מה שניתן לעשות זה למנוע את הסכנות הטמונות בהם, ולהפיק מהם את
התועלת המכסימלית. נראה לי שראש הממשלה מנווט את זה כך."

האם ניתן להגדיר אותו כאיש גוש-אמונים?
"אני אמנם אדם דתי, אבל בניגוד לאנשי הגוש, שאצלם הנושא המרכזי הוא
צו אלוהי, אני לא מערבת את אמונותי הדתיות ואמונותי הפוליטיות. השאלה אם
להחזיק ביהודה ושומרון או לא היא שאלה פוליטית, לא דתית. כשהייתי
בהתנחלויות בלתי-חוקיות עם אנשי גוש-אמונים, והצבא הגיע — פשוט קמתי
והלכתי. לא התעמתתי עם החיילים. תפיסה דתית תגרוס שהדת היא מעבר
לחוק. אני כפוף למסיגרות."

כמתנגד חריף להסכמי קמפ-דייוויד, איך זה לא מצא את עצמו בתחייה?
"את מה שהפריע לי בתחייה ניתן לתמצת בסיסמת-הבחירות שלה:
... והעיקר — ארץ-ישראל." מה שחשוב לי זה גם הכלכלה, כי היא המפתח
לדברים האחרים. יש גם חברה נכונה, גם כלכלה נכונה וגם ארץ-ישראל. זה
מיכלול."

איזה פוליטיקאי או מדינאי הוא מעריץ במיוחד?
"מאז שעזבתי את הישיבה, אני לא מעריץ אף אחד. פעם הערכתי מאוד את
בגין והתאכזבתי אחרי קמפ-דייוויד. אצל שמיר אני מעריך את שיקול-הדעת
והעמידה האיתנה על עקרונות. אבל אני לא מישוה שהולך אחרי מישוה כמו
חסיד, מאז שעזבתי את הישיבה."

תאסטרונטים הימני, קסטל. הוא רכש תואר ראשון במסלול דירחוגי בכלכלה וביחסי סים בינלאומיים, ולאחריו — תואר שני במינהל-עסקים, כשהוא מתמחה בנושא מימון.

אחרי התואר השני החליט ללמוד להשכיח לתו הכללית היסטוריה ופילוסופיה.

גם מהמסלול הפוליטי של סלאווין לא נעדרו משברים. בגיל 25 כיהן כסגן-יושב ראש הסתדרות הסטודנטים מטעם קסטל. הוא היה אמור להיות היושב-ראש הבא, אבל בעיקבות הסכמי קמפ-דייוויד קטע את הקאריירה שלו ופרש זמנית מהפעילות הפוליטית.

הוא התאכזב קשות ממנחם בגין, שקודם לכן העריך אותו מאוד. עד היום הוא מתנגד להסכמי קמפ-דייוויד, וזו הסיבה המרכזית שהובילה אותו אחר-כך למחנה שמיר-ארנס, כשהוא זוכר להם לטובה את התנגדותם לקמפ-דייוויד, המהווה עבורו את אבן-הבוחן לגישה לאומית אמיתית.

את הוויתור על סיני, שהוא לדעתו חלק מארץ-ישראל, הוא מגדיר: "סדר בקיר הברזל" (הכוונה למאמר המפורסם של זאב ו'בוטינסקי, "קיר הברזל").

הסכמי קמפ-דייוויד לא איפשרו לו להודות הות עם המערכת, והוא פינה את מקומו לטובת סטודנט אחר, שהתנגד להסכמי קמפ-דייוויד: צחי הנגבי הפך היושב-ראש הבא של הסתדרות הסטודנטים.

"צחי התנגד כמוני להסכמי קמפ-דייוויד, אבל בחר בדרך-פעולה הפוכה. הוא הפך את עניין התנגדותו לקמפ-דייוויד למנוף לפעילות. אני פרשתי, כי לא רציתי להיות מעורב. לא יכולתי להזדהות עם המערכת."

ב-1981 חזר סלאווין לפוליטיקה, יותר מהצד המקצועי. אחרי שרכש תואר מ"א במינהל-עסקים, התחיל לעבוד עם שר האנרגיה היוני, יצחק ברמן, כעוזר כלכלי. את ברמן ליווה עד להתפטרותו מהממשלה בסוף 1982, בעיקבות טבח צברה ושאתילה.

אחרי התפטרות ברמן נסע סלאווין לשלוח שה חודשים לג'ונגלים של דרום-אמריקה. עם שובו משם עבד תקופה קצרה כיועצו הכלכלי של השר יצחק מודעי, ואחר-כך כמנהל-הכספים בחברת דשט (דיילות שרותי תעופה). באותה התקופה גם הצטרף למחנהו של השר משה ארנס, ושימש בהתנרבות כיועצו.

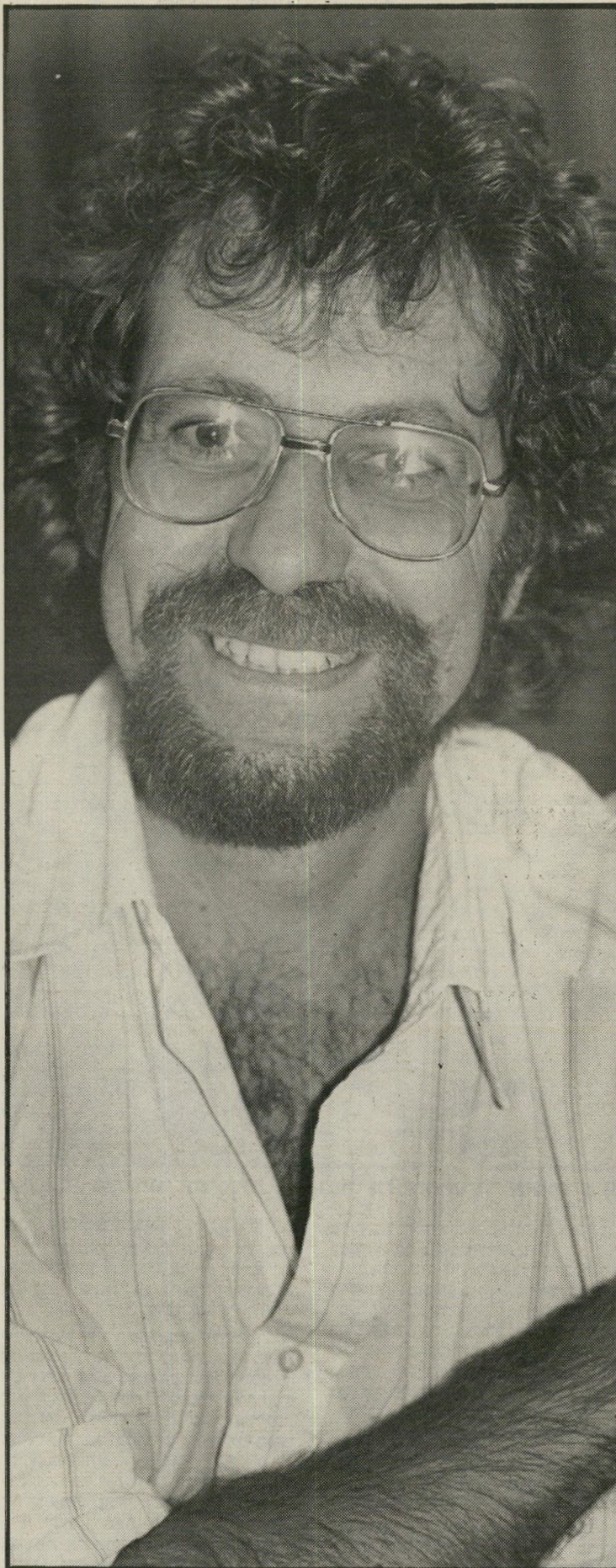
מאז ההתמודדות שמיר-לוי, ב-1983, בעיקבות פרישת מנחם בגין, הוא נמצא במחנה שמיר-ארנס.

הצעד הפוליטי המשמעותי שלו בא בסוף 1986, אחרי הרוטציה, כשהתמנה לעוזרו הכלכלי של ראש-הממשלה שמיר. הוא הצליח לזכות באמנו של שמיר וליווה אותו בשנה שעברה לעצרות הפוליטיות של הליכוד.

העבר החרדי של סלאווין, והכרתו המעמיקה את העולם החרדי על פלגיו וסיכסוכיו השונים והרבים, הפכו אותו לאדם הנכון במקום הנכון בעת המצעים עם המפלגות החרדיות אחרי הבחירות האחרונות לכנסת. בשני הנושאים המרכזיים שעליהם נוהל המשאומתן עם החרדים — כספים וחוקים דתיים — שלט סלאווין, והגיע למעורבות עמוקה בניהול המשאומתן.

במהלך הדיונים איבד סלאווין את קולו. הקול הצרוד והלוחש הוא סימן-ההיכר שלו מאז. גם ניתוח שעבר לפני חודשים לא עזר לו.

השבוע שיבץ שמיר צעיר נוסף מנאמניו בעמדת-מפתח. סלאווין הוזכר במצודת-חזאב כאחד המועמדים הצעירים, בעלי הסיכויים להיכנס לכנסת הבאה מטעם הליכוד. עם "בוש" כזה, הדואג לו, ומישרד הטומן בחובו כוח פוליטי רב, אכן השתפרו סיכוייו ללא הכר. אם יצליח, תרוויח הפוליטיקה הישראלית פוליטיקאי מזן שונה, וגם בעל הופעה חיצונית יוצאת-דופן: "ההיפי עם הכיפה הקטנה", כמו שמכנים אותו במצורה.

צחי הנגבי, העולם הזה

תתף רשמית בממשלה. בפועל ניהלו את המישרד אנשי-האגודה.

ביתניים הודיע המערך כי הוא מתנגד ל"סיפוח" התיק עלידי הליכוד, בניגוד לחלוקה הפריטטית של מישרד-הממשלה בין שני הגושים. הוא תומך בהפקרת הרב אריה דרעי גם על תיק זה. זוהי עמדה מובנת בימים של גישושים קואליציוניים להקמת ממשלה צרה בראשות המערך. בליכוד החליטו שלא להחרף את היחסים עם ש"ס או אגודת-ישראל. עד שיחליטו באגודת-ישראל לגבי שאלת ההשתתפות בקואליציה, יישאר התיק אצל שמיר. מרונני מילוא, המכהן גם כמקשר בין ראש-הממשלה לכנסת, ביקש שמיר לענות על שאלות ככנסת שבתחום טיפול המישרד, וכן לשבת בוועדות-השרים השונות כנציג מישרד-העבודה.

אחרי החגים תתכנס מועצת-גדולי-התורה כדי להחליט לאן פניה של האגודה. לפניה יעמדו שלוש אפשרויות:

● מינוי שר מטעמה למישרד. אפשרות זו נראית קלושה, שכן מבחינת אגודת-ישראל זאת חציית הרוביקון בדרך לקבלת אחריות קולקטיבית למעשי הממשלה הציונית.

● החלטה למנות סגן-שר מטעמה, במקומו של הרב זאב פלדמן. זוהי האפשרות הנר-אית כרגע כבעלת הסבירות הגבוהה ביותר.

● החלטה על פרישה מוחלטת מהקוראליציה. קשה להניח שאגודת-האגודה יקבלו החלטה כזו לפני שובו של ראש הממשלה מושינגטון בנובמבר. להחלטה הפרישה קשר הדוק עם ההתפתחויות המדיניות, שכן משבר קואליציוני יעלה את מחיר האגודה בשוק הפוליטי.

ביתניים, מכל מקום, יש למישרד מנכ"ל חדש (תחת הכותרת של "מנכ"ל בפועל"). קבלת מנכ"ל-לוח המישרד עשויה להזניק את הקאריירה הפוליטית של סלאבין לגגהים חדשים, בדרך למקום המיוחל בבית-המחור-קקים.

סלאווין (35), הוא עוף מוזר בכיצה הפורליטית המקומית.

יש לו סיפור חיים מעניין בתוספת תכונות כגון רצינות, שיקול-דעת והשכלה רחבה, שאינן להיש בשוק הפוליטי הישראלי.

סלאווין נולד למישפחה מחסדי חב"ד, בעלת חמישה ילדים, שהתגוררה בשכונת חב"ד בלוד. הוא למד בחרד, בישיבה קטנה וגבוהה ונחשב כעילוי תורני, תלמיד חכם שמוריו, מישפחתו וסביבתו ייעדו לו גדולות בעולם התורני.

הוא למד תורה וגמרא, ולמד הרבה, גם אחרי שעות-הלימוד הרבות של הישיבה. יותר מ-12 שעות ביום.

בגיל 13-14 חש ברצונו עז ללמוד לימודים כלליים. מתמטיקה, פיסיקה, היסטוריה וספרות לא נלמדו כלל בישיבה החרדית וסלאווין, שלא ידע מה זה פלוס ומה זה מינוס, רצה לדעת מה קורה בעולם.

בגיל 17 הוא החליט לעזוב את הישיבה, ותוך סיכסוך עז עם המישפחה והסביבה הלך לבית-הספר האקסטרני מ'שלב. איכשהו הוא הספיק, בשנה אחת, לסיים את כל בחינות הבגרות, מלבד אנגלית, ובציונים לא-רעים בכלל. הוא נפגש עם אוכלוסיה אחרת לגמרי, וראה רברים שלא שמע עליהם מעולם. הוא עבר שינוי רדיקלי ומהיר מאוד בלבוש, בתספורת ובדרך-החשיבה. היום מעטרת את ראשו, עמוס התלתלים כמעט עד לצוואר, כיפה סרוגה קטנה. באותה תקופה, בגיל 17, הוא גם גיבש את תפיסת-עולמו הפוליטית, המלווה אותו עד היום: ניציות מובהקת בתי חום המדיני, המלווה בליברליזם בנושאי כלי-כלה, חברה, דת-ומדינה.

אחרי מ'שלב התגייס סלאווין לצה"ל והלך ל"גולני". בעיקבות פגיעה ברגל באי-מון, המשיך את שירותו הצבאי כמדריך לידיעת-הארץ. במילואים הוא משרת בתות-תנים.

כשהיה בצבא, שנה וחצי אחרי שעשה את

הפוליטיקאי.

אחרי הצבא התחיל סלאווין את לימודיו באוניברסיטה העברית בירושלים, שם גם התחיל בקאריירה הפוליטית שלו במיסגרת

התפנית החדה בחייו, חזרו שמואל ומישפחתו זה לזה. האכזבה הגדולה של המישפחה החרדית, שציפתה שהבן, "העילוי", יהיה לראש-ישיבה, התחלפה בקשרים הדוקים עם הבן

התותחים של הבחירות בהסתדרות רועמים, אבל המוזות של המחנות אין

הניצים והיונים, אבל על האיכה בין שרי התנועה כבר קשה להשתלט. הפעילים הפעם, הרבה פחות ששים אלי קרב המחנות.

★ ★ ★

עיתויו של כנס החישוקים היה גרוע בצורה יוצאת-דופן. הפעם חברו יחד

אם, מתפקידי השילטון המרכזיים. אבל מה שחשוב לשמיר, חשוב קצת פחות לאחרים. לשרון, למשל. יש סיכסוך בין לישיבת שרון ומטה הבחירות, שבראשו עומד בני בגין, בנו של מנחם (אתה הסגרת אותי) בגין. שרון טרם הופיע במערכת הבחירות בהסתדרות, ועדיין לא תואמו שום תאריכים להור

ומודעי, למשוך רק כ-400 חברי-מרכז שבעי ועידות לנוי התעורכה.

★ ★ ★

לא כמו רבים מעמיתיו בהנהגת ובשורות הליכוד, מתייחס שמיר כרצינות לבחירות בהסתדרות. בעיניו יש להן משמעות מדינית מובהקת, והוא מקווה גם לקחת את ההסתדרות בדיים...

מתוך הרמקולים בבניין בית-האזרח בהרצליה נשמע בקול-קולות הגינגל החדש של הליכוד, שהוכן לכבוד הבחירות בהסתדרות. צעירי הסניף המקומי, שטרחו על אירגון העצרת, כבר הספיקו ללמוד את מילות הזמיר: "ו אחריה לאומית... ההס" תדרות לא תיפול... זה לא בשמיים... חייבים לקחת את ההסתדרות בדיים..."

הנסיכים ליד שמיר: ביבי נתניהו, דן מרידור ובני בגין. מאחורי נתניהו: אהוד אולמרט (מאחור), מיכאל קליינר ודוד מגן

אמירת ה"לא" של שמיר ליוזמת-מובארכ והי פלתה כקבינט, הבחירות בהסתדרות ועונת המלפפונים של תקופת-החגים. חברי-המרכז ציפו לקצת שקט ואחדות, ורובם הצביעו ברגי ליהם. גם מחיאות-הכפיים של מי שהגיעו היו חלושות מבעבר, ולא מפני שחברי-המרכז שכחו לאכול ארוחת-בוקר. כישלונם של כנסי-החישוקים חיזק את התחושה במחנה שמיר-ארנס שהתנועה נמצאת כבר עמוק בכיס. מנייתם של שרי-החיי שוקים בירידה, והקרב האמיתי מתחולל בתוך כני מחנה שמיר-ארנס. זהו קרב שונה ממלחמות-המחנות בלי-כור. הוא נערך בשקט, בסודיות, מאחורי הקלעים. אבל הוא הקרב האמיתי. הוא אכזרי לא פחות.

★ ★ ★

מיהן הרמויות המרכזיות המתמודדות על המנהיגות העתידית במחנה שמיר-ארנס, שמשמעותה היא גם שליטה במפלגה

פעות עתידיות שלו. הבחירות הן כ-13 בנור כמבר, ונותר פחות מחודש. גם השר דוד לוי, שהוא בעל העבר ה"הס" תרבותי המובהק ביותר בין שרי-הליכוד ושצמח בסיעה בהסתדרות, לא ירבה כנראה להופיע במערכה זו. עד כה נקבעו לו רק שלושה תאריכים להופעות. לא בטוח שפעילי הסניפים יזכרו זאת להם לטובה, במיוחד במיקרה של כישלון. השר יצחק מודעי דווקא מופיע, אבל מי שמחזיק בשיאה-ההופעות הוא סגן-שר-החוז הנמרץ, בנימין (ביבי) נתניהו. הבחירות בהסתדרות נערכות בתקופה יוצאת-דופן מבחינת הליכוד. בראשונה נשבר הכלל הבלתי-כתוב שכאשר התותחים (הבחירות) רועמים, המוזות (של המחנות) שותקות. כנסי-החישוקים בשבוע שעבר, והי התבטאויות נגדו במחנה שמיר-ארנס, הם המי שד למילחמה הבלתי-פוסקת בין המחנות על השליטה בתנועה ובמדינה. ברור כלל דוחים מאבקים פנימיים כאלה עד לאחר הבחירות" וכך סוכם במערך בין

לגרור את המערכה כולה לכיוונים מדיניים. בליכוד מעריכים שכל תוצאה של פחות מ-33% תיחשב לכישלון. אם יושג הישג כזה, הוא יכניס את הליכוד לזעזוע המרכזי. זה מכונה במסורת-ה"מחפץ קטן". אם ישיג הליכוד פחות מזה, עלולות הבחירות בהסתדרות להקים לתחייה את המערך, ולהחזיר לו את ביטחונו העצמי. לכן, כמוכח, תהיה השפעה רבה על המוטיבציה של המערך לפרק את ממשלת-האחדות הניצחית, וללכת לבחירות חדשות, כשהוא נישא על גבי הניצחון ההסתדרותי. שמיר מבין זאת היטב. הבחירות בהסתדרות הן עבורו מיבחן משולש: ● מיבחן ליכולתו לבסס, בשרשרת של ניצחונות אלקטורליים, את מעמד הליכוד כמפלגת-השילטון המרכזית. ● מיבחן ליכולתו לקיים את ממשלת-האחדות-הלאומית, תוך התבססות על ציר שמיר-בנימין וחולשת המערך. ● מיבחן ליכולתו לשלוט בליכוד תוך הרחקתם של שרון, לוי ומודעי, יריביו השנוי

את זה לא חיבר זאב ו'בטינסקי. יצחק שמיר, על כל פנים, הסכים לכל מי-לה. כשהוא מריח בחירות, הוא ממש כמו אריה" אמר אחד מעוזריו. בעצרת בהרצליה, השבוע, נשא שמיר את אחד מנאומיו הניציים ביותר בשנים האחרונות. נאום שיכול היה, בלי בעיות, להשתלב כנאום הלווטים שנישאו, ערב קורס לכו, כנוי-התעורבה בתליאבי, בכנס החשקנים. תוכן הנאום ועיתויו לא היו מיקריים. למעשה אין הבדל מהותי בין עמדת-שמיר ובין עמדת שרי-החישוקים בנושא המדיני. שמיר ציטט את הפראזה הידועה של שרי-הביטחון על מחוללי האינתיפאדה, ש"באבי נים ובנקבוקית-בערה לא ישינו דבר". "שרי הביטחון צודק כשהוא אומר זאת, אבל אני רוצה להוסיף: הם לא ישינו דבר גם בדרכים דיפלומטיות... הם לא יצליחו לסחוב אותנו לכניעה על-ידי תוכניות למיניהן וטכסיסים מדיניים..." בשבוע שבו אומר שמיר "לא" כליכך ברור, יכול היה ה"לא" לא לא" של שרון, לוי

צילום: דניאל חור

כולה ובמדינה? מה מצבו של כל אחד מהם כיום?
כשמדברים על דורה העתיד במחנה שמיר ארנס, מתייחסים רבים לאפשרות של "דילוג דור": העברת השלטון משמיר היישר לדור הנסיכים, או תקופת מעבר קצרה ברשות ארנס, שאחריה ייערך הקרב האמיתי.
בדורה הצעיר בליכוד קיימים כיום ארבעה מועמדים פוטנציאליים לתפקיד ראש הממשלה. השניים הנראים כיום כמועמדים החזקים ביותר הם שרהמישפטנים דן מרידור וסגן-שר החוץ בנימין נתניהו.
ממש בימים אלו נערכת ביניהם, מאחורי הקלעים, מלחמת נסיך בנסיך.
את דן מרידור מטפח ראשהממשלה, ויש לו השפעה רבה בהתייעצויות על העניינים המדיניים. את נתניהו מטפח שרהחוק משה ארנס. למרידור יש גם השפעה על שרהחוק, באמצעות אחיו, סגן מרידור, שהוא יועצו של ארנס.

עיתונאים ופרשנים רבים מיהרו להספיד את נתניהו. טענו שזהו חלף בעיני חברי המרכז. ההערכות הללו יצאו בעיקר מלשכור תיהם של השרים מרידור, אולמרט ומילוא. האמת היא שנתניהו עובד כמו חמור על קהליה: עד: חבריה המרכז. הוא מפתיע חברי מרכז ב"ביקוריות". פעיליו הכינו לו מאגר נתונים אדיר על חבריה המרכז.
נתניהו ותומכיו עבדו שלושה ימים בהכנת מישלוח של "שנות טובות" לחבריה המרכז. כל אחת מ"2600 הגלויות הללו נשאה הקדשה אישית (!)

נתניהו יודע להרהים חבריה מרכז קשיש בשם החיבה הפרטי שלו, הידוע רק לשישה או לשישה מחבריו הטובים ביותר, או להפיץ תיעודי מרכז בימיה הולדת שלהם.
ל"שיטה האישית" יש השפעה אדירה בעיני דן של 2600 חבריה מרכז.
בצורה דומה עובד גם חברה הכנסת דוד מגן. מרידור מסתמך פחות על שיטות הפעולה כאלה, אם כי גם הוא אינו מזניח את חברי המרכז ומרבה להופיע בשמותיהם. מרידור מסתמך יותר על קירבתו לשמיר,

מודעי, לוי ושרון בכנס החשקנים השבוע מחיאות כפיים חלושות

ייעדים ולהסתער עליהם באופן מסודר ומתוכנן.
את התפקיד הזה מילאו בעבר רק שרים בכירים (עזר וייצמן ב'1977, שרון ב'1981, לוי ב'1984, ארנס ב'1988). אם יצליח מגן לזכות בתפקיד זה — תהיה זו עבורו מיקפצה לא רק לממשלה הבאה, אלא אולי גם ליותר מזה.
דבר אחד מפריע למגן: בנידורו הנסיכים. מגן מטופח על ידי משה ארנס. אך מילוא, מרידור ואולמרט אינם מעוניינים שיצבור כוחיתר. הם מתנגדים למינויו.

שלא קיבל תפקיד במשרד החדש של מ"לוא, הצטרף אף הוא פומבית למחנה החשקנים, ואף הינחה את הכנס. מילוא נותר ללא שני ראשי המחנה הפרטי שלו בתוך מחנה שמיר-ארנס. הוא גם סובל מכך שאינו שותף, כמו אולמרט ומרידור, להתייעצויות המדיניות אצל שמיר.
הוא מהווה למעשה את הזרוע המפלגתית של מחנה שמיר-ארנס, העושה את המלחמות המלוכלכות במפלגה. למרות הכל, אין מרידור, אולמרט ובני בגין יכולים להשתלט בלעדיו על התנועה.

בהתפתחויות העתידיות במחנה שמיר-ארנס, אם כי אינם נתפסים עדיין כמועמדים לראשות הממשלה.
"דני מילוא" מסתובב באחרונה כשפניו באדמה, אמר השבוע אחד ממקורביו. ערב הבחירות הפנימיות לכנסת בליכוד, לפני שנה, היה משה משותף לשלושה מועמדים שכונו אז "מחנה רונ"י". מילוא עצמו, חבר הכנסת מיכאל איתן ויושב ראש צעירי החרות שלא נכנס לכנסת, מיכאל רצון. שלושתם צמחו, דור אחר דור, באירגון צעירי החרות. מילוא טיפח את שניהם.

ילחמת נסיך בנסיך

הקרב האמיתי אינו בין המחנות, אלא בתוך מחנה שמיר-ארנס עצמו. שם מתגוששים חצי תריסר יורשים פוטנציאליים — נכון לרגע זה

גידעון סער-סרציוסקי

גם דויד מגן הוא דמות מפתח בהתפתחות יות הבאות. אחרי שוויתר למעשה על תיקור תיו להתמנות כשר בקדנציה הנוכחית, הוא חותר לקבל את תפקיד יושב ראש מטה הבחירות של הליכוד בבחירות הבאות לכנסת. זהו היעד הבא של מגן, הנוהג לסמן

ח"כ איתן, נץ ידוע, נטש את מחנה שמיר ארנס בעיקבות התוכנית המדינית, והצטרף לחשקנים, כשמילוא התנצח עם דויד לוי בטכס הרמת הכוסית לשנה החדשה, שהתקיים במצודת זאב ("שרת שוטה"). מנהיג שרטה ("מחא איתן כף ללוי. רצון, הוועם על כך

תרמיתו "המדינית" ותמיכתם בו של אולמרט ובני בגין.
תומכי נתניהו מפיצים במצודה את הכינוי המתחרו "דן השמאלן", ויריביו של נתניהו מחזירים מלחמה שעה ובונים לו דימוי של "בלון נפוח".
נתניהו "שרוף" פחות ממרידור, מילוא ואולמרט במחנות שרון ולוי, ובין הניצים במפלגה. עמדתה הניגוד שלו במאבק היורי שה, אם לא יעשה טעויות, תהיה מצויינת. מועמד אחר, שלמעשה כבר יש לו מינר מחנה" עצמאי, הוא השר משה קצב. הוא אינו מקורב לעניינים המדיניים, וזוהי כרע בעייתו המרכזית, אך יש לו כבר גדוד של תומכים במרכז.
המועמד הרביעי הוא שקט ביותר, אך הוא עשוי להפתיע. זהו השר משה ניסים. הוא גם דתי, ונהנה מתמיכת חבריה המרכז (הרבים) המסורתיים. הוא גם ספרדי. הצירוף הצפוי של 600 ליברלים למרכז הליכוד יעמיד אותו בראש מחנה אדיר במרכז. גם ח"כ בני בגין עשוי, במצב רברים מסויים, להיות מועמד מוסכם.
לשניים נוספים יש תפקיד מרכזי

יכולתו של מגן לזכות בתפקיד תהיה גם המבחן של מחנה שמיר-ארנס. מגן, פוליטיקאי פיקח וכוחני ואיש אירגון מצויי, הוא גם פופולרי מאוד בין חבריה המרכז. הוא בא לארץ ב"1984" מגן חשבוש. הוא נכנס חשבוש מאוד עבור ארנס. הצלחתו לחדור למחנה שמיר-ארנס בעתיד תהיה אינדיקציה להשתלטותו של מחנה זה על הליכוד, תוך כדי קליטת כוחות יותר עממיים (מגן, עובדיה עלי, יעקב שמאי ועוד). דחיקתו של מגן לשולי המחנה על ידי הנסיכים תסמן את מיגבלות כוחו של מחנה זה בעתיד: מחנה אריסטוקרטי השולט בתנועה בקושי רב, ובכך מצומצם המאויים כל הזמן על ידי כוחות פופוליסטיים.
פעיל מרכזי במחנה שמיר-ארנס אמר השבוע: "נראה שבכל זאת צריך את משה (ארנס), לפחות בתקופת מעבר. מעבר ישיר לדור הנסיכים יפתח במלחמת-עולם חדשה בתוך המחנה בין מגן, קצב, ניסים, מילוא, מרידור, בגין ונתניהו. הם צריכים קורס-כל לעבור ב"חר כורחיתוך משותף". לפני שהם מחלקים את השלל, הם גם צריכים לעבור את כורח ההיתוך של הקרב עם לוי ושרון. וזה לא יהיה טיול של יום-שבת בבוקר.

אוי, איפה הווירוס?

רם שיישי, 13/10/89, ערבחה, איחול
בריאות ורפואה שלמה הם המישפטים
הכי נפוצים ביום הזה.
רק אני מאחל לעצמי וירוס! כאילו שחסי-
רות לי צרות מלבד זה.
וירוס? וירוס המחשב!
אני יושב על הרשא בעיר תחתון, מוקף
חומות, ומדמיין רק את וירוס המחשב נכנס
בחשאי למחשב של שבי"ס ומורה על שיחורוי
המידע.
קורה לי הרבה פעמים שאני מפנטז דברים.
קשה לשבת שנים בבית יסודי מבלי לפנטז.
הפנטזיות הן חלק אינטגרלי של החיים
שלנו, ואולי גם אחת הסיבות לכך שאנחנו
חוזרים לכאן מדי פעם לראות מה נשתנה?
יהודה אדרי עוד זוכר את העצים כשרק
שתלו אותם, והיום הם כבר נתנו לנו את הסי-
כך לסוכה.

עוונו, פשענו, אשמנו, בגרנו, שדרנו קשי-
שים, מכרנו סמים, פרצנו בתים.
... על חטאים שאנחנו חייבים עליהם
עולה,
על חטאים שאנחנו חייבים עליהם כרת,
על חטאים שאנחנו חייבים עליהם מעצר
ימים,
על חטאים שאנחנו חייבים עליהם העמדה
לדין,
על חטאים שאנחנו חייבים עליהם מאסר
עליתנאי,
ועל חטאים שאנחנו חייבים עליהם מאסר
בפועל.

הכיפורים... חורשים אני מחכה לזה... יש אלו
הים.

כן, בימים אלה אני עובר לשיקום, אני
רוקד משימחה, אבל למה לא נזכרו בי
קודם. דווקא עכשיו, כשמתחילים להגיע
חברה טובים... רפי גינת, אייבי נתן...
וואלף רפי, מי היה מאמין /
כלבוטק, שידור חוקר, ים ראווין /
וואלף רפי, איך לא הבנת שסיוון זה לא
סיוון /
מה אתה מטומטם, או סתם חרמן /
וואלף רפי, מי שרוצה לזיין משהי מויר

בא לכאן קולגה, גם כאן יש לבן /
שמו אותך... כאילו בכפר סבא /
מהחלון של התא אתה תראה
אינתיפאדה /
ללמדך יא אייבי... החיים זה לא אוטוסטר-
רה /
שוף, הלך עם בן-עמי לתא מה תלמד ממ-
נו? שכסף לא נותנים לנוקים /
שכסף זה דבר יקר אפשר לשחר בו פקידים
ושופטים /
מי יש לך שם? מנהלי בנקים, אז יודעים
חשבון /
אבל לי ולך פה לא עשו חשבון /

אחרי חופשת החג חזר ג'וזה לכלא וכתב שירים לכבוד רפי גינת ואייבי נתן. שיבואו יוסף (ג'וזה) וילך

כמעט הפך אצלו למיקצו. מבקר-פנים
של השב"ס...

★ ★ ★

רם שבת 14/10. הווירוס לא בא,
ככתוב. משיח גם לא מצלצל, אני כאן,
על התלי' במנדר.
רבנחם, נכון, למרות כל ההתלבטויות, חזר
רתי, וחזרתי בזמן.
חזרתי לימיהסליחות, ועשיתי את זה
בפאתוס אדיר ביום הכיפורים.
אין דין יום הכיפורים בכלל כדינו בכל
מקום אחר בעולם. לא ספרתי את מיספר
השערים בכלא אצלנו, אבל מה שקרה כאן
ביום-כיפור היה הרבה יותר חזק ממה שקרה
באותו זמן במאה שערים...
"ועיני את נפשך" מקבל כאן צבע ומשמ
עות. גרולי הנרקומנים לא משתמשים ביום-
כיפור, שום צום לא יכול לעמוד ליד איל-קרי
חת השכטה של הבוקר, ישנם כאלה שזה כמי
עט פיקוד-נפש עבורם, אבל לא... כיפור רוחה
אדולף.

עברתי כבר מעל 40 ימי-כיפורים בחיים
שלי. רק את אלה שעברתי בפנים, עברתי
כהילכתם.
כולם צמים, כולם מתפללים, איפה עוד
בעולם יכול לעמוד עברייני בגלוי ולצוק מור
דה אני לפניך... מבלי להיחשב מניאק. רק
ביום-כיפור בבית-הכנסת.
כאן גם משתנה לפעמים נוסח התפילה
המקורית, כגון:
... צדיקים אנחנו ולא חטאנו אבל חטאנו.

וגולת-הכותרת...
ויפתח ה' אלוהינו לנו ואחינו ככל מקום
שהוא... שערי אורה, שערי ברכה, שערי
צדקה, שערי וילות, שערי פנטהאוזים, שערי
כספות... ושערי כלל השרון...
ובמוצאי יום-כיפור אומר גניש מנתניה,
"הראש" הראשון של הבנג, זה הסוטול הכי
הכי שהוא אוהב, על קיבה ריקה זה תופס
תנופה ישר לראש.
צמתי, התפללתי ממש בפנאטיות, נכנסתי
ב"כל גרדי" ויצאתי בערבית למחרת וכשרפי
קתי באגרוף על החזה כמעט יצאה לי היר
מהגב מטוהרי-הכוונות וכוכדי-החטאים.

האמת היא שהדבר הראשון בבקשות
מהקדוש-ברוך-הוא שרציתי לבקש הוא שיח
רור, אבל התביישתי ממנו, שלא יקלוט אותי
אנוכי מדי. אז ביקשתי בריאות לילדה, לי
אשה, ורק בסוף ביקשתי שיפתח את שערי
המקום האדור הזה... וגמרנו באיחולי גמר
חתימה טובה... ורבותי הקרים, יש אלוהים
והוא שמע כל מילה וחמתו לי חתימה טובה.
חתמו לי על האסמכתא של השיקום יום אחרי

ג'וזה בביתו בחופשה ויפתח ה' אלוהינו שערי אורה, שערי וילות, שערי פנטהאוזים, שערי כספות...

אייפי / אסור לו שיהיה בעצמו... ויאייפי.
לקחו לך את הדרכון? שטויות, תסדר /
תמצא איזה זייפן בשידור חוקר /
וואלף יא רפי, אהבתי אותך, הבאת לי נחת
/ אבל הוכחת בסוף... כשהזין עומד, השכל
בתחת.
ולידירי השני, / קולגה אמיתי /
שוכה ללבוש אותם הבגדים כמו שאני /
אהלן אייבי...
למי נתת שישפוט אותך, לשופט-שלום? /
אתה שהמצאת את המילה שלום /
נאיבי, למה הודית, הית אומר שריכרת
עם ערפאת משהו פרטי /
היו מחשיכים לך את זה כמו סעיף שימוש
אישי /
שמיר מפחד לדבר עכשיו עם פלסטינים
בגללך /
שלא יביאו לו חסכה על אותה עבירה /
לבוש שחורים הלכת למקום של צווארון
לבן /
* רפי יונת לא נשלח לכלא אלא שוחרר,
והוא בחזקת חף מפשע, אלא אם כן יועמד
לדין ויורשע.

בוא לכאן... לכלא השרון /
אם כבר אז במקום הנכון /
פה תראה אתיופים שנהגת לשלוח להם
תרומה /
גדלו, נהיו סוהרים, נראה אם יגידו לך
תורה /
זוכר שהתחלת? רצו ליירט לך את המטוס
הקטן /
היום מיגים נוחתים בעפולה, מי רואה אר-
תם /
מה היתרון אצלנו פה? שיש המון
ביטחוניים /
תוכל להעביר הודעות לערפאת ואולי לסי-
דר שלום בכמה מילים /
מה שיכנע אותך באייל, השלט בכניסה
ברוכים הבאים /
ואם החלטת להשאר שם, ותפגוש את רפי
גינת /
אף מילה על הפגישה עם ערפאת /
זה, כשכיל יזון יכול לתקוע לך מט /
שנה טובה... וחתימה טובה...
על השלום!

קולגה אסיר ג'וזה

אלי דותן, תעלה היר

יש לי שיק זהב

ממיר כהן (עמקבסון)

חשבון מעושר

עו"ש עם זכויות יוצאות מהכלל

חשבון מעושר מיועד ללקוחות המקבלים משכורתם בחשבונם בבינלאומי, או לקוחות שלזכותם השקעות של 10,000 ש"ח ומעלה.

חשבון מעושר זהב מיועד ללקוחות שלזכותם השקעות של 50,000 ש"ח ומעלה.

פרטים נוספים בסניפים.

- משיכת היתר, ההלוואה ופנקס "שיק זהב" ינתנו כנגד בטחונות, כנהוג בבנק.
- ההטבות תינתנה בחשבון שבו מופקדות ההשקעות.
- הבנק יהיה רשאי לשנות מדי פעם את התנאים ולדלל, כולם או מקצתם.

עד 10,000 ש"ח ב"חשבון מעושר זהב", ועד 6,000 ש"ח ב"חשבון מעושר".

ריבית זכות - בבינלאומי תקבל ריבית על יתרות זכות יומיות של עד 1,000 ש"ח.

הנחות - בבינלאומי הנחות על כרטיסי אשראי ודמי שימוש ב"טלרפון".

ב"חשבון מעושר זהב" הטבות ייחודיות נוספות:

גם זכות להלוואה צמודת מדד לתקופה של 25 חודש בריבית קבועה של 2.5% לשנה בלבד, וגם פטור מדמי ניהול חשבון (למעט משיכת שיקים).

כבעל "חשבון מעושר זהב" בבנק הבינלאומי, אני זכאי לפנקס "שיק זהב" - פנקס שיקים מיוחד המכיל שיקים אמיתיים שלא יוחזרו מסיבת חוסר כסיו.

גם אתה יכול ליהנות מיתרונות השיטה החדשנית לניהול חשבון עובר ושב בבינלאומי - "חשבון מעושר" ו"חשבון מעושר זהב".

משיכת יתר - בבינלאומי משיכת יתר גדולה במיוחד בריבית "פריים" + 0.75% לשנה בלבד!

הבנק הבינלאומי הראשון. יוצא מהכלל.

(לומסילאט) וילא ל.ט.ט.

הנה
לזכר ימים